

Cuộc Chiến về Danh Tính

Hành Trình Tìm Kiếm Giá Trị Cá Nhân Đích Thực

Adrian Ebens

Adrian Ebens

Bản quyền © 2023 Adrian Ebens. Cập nhật từ các ấn bản trước.

Quyền nhân thân của tác giả đã được khẳng định.

Tác giả giữ bản quyền. Không một phần nào của ấn phẩm này có thể được sao chép lại cho mục đích thương mại lợi nhuận, bao gồm cả được truyền qua dưới bất kỳ hình thức nào bằng bất kỳ phương tiện nào, điện tử, cơ khí, sao chụp, ghi âm hoặc bằng cách khác, mà không có sự cho phép trước bằng văn bản của nhà xuất bản và chủ sở hữu bản quyền. Xin lưu ý rằng tác giả đã đánh dấu các phần những câu được in đậm để nhấn mạnh một điểm cụ thể được thu thập từ những đoạn văn đó.

Trừ khi được xác định khác, các trích dẫn Kinh Thánh được lấy từ Kinh Thánh Bản Truyền Thống Hiệu Đính 2010 (RVV11). Bản quyền © 2010 United Bible Societies. Được sử dụng theo sự cho phép.

Duracell® thuộc sở hữu của Procter & Gamble Co. và đã được đăng ký tại Hoa Kỳ và các quốc gia khác. Việc nhắc đến Duracell® trong sách này chỉ nhằm mục đích minh họa, và không hàm ý sự xác nhận hay liên kết với thương hiệu Duracell® hoặc công ty mẹ của nó là Procter & Gamble.

Cuốn sách này và tất cả các ấn phẩm khác của Father of Love có sẵn trên trang web fatheroflove.info của chúng tôi. Để đặt thêm các bản sao khác, vui lòng gửi email tới adrian@identitywars.org

ISBN-13: 978-1-57258-668-0. Số kiểm soát của Thư viện Quốc hội Hoa Kỳ: 2011903965

Cuốn sách này

Do Adrian Ebens viết
Hiệu đính bởi Lorelle Ebens
Thiết kế bởi Shane Winfield / Advent Design
Ảnh bìa của iStockphoto
Bộ loại 11 / 14,5 Myriad Pro Light

Được in bởi Maranatha Media

https://fatheroflove-vietnam.com/

Cuộc Chiến về Danh Tính

Hành Trình Tìm Kiếm Giá Trị Cá Nhân Đích Thực

ADRIAN EBENS

Cuốn sách này được đề tặng cho

Abel, cha thân yêu của tôi,
người đã dạy tôi đứng hiên ngang,
luôn trung thực,
hoàn thành những gì mình bắt đầu,
và không bao giờ dung thứ sự bất công

Evelyn, Mẹ yêu dấu của tôi,
người đã dạy tôi tiếp tục mơ ước,
sáng tạo, yêu thiên nhiên,
và hào phóng

Em gái Karen thân yêu của tôi,
người đã chia sẻ cuộc hành trình của
thời thơ ấu với tôi và thường xuyên
sử dụng óc hài hước nhanh nhạy của cô ấy
để khiến tôi cười.

NỘI DUNG

Phần 1. Hai Vương Quốc — Danh Tính Bị Đánh Mất

Cây Duracell 7
Suối Nguồn Sự Sống 14
Gần Trái Tim của Chúa 24
Vương Quốc Gia Đình 29
Cuộc Khủng Hoảng Gia Đình 34
Địa Ngục Trên Trần Gian 40
Dây Cứu Sinh của Thiên Đàng 50
So Sánh Hai Vương Quốc 58
Trái Tim của Ba-by-lôn 63

Phần 2. Một Số Phận — Danh Tính Được Lấy Lại

Bẻ Gãy Xiềng Xích của Duracell 72
Mở Cổng Thiên Đàng 82

Phần 3. Hành Trình Trở Về Làm Con

Sự Sống Vận Hành Bằng Sức Duracell 89
Nấc Thang Lên Thiên Đàng 94
Vẫn Những Vị Thần Ấy, Chỉ Khác Tên 100
Bạn Đọc và Hiểu Thế Nào? 109
Không Còn Là Đầy Tớ 114
Sự Sụp Đổ của Ba-by-lôn 119

PHẦN 1
HAI VƯƠNG QUỐC

DANH TÍNH BỊ ĐÁNH MẤT

CHƯƠNG 1

Cây Duracell

Căn phòng thiếu sáng. Trên một trong những bức tường có một số áp phích, một bức hình của một nhạc sĩ nhạc pop và một bức khác của một vận động viên thể thao thường được xem là những cửa sổ vào hiện thực được khao khát. Dọc theo một bức tường khác có một cái bàn với một vài cuốn sách của trường, nhưng điểm nổi bật của chiếc bàn này là hệ thống âm thanh nổi tuy nhỏ nhưng mạnh mẽ. Quả thực đây là căn phòng của một thiếu niên cho thấy tất cả các dấu hiệu của tham vọng, sóng gió và vâng, đang mơ mộng.

Một trận chiến rộng lớn đang hoành hành trong trái tim tôi, một trận chiến của định mệnh, một khoảnh khắc của sự thật. “Tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ làm một điều gì đó như vậy,” tôi lẩm bẩm khi nhìn chằm chằm vào sàn nhà. Khái niệm về bản thân của tôi đã bị thử thách nghiêm trọng. Trận chiến quá mãnh liệt đến nỗi tôi tìm kiếm sự an ủi từ các áp-phích đã giúp tôi rất nhiều lần trước đây để chuyển hướng tâm trí của tôi khỏi mùa gặt mà bây giờ tôi đang gặt.

Không khí tràn ngập cảm giác tuyệt vọng. Tâm trí của tôi đang bám lấy những bằng chứng giúp ổn định trạng thái bị xáo trộn của tôi: học thuật, thể thao, nói lưu loát là một số bằng chứng mà tôi nắm lấy, nhưng giờ chúng dường như bất lực để giúp tôi. Một đám mây bệnh hoạn ập xuống tôi và bắt đầu vắt kiệt cảm giác tham vọng của tôi. Nó mở tung những vị trí được đánh giá cao của trái tim và đánh

cắp những gì quý báu của chúng, và sau đó nó tiến thẳng đến căn phòng thiêng liêng nhất trong tất cả — hy vọng.

Tôi đã nói chuyện với mẹ tôi trong cách mà tôi tự hứa với bản thân là sẽ không bao giờ làm như vậy. Đây là giọt nước tràn ly khiến tôi nhận ra rằng tôi không phải là người tôi muốn trở thành. Tôi không thích bản thân mình, và tôi muốn thay đổi, nhưng dường như vô vọng.

✸ ✸ ✸ ✸

Trầm cảm. Trầm cảm là lời nguyền lớn nhất ảnh hưởng đến xã hội của chúng ta ngày nay. Tổ chức Y tế Thế giới tuyên bố:

> Trầm cảm là nguyên nhân hàng đầu gây ra tình trạng sức khỏe kém và tàn tật trên toàn thế giới. Hơn 300 triệu người hiện đang sống với bệnh trầm cảm, tăng hơn 18% từ năm 2005 đến 2015.[1]

Hãy thử xem mức độ nghiêm trọng của vấn đề này theo số liệu thống kê sau đây kể từ 2011:

- 1 triệu vụ tự tử mỗi năm. Cứ 40 giây lại có một người chết hoặc 3000 mỗi ngày.
- Đối với mỗi cá nhân tự kết liễu đời mình, có ít nhất 20 người tìm cách làm như vậy. Đó là 60.000 mỗi ngày.
- Trên toàn thế giới, tỷ lệ tự tử đã tăng 60% trong năm thập kỷ qua — chủ yếu ở các quốc gia công nghiệp hóa.
- 60% các vụ tự tử xảy ra ở châu Á. Theo WHO, Trung Quốc, Ấn Độ và Nhật Bản chiếm khoảng 40% tổng số các vụ tự tử.[2]

Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra đây? Có gì đáng buồn trong cuộc sống mà hàng triệu người đang chọn cái chết thay vì đối mặt với một ngày khác?

[1] http://www.who.int/mental_health/management/depression/en
[2] https://www.medicalnewstoday.com/articles/234219.php

Trong cuốn sách *Trò Chơi Tâm Trí* của Phillip Day, tác giả đưa ra tuyên bố rất thú vị này:

> Thời xưa, các thành viên biết quan tâm trong gia đình quây quần xung quanh và cho người thân bị trầm cảm sự đảm bảo và chú ý để chia sẻ cảm giác. Ngày nay, với sự gãy đổ của đơn vị gia đình, sự bôi nhọ tôn giáo, và sự chia cắt của nhiều gia đình với nhịp độ hối hả của cuộc sống thế kỷ 21, phân tâm học đơn giản đã đảm nhận nhiệm vụ tư vấn đã từng được thực hiện bởi những người thân quan tâm hoặc mục sư khu vực. Tôi thực sự tin rằng điều này đã có tác động xấu đến xã hội của chúng ta.[3]

Phillip Day liệt kê ba yếu tố: Sự đổ vỡ của đơn vị gia đình; Sự chê bai tôn giáo; Sự chia cắt với nhau của nhiều gia đình do nhịp độ hối hả của cuộc sống thế kỷ 21. Yếu tố quan trọng là sự đổ vỡ của đơn vị gia đình. David Van Biema bình luận về chủ đề này đã nói như sau:

> Một thế hệ không giống bất kỳ thế hệ nào đã đến tuổi trưởng thành, một thế hệ trong đó hàng triệu người đã sớm được đánh dấu bằng một nỗi buồn sâu sắc. Họ là những đứa con của cuộc ly hôn. Họ chỉ là hàng đầu tiên của một đội hình sát cánh nhau dường như vô tận.[4]

Jim Conway trong tác phẩm "*Adult Children of Legal or Emotional Divorce*" (Những đứa trẻ trưởng thành của cuộc ly hôn pháp lý hoặc tình cảm) của ông mô tả chi tiết sống động nỗi đau và mất mát mà hàng ngàn người đã phải chịu do những ảnh hưởng của một gia đình tan vỡ cả về mặt pháp lý và tình cảm. Một trong số các thuộc tính chính mà ông mô tả là sự bất an và những câu hỏi liên tục "Tôi là Ai?" và "Tôi có đáng được yêu thương không?"[5]

---

[3] Phillip Day, Introduction - http://www.campaignfortruth.com/Eclub/100702/depressionandsuicide.htm

[4] David Van Biema, "Learning to Live with a Past that Failed" (Học Sống với Một Quá Khứ Thất Bại). People. May 29, 1989, p. 79

[5] Jim Conway, "Adult Children of Legal or Emotional Divorce", (Monarch Publications, 1990), p. 53

Những câu hỏi này dẫn đến căn nguyên của tình thế tiến thoái lưỡng nan của con người - một cảm nhận về ý nghĩa cuộc sống. Có ai thực sự quan tâm đến tôi không? Tôi có giá trị gì không? Làm thế nào mà những câu hỏi này lại đi sâu vào bản chất của tâm trí con người? Để trả lời câu hỏi đó, chúng ta cần quay lại từ đầu.

Bà Ê-va bỗng nhiên thấy mình đang nhìn chằm chằm vào cây cấm. "Tại sao Chúa cấm chúng tôi ăn từ cây này?" bà tự hỏi. Trái cây trông rất mời mọc, vẫy gọi bà về phía trước. Đột nhiên bà nghe thấy một giọng nói phát ra từ cái cây. Sa-tan, nhìn thấy cơ hội của mình, cám dỗ bà thông qua phương tiện là một con rắn; "Có thật Đức Chúa Trời đã dặn các người không được ăn trái các cây trong vườn sao?"[6]

Sa-tan vừa dẫn dụ bà Ê-va vào cuộc tranh luận vừa đặt sự nghi ngờ trong tâm trí bà về nghĩa đen của Lời Chúa. Trong lãnh vực tranh luận và lý luận học, Ê-va không phải là đối thủ của Sa-tan. Thêm vào đó là vũ khí xa lạ của lừa dối và bóng tối, và cuộc đấu sẽ rất ngắn ngủi một cách tàn khốc nếu như Ê-va báo hiệu sự sẵn lòng của bà để tham gia bằng cách mở miệng bà ra.

Khái niệm mà Sa-tan giới thiệu với Ê-va chứa đựng mầm mống của lời nguyền giờ đây đã giáng xuống tất cả các con cháu A-đam—sự nỗ lực đi tìm ý nghĩa cuộc sống dựa trên phẩm chất đáng được chú ý.

"Chúng tôi được ăn trái của các cây trong vườn, nhưng về trái của cây trồng giữa vườn, Đức Chúa Trời đã phán: 'Các con không được ăn, cũng đừng đụng chạm đến trái cây ấy, kẻo các con sẽ chết.'"[7] Ê-va chấp nhận thử thách bằng cách lặp lại những lời Đức Chúa Trời đã phán, nhưng bây giờ bà đang gặp rắc rối một cách sâu sắc. Sự tò mò của riêng bà, kết hợp với thử thách mở đầu của Sa-tan, đã làm bà không chuẩn bị cho lời tuyên bố làm bà há hốc mồm của hắn: "Các người chắc chắn không chết đâu!"[8]

Bạn đã bao giờ tham gia một cuộc trò chuyện với một người nào đó trong bối cảnh tranh luận "thân thiện" và bạn đang cảm thấy

[6] Sáng-thế-ký 3:1
[7] Sáng-thế-ký 3:2,3
[8] Sáng-thế-ký 3:4

tương đối kiểm soát được tình hình cho đến khi đối thủ của bạn bất ngờ tung ra một điều "từ trên trời rơi xuống"? Cái gì đó mà bạn chưa bao giờ dự đoán, cái gì đó như ném khóa siết bù-lon vào những chiếc bánh răng cưa được tẩm dầu mịn quanh quẩn trong tâm trí bạn và làm chúng dừng phắt lại? Không phải là điều họ nói là điều gì sâu sắc hoặc có tính cách dạy dỗ, nhưng bạn không bao giờ mong đợi nó đến từ họ. Khả năng họ thốt ra những lời như vậy một cách táo bạo và trắng trợn chưa bao giờ nảy ra trong đầu bạn.

Sa-tan, thấy rằng hắn đã làm bất động con mồi của mình và giờ đây với độ chính xác tàn khốc, hắn giáng đòn quyết định. "… Vì Đức Chúa Trời biết rằng khi nào các ngươi ăn trái cây đó thì mắt mở ra, và các ngươi sẽ giống Đức Chúa Trời, biết điều thiện và điều ác."[9]

Vài câu gốc này có thể giống như đi qua một thị trấn nhỏ miền quê; chớp mắt là bạn sẽ bỏ lỡ chúng. Khái niệm mà Sa-tan giới thiệu với Ê-va chứa đựng mầm mống của lời nguyền giờ đây đã giáng xuống tất cả các con cháu A-đam—sự nỗ lực đi tìm ý nghĩa cuộc sống dựa trên phẩm chất đáng được chú ý. Một khái niệm nghe có vẻ tự do nhưng cung cấp bản chất của những xiềng xích làm nô lệ linh hồn con người trong đau khổ và tăm tối. Nghe có vẻ hơi cường điệu? Hãy ở lại với tôi khi chúng ta khai mở khái niệm "Bạn chắc chắn sẽ không chết," và nhìn vào bông trái của nó và vai trò của nó trong việc gây ra những câu hỏi dai dẳng, "Có ai quan tâm đến tôi không?" và "Tôi có đáng được yêu thương?"

Tôi nhớ lúc tôi khoảng tám tuổi, em gái tôi nhận được một con búp bê có thể khóc và cười và thậm chí uống sữa. Tất cả những gì bạn phải làm là đặt một vài cục pin ở sau lưng nó và nó đi liên tục. Nó cho em gái tôi những giờ giải trí. Tôi muốn cho nó cho con chó tôi ăn vì sau một thời gian, tiếng khóc trở nên thực sự khó chịu, nhưng rồi tôi nghĩ lại vì tôi không muốn nghe em gái tôi khóc suốt một giờ. Em bé này đã có sự sống bằng cách chỉ cần đặt hai cục pin vào sau lưng và đây chính xác là ý tưởng Sa-tan đang cố gắng truyền đạt cho Ê-va. Ê-va, bà không cần phải lo lắng về những gì người khác nói, bà có sự sống trong chính bà. Bà có thể làm như bà vui lòng và

[9] Sáng-thế-ký 3:5

bà sẽ không bị tổn hại gì bởi vì bà có sự sống trong chính mình. Bà chắc chắn sẽ không chết, và bà sẽ ổn miễn là bà quay lại đây với cái cây này để nạp năng lượng pin.

Bạn có thể tưởng tượng một em bé 18 tháng tuổi nói với cha mẹ của nó, "Con nghĩ con có thể tự làm điều đó ngay bây giờ, con vừa nói chuyện với tượng chú lùn trong vườn ở sân sau và ông ấy nói rằng con có sức mạnh bên trong con sẽ giữ cho con còn sống và cung cấp mọi nhu cầu của con, vì vậy, cảm ơn tất cả sự giúp đỡ của ba mẹ, và có lẽ một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp lại nhau." Đây chính xác là những gì đã xảy ra với A-đam và Ê-va trong khu vườn. Khái niệm *ngươi chắc chắn sẽ không chết* này đã phá vỡ ý thức của họ về sự hoàn toàn phụ thuộc vào Cha trên trời của họ. Nó tấn công chính nền tảng họ là ai với tư cách là những cá nhân. Nó làm họ nhầm lẫn cảm giác về danh tính và do đó về giá trị của họ với tư cách là con cái của Đức Chúa Trời. Tại sao A-đam và Ê-va không thể chỉ đơn giản là nhận ra sai lầm của mình và quay trở lại vị trí hoàn toàn phụ thuộc vào Cha trên trời của họ? Tôi mong nó chỉ đơn giản như vậy, nhưng hậu quả của việc ôm lấy khái niệm rằng *ngươi chắc chắn sẽ không chết* vì bạn có quyền lực trong chính bạn, dù chỉ trong một giây, có tác dụng ngăn chặn bạn tức thời để không bao giờ trở lại trạng thái hiệp thông hạnh phúc ban đầu với Đức Chúa Trời. Chúng ta sẽ nói nhiều hơn về vấn đề này ở phần sau, nhưng trước tiên, chúng ta hãy trở lại cây định mệnh đó.

Lưu ý lời đề nghị của Sa-tan rằng khi họ ăn trái cây này, bằng cách nào đó mắt sẽ được mở ra ở một trạng thái tồn tại cao hơn. Suy luận ở đây là không chỉ bạn có sức mạnh bên trong mình, mà cả vũ trụ vật chất chứa các đối tượng mạnh mẽ mà một khi bạn sở hữu, có thể khiến bạn thậm chí còn mạnh mẽ hơn. Xin chào mừng đến thế giới vật chất.

Trong Sáng thế ký 3:4-5, Sa-tan đang dốc toàn lực truyền giáo để thu phục những người cải đạo đến vương quốc không tưởng mới của mình. Hắn cung hiến một vương quốc hứa hẹn quyền lực và sự thỏa mãn với tất cả những ai nắm lấy nó. Vương quốc này dựa trên hai nguyên tắc cốt lõi:

1. Bạn có sự sống trong chính mình, khiến bạn hoàn toàn độc lập với bất kỳ nhà hảo tâm hoặc cơ quan có thẩm quyền bên ngoài.
2. Môi trường của chúng ta chứa đựng con người, đồ vật và những thứ mà nếu sở hữu hoặc liên kết với chúng, có thể làm cho chúng ta mạnh mẽ hơn, giác ngộ và viên mãn hơn trong cuộc sống.

Thông qua cây biết điều thiện và điều ác này, Sa-tan đã cung hiến một sự tồn tại chạy bằng pin; một cuộc sống mà không cần bất kỳ nhà hảo tâm hay thẩm quyền bên ngoài nào, do đó, tiêu đề của chương này - Cây Duracell. Sa-tan sẽ nói với chúng ta rằng các tế bào của cơ thể chúng ta sẽ tồn tại mãi mãi nếu chúng ta tuân theo triết lý của hắn về cuộc sống.

Điều quan trọng cần nhớ là khi A-đam và Ê-va ăn trái của cây, không có chất độc cố hữu trong nó khiến họ sợ hãi, tội lỗi và ương ngạnh. Kinh thánh cho chúng ta biết rằng trái cây thì tốt để làm thức ăn.[10] Chất độc là những lời mà Sa-tan đã nói với Ê-va. Chất độc là những nguyên lý của vương quốc hắn. Một số người đặt ra câu hỏi, "Tại sao tôi phải đau khổ khi A-đam và Ê-va đã ăn trái cây đó? Tôi không ăn trái từ cây đó". Sự thật là mỗi khi chúng ta hành động độc lập với Đức Chúa Trời, chúng ta ăn cây đó trong cách y như cách mà A-đam và Ê-va đã làm bởi vì chúng ta đã nuốt phải chất độc của vương quốc Sa-tan. Thật ra, chúng ta sẽ học biết rằng chúng ta thực sự ăn từ cây này hàng ngày và hậu quả là chúng ta đang phải chịu đựng chứng khó tiêu kinh khủng.

Ý tưởng rằng chúng ta có thể sống tách biệt khỏi Đức Chúa Trời có vẻ không xa lạ với nhiều người, nhưng trong chương tiếp theo, chúng ta sẽ học rằng kiểu tư duy này là tự tử.

[10] Sáng-thế-ký 3:6

CHƯƠNG 2

Suối Nguồn Sự Sống

Đó là một ngày dài làm việc. Chúng tôi đang trong giai đoạn cuối cùng của việc chuẩn bị ngân sách — thực ra là khoảng chín mươi ngân sách phải được hợp nhất thành một. Đó là một quá trình tinh vi, phân chia thu nhập khả dụng cho tất cả những nhà quản lý đầy tham vọng; mỗi mong muốn, hy vọng, thậm chí đòi hỏi một miếng lớn hơn của chiếc bánh nướng để đạt được mục tiêu của họ. Tâm trí tôi cố gắng một cách vô ích để đẩy tất cả những con số ra khỏi đầu tôi thì đột nhiên chuông điện thoại reo. "Xin chào… Ba đây, con trai." Giọng Ba nghe như đang mang cả Tòa nhà Empire State trên vai ông. "Có chuyện gì vậy Ba?" "Mẹ bị tai nạn xe nghiêm trọng." Những từ đó đánh tôi như một cái búa tạ. Tôi ngay lập tức bắt đầu run lên và nhịp tim của tôi nhân đôi trong nháy mắt theo đúng nghĩa đen. Các cơ bắp tôi căng lên khi adrenaline dồn lên đột ngột trên toàn cơ thể tôi. "Tai nạn?" Tôi gần như thì thầm vào điện thoại khi cố gắng giữ giọng không run. "Nghiêm trọng như thế nào?" "Khá nghiêm trọng, con trai."

Vào lúc đó, tôi ước mình có thể nhảy xuyên qua điện thoại đó và ôm chặt lấy ba tôi, nhưng ông ấy ở cách 12 giờ lái xe và tôi phải đợi đến sáng mới bắt được máy bay. Khi tôi cúp máy, đầu óc quay cuồng – chấn động, sợ hãi và tê liệt đều ập đến với tôi cùng một lúc. Ngay lúc đó tôi nhớ đến Chúa Giê-xu và tôi chỉ quỳ xuống và kêu lên "Ôi Chúa Giê-xu ơi - xin đừng để bà ấy chết." Tôi mở Kinh thánh của mình và tôi chỉ cầu nguyện và cầu nguyện cho đến khi tôi cảm thấy bình tĩnh và

tôi cảm thấy gần như bình an. Tâm trí tôi sau đó lang thang với những điều trần tục của cuộc sống cho đến khi nó lại ập đến với tôi; sợ hãi, bất lực và chấn động. Tôi nhiều lần quỳ xuống và chỉ cầu nguyện và nắm chặt lấy Chúa Giê-xu.

Mẹ đang trên đường đi đến buổi dạy nhạc. Bà chạy trên xa lộ lằn đôi với một dải vườn dài mười mét giữa hai con đường. Bà vừa vượt qua một chiếc xe khác khi bà chạy qua một đỉnh dốc và đó là tất cả những gì bà ấy nhớ. Một chiếc xe hơi chạy theo chiều ngược lại bị mất kiểm soát và vượt qua khoảng cách dài mười mét giữa hai con đường và đâm trực diện vào xe của Mẹ tôi. Lực va chạm đã đẩy động cơ xe của Mẹ xuyên qua tấm chắn lửa, đồng thời hất thẳng tay lái vào mặt bà. Không rõ lý do gì, tại thời điểm đó ghế bị gẫy, và tôi rất biết ơn là nó đã bị gẫy, nếu không bà sẽ chết ngay lập tức.

Khi họ đưa bà đến bệnh viện, bà bị gẫy tay, chân và toàn bộ phần mặt bên trái của bà bị dập nát. Khi mẹ tôi được đưa vào bệnh viện, có một bác sĩ vừa mới xong ca làm việc của mình. Khi ông nhìn thấy mẹ tôi, ngay lập tức ông bắt tay vào việc. Ông đã chiến đấu trong tám giờ đồng hồ để cứu mạng sống của bà, và cuối cùng sau nhiều lúc căng thẳng bà được ổn định lại. Tôi thực sự không có lời lẽ nào để cảm ơn bác sĩ đó; ngay cả bây giờ nó làm tôi rơi nước mắt. Người đàn ông đó đã làm việc trong mười sáu giờ liền và sau đó đã chu đáo gọi cho Ba tôi lúc 3 giờ sáng để cho ông biết là Mẹ đang trong tình trạng nguy kịch nhưng ổn định. Tôi vẫn luôn vô cùng biết ơn ông ấy, một tấm gương sáng về kỹ năng, sức mạnh và lòng tốt của nghề y.

Vài ngày sau, vợ tôi và tôi ở trong phòng chăm sóc đặc biệt với Mẹ. Tôi rất vui khi thấy bà còn sống. Các bác sĩ ngạc nhiên với tốc độ hồi phục của bà. Chúng tôi được thông báo rằng bà sẽ không bao giờ đánh đàn dương cầm nữa và thậm chí có thể không đi lại được. Đó là một đòn mạnh, nhưng bà vẫn ở bên chúng tôi, và tôi rất biết ơn. Lorelle đang xem hồ sơ bệnh án của Mẹ và ra hiệu cho tôi lại gần. Nó cho thấy một điểm rõ ràng chỗ họ nghĩ họ sắp mất Mẹ, nhưng sau đó đột ngột các dấu hiệu sinh tồn của Mẹ phục hồi và bà được ổn định. Không có một giải thích nào về điều này xảy ra như thế nào, nhưng tôi biết rằng Cha tôi, nguồn sự sống, đã sai Con của Ngài đến để nâng đỡ bà.

Tôi rất biết ơn về quyền năng ban sự sống của Chúa Giê-xu. Ngày nay, Mẹ đã đi lại được và thỉnh thoảng khi bà chơi dương cầm, tôi cảm thấy biết ơn sâu sắc Chúa Giê-xu vì đã cứu Mẹ tôi khỏi cái chết chắc chắn.

Tôi biết rằng Cha tôi, nguồn sự sống, đã sai Con của Ngài đến để nâng đỡ bà. Tôi rất biết ơn về quyền năng ban sự sống của Chúa Giê-xu.

Khi nói đến việc hiểu nguồn sự sống, Kinh thánh không để lại cho chúng ta chút nghi ngờ nào. Chúng ta đọc về Chúa Giê-xu như sau trong Cô-lô-se:

> "**Vì trong Ngài** mọi vật trên trời, dưới đất, vật thấy được hoặc vật không thấy được đều được tạo dựng. Hoặc ngôi vua, hoặc quyền thống trị, hoặc các lãnh tụ, hoặc giới cầm quyền đều được tạo dựng bởi Ngài và vì Ngài. Ngài có trước muôn vật, và **muôn vật được giữ vững trong Ngài**." — Cô-lô-se 1:16–17

Mọi thứ mà chúng ta có thể nhìn thấy hoặc nhận thức được và thậm chí cả những thứ chúng ta không thể nhìn thấy, được tạo ra và hiện đang được duy trì bởi Chúa Giê-xu Christ.[11] Chú ý cẩn thận từ ngữ của câu cuối cùng. Và muôn vật được giữ vững trong Ngài. Đoạn văn cho chúng ta biết rõ ràng rằng sinh lực phát xuất từ Con Đức Chúa Trời nắm giữ toàn bộ vũ trụ lại với nhau. Phao-lô nói cách khác trong sách Công-vụ:

> Đức Chúa Trời là Đấng đã dựng nên thế giới và mọi vật trong đó, là Chúa của đất trời, không ngự trong các đền miếu bởi tay người làm nên. Ngài cũng chẳng cần tay người phục vụ như thể Ngài cần điều gì, vì chính Ngài là **Đấng ban sự sống, hơi thở và mọi thứ khác cho mọi người**. Từ một người, Ngài đã làm nên mọi dân tộc và khiến họ sống trên khắp mặt đất. **Ngài ấn định thời kỳ và ranh giới cho họ** cư trú, để họ dò dẫm, tìm kiếm Đức Chúa Trời và có thể gặp được **Ngài, mặc dù Ngài chẳng**

[11] "Vì mọi vật đều do nơi Chúa mà đến, và những vật chúng con đã dâng lên Chúa chẳng qua là đã thuộc về Ngài." 1 Sử-ký 29:14

> **ở xa mỗi người trong chúng ta. Vì ở trong Ngài, chúng ta được sống, hoạt động và hiện** hữu, như một vài thi nhân của quý vị có nói: 'Chúng ta cũng là dòng dõi của Ngài.' — Công-vụ 17:24–28

Chúng ta thấy ở đây một Đức Chúa Trời đang gắn bó mật thiết với cuộc sống của chúng ta. Phao-lô bắt đầu với bức tranh lớn và sau đó thu hẹp xuống mức độ cá nhân và thân mật.

1. Ngài đã xác định thời gian và địa điểm của mọi quốc gia.
2. Ngài không xa mỗi chúng ta.
3. … và cuối cùng Phao-lô đi thẳng vào trọng tâm của vấn đề và nói rằng *ở trong Ngài,* chúng ta được sống, hoạt động và hiện hữu.

Nếu chúng ta sống trong Ngài thì lý luận đơn giản cho chúng ta biết chúng ta không thể sống mà không có Ngài. Là đại diện thiêng liêng của Đức Chúa Trời, Chúa Giê-xu, Con Đức Chúa Trời, đã phán "… ngoài Ta các con không làm gì được"[12]. Hãy hiểu rằng điều này có nghĩa là chúng ta không thể làm bất cứ điều gì về thể chất, tinh thần hoặc tâm linh mà không có Ngài. Chúng ta hoàn toàn và tuyệt đối phụ thuộc vào Đức Chúa Trời và Con Ngài về mọi sự, giống như một đứa trẻ phụ thuộc vào cha mẹ của nó.

Hãy để tôi minh họa điểm này bởi vì ý nghĩa của nó rất sâu rộng. Hãy xem xét cơ quan tuyệt vời của trái tim. Nó hoạt động như một máy bơm để tuần hoàn máu xung quanh cơ thể chúng ta, không có thời gian nghỉ, trong nhiều thập kỷ. Điều kinh ngạc về trái tim là nhịp đập của trái tim dường như không được hỗ trợ bởi bất cứ điều gì bên ngoài của chính nó. Cơ tim có thể co lại và giãn ra mà không cần bất kỳ kích thích trực tiếp nào từ hệ thần kinh. Nó có cái gọi là hệ thống điều hòa nội tại. Như một cuốn sách giáo khoa về giải phẫu học đã viết: "Hệ thống dẫn truyền bao gồm các mô cơ chuyên biệt tạo ra và phân phối các xung điện kích thích các sợi cơ tim để co

[12] Giăng 15:5

lại"[13]. Những sợi cơ này chắc chắn là chuyên biệt vì chúng tạo ra các xung điện không đến từ hệ thần kinh. Thật đáng kinh ngạc là không có nơi nào trong sách giáo khoa giải phẫu học đề cập đến câu hỏi về cách các sợi cơ tim này tạo ra điện tích này để co bóp trái tim. Nó được gọi là chuyên biệt và nội tại, nhưng làm thế nào nó làm điều đó, và năng lượng này đến từ đâu?

Đây là chỗ con đường rẽ làm hai. Kinh Thánh cho chúng ta biết rằng năng lượng này đến trực tiếp từ Đức Chúa Trời, "Ở trong Ngài, chúng ta được sống." (Công-vụ 17:28). Nhưng Sa-tan nói với chúng ta rằng nó vốn có bên trong chúng ta; nó chỉ đơn giản là một phần của quá trình sinh học mà chúng ta sở hữu như của riêng mình, "Các người chắc chắn không chết đâu!" (Sáng-thế-ký 3:4). Đây là một vấn đề cơ bản. Nó là cái này hay cái kia. Có nhiều Cơ đốc nhân cố gắng đi theo con đường giữa về vấn đề này và nói rằng "Đúng vậy, Chúa đã tạo ra mọi thứ, nhưng nó giống như một chiếc đồng hồ lên dây cót. Ngài đã khởi động nó và để nó chạy". Như thể bằng cách nào đó Chúa đã tạo ra pin Duracell và đặt chúng bên trong chúng ta. Kinh thánh không dạy ý tưởng này. Chúng ta được kết nối mật thiết với Ngài và hoàn toàn phụ thuộc vào Ngài trong mỗi phần nghìn giây mỗi giây mỗi phút mỗi giờ mỗi ngày. Đức Chúa Trời đang tích cực, chủ tâm, yêu thương cung cấp cho chúng ta điện tích giúp trái tim chúng ta luôn đập. Có điều gì đó về thực tế này có thể khiến chúng ta là con người thực sự khó chịu, nhưng chúng ta sẽ giải quyết vấn đề đó sau. Thực tế là chúng ta cần làm rõ vấn đề này ngay bây giờ. Hoặc là chúng ta tin "ở trong Ngài, chúng ta được sống, hoạt động và hiện hữu" hoặc chúng ta tin rằng "chúng ta chắc chắn sẽ không chết". Không có sự thỏa hiệp.

Dù điều này có thể là thách thức đối với nhiều người trong chúng ta, chúng ta mới chỉ đề cập đến phần thể chất của sự tồn tại của con người. Bây giờ chúng ta phải xem xét các khía cạnh tinh thần và tâm linh. Hãy xem xét các đoạn văn sau đây:

[13] Gerard Tortora and Nicholas Anagnostakos, Principles of Anatomy and Physiology, (Harper and Row Publishers, New York, 1984) p 463

> "… để lòng họ được khích lệ, hiệp nhất trong yêu thương, cũng như có được sự hiểu biết phong phú và chắc chắn để nhận biết sự mầu nhiệm của Đức Chúa Trời, tức là Đấng Christ**; trong Ngài ẩn chứa mọi kho tàng của sự khôn ngoan và tri thức**." — Cô-lô-se 2:2–3

> "Đức Giê-hô-va lại phán với Môi-se: 'Nầy, Ta đã gọi đích danh Bết-sa-lê-ên, con trai của U-ri, cháu của Hu-rơ, thuộc bộ tộc Giu-đa. **Ta đã cho người đầy dẫy Thần của Đức Chúa Trời cùng với sự khéo tay, thông minh và hiểu biết trong lãnh vực thủ công mỹ nghệ để thiết** kế và chế tạo các vật bằng vàng, bạc và đồng; khắc đá khảm ngọc, chạm gỗ thuộc lãnh vực *thủ công* mỹ nghệ.'" — Xuất Ê-díp-tô Ký 31:1–5

Kinh thánh bày tỏ Đức Chúa Trời là nguồn của mọi sự khôn ngoan và kiến thức. Cô-lô-se 2:2-3 thách thức quan niệm rằng chúng ta là con người có thể hình thành trí tuệ và kiến thức. Mọi trí tuệ và mọi kiến thức đều đến từ Đức Chúa Trời qua Đấng Christ Con Ngài. Ví dụ về điều này được chỉ ra trong Xuất Ê-díp-tô Ký 31:1–5. Ở đây, chúng ta thấy Đức Chúa Trời ban cho con người sự khôn ngoan và hiểu biết về nghề thủ công. Điều thú vị là chúng ta thường đề cập đến những người thể hiện khả năng tuyệt vời và tài năng là "năng khiếu". Thật vậy, họ thật có năng khiếu do Chúa ban tặng.

Chúng ta hãy tự đưa mình vào giữa buổi hòa nhạc. Khán giả bị mê hoặc khi một cô gái trẻ tài năng chạy ngón tay của mình lên và xuống trên cây đại dương cầm đứng một cách ấn tượng trên sân khấu. Cô ấy thật sự làm cho đàn hát lên theo đúng nghĩa đen — cái chạm tay của một bậc thầy. Kế đó, cô đàn hết mức đến tuyệt điểm, và chúng ta cảm nhận kết thúc đang đến. Chúng ta muốn cô ấy tiếp tục — nhưng bản nhạc kết thúc và đám đông nổ ra tiếng vỗ tay, kinh ngạc bởi sự thanh lịch và duyên dáng kết hợp với niềm đam mê và sự mãnh liệt. Cô gái trẻ cúi đầu và hít hà mùi hương của khen ngợi và sau đó bước ra khỏi sân khấu.

Chúng ta hãy lùi lại một chút, vì có điều gì đó thú vị về tình huống thông thường này. Mỗi khi điều gì đó như thế này xảy ra, khán giả nên hát "Tôn vinh chân thần nguồn ơn vô đối" hoặc một cái gì đó có tính chất tương tự. Những tràng pháo tay nên hướng về Đức Chúa Trời, Đấng đã cho các kỹ năng và trí tuệ và khả năng. Trái tim của người nghệ sĩ dương cầm nên tràn ngập tình yêu và lòng biết ơn đối với Chúa về món quà mà Ngài đã ban cho cô ấy để sử dụng, nhưng điều này hiếm khi xảy ra. Nếu chúng ta thực sự hành động theo cách này, chúng ta sẽ không vui mừng bởi thành công hoặc nản lòng vì thất bại bởi vì khả năng thực hiện không bắt nguồn từ chúng ta, và nếu nó không bắt nguồn từ chúng ta, thì chúng ta không thể nhận công khi chúng ta thành công hay nản lòng khi thất bại.

Đây là lời nguyền của cây Duracell. Hãy tưởng tượng sự tự do của chiếc dù lượn có động cơ vào bầu trời rộng mở.[14] Cảm giác tự do mà chúng ta trải nghiệm khi thành công, tin rằng chúng ta là nguồn gốc của sự thành công đó so với sự phấn khích khi leo lên hàng ngàn bộ bên trên trái đất để chứng kiến những cảnh đẹp tuyệt vời từ trên cao. Nhưng nếu chúng ta lên quá cao, việc thiếu ô-xy có thể khiến chúng ta bất tỉnh hoặc bị hỏng động cơ khiến chúng ta rơi xuống đất. Chúng ta càng leo lên vùng dối trá của sức mạnh bên trong, thì vận tốc va chạm khi chúng ta đâm xuống trái đất càng cao. Không có cách nào thoát khỏi lời nguyền của cây Duracell. Một khi bạn đã nếm trái của nó thì ham muốn leo trèo là không thể cưỡng lại được, và hậu quả cuối cùng là tất yếu. Không phải ngẫu nhiên mà "trầm cảm là nguyên nhân hàng đầu gây ra khuyết tật trên toàn cầu".[15]

Quả của cây Duracell tạo ra mong muốn leo lên những độ cao không phù hợp với chúng ta. Chúng ta càng ăn nhiều trái cây, mong muốn leo trèo càng lớn và chúng ta càng chắc chắn sẽ bị rơi. Bạn đã bị rơi bao nhiêu lần rồi? Bạn còn chịu nổi thêm bao nhiêu lần nữa? Điều đó đáng để suy nghĩ.

---

[14] Dù lượn có trợ lực, còn được gọi là paramotoring hoặc PPG, là một dạng hàng không siêu nhẹ mà phi công đeo một động cơ trên lưng (gọi là paramotor) cung cấp đủ lực đẩy để cất cánh bằng dù lượn. Nó có thể được phóng trong không khí tĩnh và trên mặt đất bằng phẳng, bởi một mình phi công — không cần hỗ trợ. Wikipedia

[15] http://www.who.int/mental_health/management/depression/en/

Hãy chuyển sang cấp độ tiếp theo. Chúng ta đã xem xét các tác động của sự phụ thuộc về thể chất và trí tuệ, nhưng còn sự phụ thuộc về tâm linh và đạo đức thì sao? Đây là một vấn đề có tính cách thách thức, vì vậy hãy thắt dây an toàn; nó có thể là một chuyến đi vất vả.

Kinh thánh cho chúng ta biết rằng "Đức Chúa Trời là tình yêu thương" (1 Giăng 4:8). Điều này cho chúng ta biết rằng Đức Chúa Trời là cội nguồn của tình yêu. Nó cũng đề cập đến Đức Chúa Trời là Đức Chúa Trời của hy vọng (Rô-ma 15:13). Ý tưởng này được mở rộng rất nhiều trong Ga-la-ti:

> "Nhưng trái của Thánh Linh là: Yêu thương, vui mừng, bình an, nhịn nhục, nhân từ, hiền lành, trung tín, khiêm nhu, tiết độ. Không có luật pháp nào cấm các điều đó."
> — Ga-la-ti 5:22–23

Hàm ý của đoạn văn này thật ngoạn mục. Chúng ta hãy phân tích nó trong một phút. Tất cả những thuộc tính này đều đến từ việc có Thánh Linh của Đức Chúa Trời. Điều này đơn giản có nghĩa là không có Thánh Linh của Đức Chúa Trời, bạn không thể có tình yêu, niềm vui, sự bình an, kiên nhẫn, tốt bụng, v.v. Một ngày nọ, tôi đã nghĩ về lẽ thật này trong Kinh thánh trong khi tôi đang đi dạo trong công viên bên hồ. Nó thật êm đềm và yên bình. Tôi đột nhiên nhận thấy một người mẹ đang đẩy con gái mình trên xích đu. Cả hai đều cười cùng nhau và rõ ràng là tận hưởng chơi chung với nhau. Tình yêu mà người mẹ này dành cho con gái mình là do Đức Chúa Trời soi dẫn. Suy nghĩ yêu thương và tốt bụng và dịu dàng với con gái bà không bắt nguồn từ bên trong trái tim của người mẹ, nhưng trong trái tim của Chúa, và nó đã được ban cho người mẹ, là người đã chọn thể hiện điều đó, và nó đã trở thành tình yêu của một người mẹ. Theo nghĩa này, đó hoàn toàn không phải là tình yêu của người mẹ, mà là tình yêu của Đức Chúa Trời thể hiện qua mẹ. Tình yêu đó đã trở thành một phần của người mẹ bởi vì bà đã đáp lại Thần của Đức Chúa Trời và bày tỏ điều đó. Theo ý nghĩa chân thật nhất, không có cái gì như là tình yêu của người mẹ dành cho con cái hay tình yêu giữa vợ và chồng. Điều đó nghe có cực đoan không? Vâng, đây là những gì Kinh thánh dạy.

Tôi đã trình bày ý tưởng này nhiều lần khi thuyết giảng hoặc nói chuyện tại các buổi hội thảo và thật thú vị khi xem phản ứng của cử tọa như thế nào. Khuôn mặt của một số người trông như thể tôi vừa tấn công chính nền tảng của loài người. Trong tất cả hàng triệu bài hát tình yêu đã từng được hát và hàng tỷ lời hứa trên bàn thờ hôn nhân rằng "Anh yêu em và sẽ yêu em mãi mãi", không một lời hứa nào trong số đó có thể được thực hiện nếu không có Đức Chúa Trời đổ tình yêu của Ngài vào những linh hồn biết tiếp nhận của chúng ta. Hãy đặt thuộc tính của tình yêu vào một chiếc dù lượn. Tại sao nhiều người 'hết yêu' và rơi xuống đất? Những người tin rằng tình yêu bắt nguồn từ chính tâm hồn chúng ta thường có thể thức dậy vào buổi sáng và không 'cảm thấy' yêu người bạn đời của mình. Họ bắt đầu nghi ngờ liệu mối quan hệ này có phù hợp với họ nữa hay không và thường bắt đầu tìm kiếm một người khác để mang lại cảm giác đó. Thẻ tín dụng Duracell đã đạt đến giới hạn và bây giờ đã đến lúc thanh toán.

Còn về người đàn ông chân thành, người thực sự có hứa nguyện yêu vợ mình mãi mãi, và rồi bỗng nhiên anh thấy mình bị thu hút bởi một người phụ nữ khác. Anh ấy có thể không muốn cảm thấy như vậy nhưng anh "không thể cưỡng lại được". Tình yêu bị nhầm lẫn với dục vọng, và có sự nghi ngờ về tính chính trực của anh ta. Sau đó anh ta bắt đầu rút lui khỏi vợ mình vì cảm giác có lỗi khi hành động cách này ngăn cản anh ấy tin rằng anh ấy vẫn còn đáng được yêu. Anh ấy nghĩ rằng anh có thể duy trì dòng chảy tình yêu từ trái tim anh, nhưng bây giờ chiếc dù lượn của anh đã chết máy và rơi xuống đất từ nơi anh đã phóng đi, và cuộc hôn nhân của anh ta kết thúc. Có gì lạ đâu khi việc tìm kiếm niềm vui trong hôn nhân là điều khó nắm bắt đối với hầu hết mọi người?

Vì lợi ích của những người đang cảm thấy cuộc hôn nhân của họ không còn đáng để giữ nữa, hãy nhớ rằng tình yêu chỉ bắt nguồn từ trái tim của Đức Chúa Trời và được ban cách nhưng không cho những ai cầu xin Ngài. Nếu bạn cảm thấy mình đã đánh mất tình yêu dành cho người bạn đời của bạn, hãy cầu xin Đức Chúa Trời trả lại cho bạn. Ngài sẽ làm, vì Ngài đã hứa.

Các con nhân danh Ta cầu xin bất cứ điều gì, Ta sẽ làm cho, để Cha được tôn vinh nơi Con. Nếu các con nhân danh Ta cầu xin bất cứ điều gì, Ta sẽ làm cho. — Giăng 14:13–14

CHƯƠNG 3

Gần Trái Tim của Chúa

Chúng tôi đang chạy nhanh trên xa lộ với tốc độ chóng mặt. Những cơn co thắt của Lorelle đã trở thành liên tục. Chúng tôi không muốn bị bất ngờ, vì vậy chúng tôi phóng nhanh đến bệnh viện. Tất cả đều rất mới và thú vị; chúng tôi sẽ sớm có đứa con đầu lòng. Chúng tôi lướt đến khu sản khoa và y tá nhìn chúng tôi một cái và nói, "Ông bà hạnh phúc quá; ông bà cần ra ngoài đi bộ." Chà, điều đó đã làm giảm sự hăng hái của chúng tôi. Bốn mươi lăm phút sau chúng tôi trở lại và bây giờ Lorelle không còn cười được nữa. Ba mươi phút nữa và chúng tôi đáp ngay giữa lúc chuyển dạ. Vâng, không có từ nào khác để mô tả, đau đẻ, đau đẻ khổ nhọc. Chúng tôi đã cố gắng nhớ tất cả các kỹ thuật từ các lớp học tiền sản nhưng thật khó để giữ được sự tập trung. Những cơn co thắt đó giáng như một đoàn tàu chở hàng đang lao thẳng vào. Ngay sau khi bạn đối phó với một cơn thì cơn kế tiếp giáng thẳng trên người của bạn. Cuối cùng sau mười một giờ, chúng tôi nhận được con trai đầu lòng của chúng tôi, Michael.

Có một bức ảnh thực sự thú vị của Lorelle và tôi ngay sau khi cô ấy sanh xong. Nó vô cùng tuyệt vời. Cô ấy đang ngồi đó chỉ cười rạng rỡ, như thể đó chỉ là chuyện thường ngày và tôi đang đong đưa trong gió, trông như thể tôi sắp ngất xỉu. Tôi đã phát triển một sự tôn trọng mới sâu sắc đối với phụ nữ ngày hôm đó. Tôi phải nói với các quý bà rằng nhìn vợ mình sinh nở là một công việc thực sự khó khăn.

Khi bạn cười xong, tôi sẽ nói hết ý của mình. Cảm xúc căng thẳng nhìn người mình yêu trong cơn đau đớn thật không thể tin được. Đối với đàn ông chúng tôi, chúng tôi thường có giải pháp cho một vấn đề, nhưng tôi không có câu trả lời lần này và điều đó làm tôi đau lòng. Tôi chỉ cầu nguyện, "Chúa ơi, con biết có lý do cho tất cả nỗi đau này, nhưng đúng bây giờ con không thể nhìn thấy nó". Tôi chắc chắn rất vui khi nó kết thúc.

Lần đầu tiên tôi được ôm con vào lòng, đó là một khoảnh khắc vĩnh cửu. Tôi đã nhìn xuống vào mắt của bé, và nó đang nhìn thẳng lại tôi, và đó là tuyệt vời. Khi tôi tiếp tục nhìn xuống trong sự kính sợ và kinh ngạc, tôi đã sững sờ với cảm giác sợ hãi sâu sắc này. Tôi biết rằng con trai tôi đã bị đóng dấu cùng bản chất tự nhiên như của tôi, bản chất thách thức thẩm quyền và tự nhiên nghiêng về sự nổi loạn hơn là vâng lời. Tôi biết rằng tôi có trách nhiệm cho việc hướng dẫn ý chí đó và huấn luyện nó những kỷ luật của tình yêu thương thực sự, lòng nhân ái, vị tha và vâng lời. Sau tất cả những điều này, tôi tự hỏi, liệu nó có trở thành người bạn của tôi không? Có thể có thứ gì đó xen vào giữa chúng tôi và chia cắt chúng tôi chăng? Tôi liền cầu nguyện ngay tại đó, "Ôi, Cha yêu dấu ở trên trời, xin đừng để bất cứ điều gì xen vào giữa con trai con và con. Nguyện chúng con luôn gần gũi nhau, và con cầu xin rằng nó sẽ biết con là ai và trở nên người bạn của con." Cường độ của lời cầu nguyện đó vẫn còn với tôi. Tôi cảm thấy nó thường xuyên, và tôi vẫn cầu nguyện với niềm tin rằng Chúa sẽ biến nó thành hiện thực.

Bốn năm sau, tôi đã dành một ngày Sa-bát yên tĩnh để đi dạo và nói chuyện với Chúa, rời xa nhịp sống hối hả. Tôi đã suy nghĩ về Cha Thiên Thượng của tôi và tình yêu của Ngài dành cho tôi và điều đó thật quý giá biết bao. Đột nhiên, tâm trí tôi quay trở lại sự ra đời của con trai tôi và tôi sống lại mong muốn mãnh liệt đó là không bao giờ bị chia cắt khỏi con và con sẽ thực sự biết tôi. Khung cảnh trôi qua và trong sự yên tĩnh, tôi nghe thấy một giọng nói nhỏ nhẹ sâu trong tâm trí tôi, và nói, "Đó là cách Ta cảm nhận về con." Tôi đã không biết nên cười hay nên khóc, và tôi thấy điều đó thật vô cùng khó để chấp nhận. "Nhưng Chúa ơi", tôi nói, "Ngài biết con là người như thế nào, Ngài biết rằng con đã làm và đã nói nhiều điều sai trái," và tôi cứ thế

chống cự. Tôi thực sự ngạc nhiên với chính mình. Tôi là một người đàn ông đã tin nhận Đấng Christ là Đấng Cứu Rỗi của mình và tin tội lỗi được tha thứ, nhưng khi Chúa đến gần tôi và nói cho tôi biết Ngài cảm nhận về tôi thế nào, thật khó để chấp nhận. Cuối cùng, tôi chỉ biết kêu lên "Ôi tạ ơn Ngài, cảm ơn Ngài đã yêu con và cảm ơn Ngài vì tất cả những gì Ngài đã làm cho con. Con yêu Ngài rất nhiều." Theo một nghĩa rất thật, tôi cảm thấy như mình đang được giữ trong cánh tay Ngài. Tôi không thể hạnh phúc hơn thế. Tôi nhận ra Cha trên trời của tôi yêu tôi nhiều đến mức Ngài không muốn bất cứ điều gì xen vào giữa chúng tôi. Ngài đau lòng khi nghĩ rằng chúng tôi có thể bị chia cắt, và Ngài đang làm mọi thứ Ngài có thể để giữ cho điều đó không bao giờ xảy ra.

Trong trải nghiệm này, những đặc ân tuyệt vời được trở thành một phần của vương quốc Đức Chúa Trời đã được bày tỏ ra trong lòng tôi. Ngay sau sự kiện này, tôi đã được dẫn đến một số đoạn trong Kinh thánh đã thực sự mở mang tầm mắt của tôi và khiến tôi khen ngợi Chúa còn hơn thế nữa. Tôi cầu nguyện rằng ý nghĩa của văn bản này sẽ ghi khắc vào lòng bạn và không bao giờ rời xa bạn. Đây là một cửa sổ rất rõ ràng vào vương quốc của Chúa:

> Chẳng phải năm con chim sẻ được bán với giá hai đồng tiền sao? Dù vậy, Đức Chúa Trời không bỏ quên một con nào hết. Ngay cả tóc trên đầu các con cũng được đếm hết rồi. Đừng sợ, vì các con có giá trị hơn nhiều con chim sẻ. — Lu-ca 12:6–7

Trong những câu gốc này, chúng ta có một công thức cho những gì làm cho mọi người trở nên quan trọng trong vương quốc đó. Điều gì làm cho họ đáng kể; điều gì làm cho họ có giá trị?

Chúa Giê-xu đang giải thích các nguyên tắc của vương quốc của Ngài. Trong những câu gốc này, chúng ta có một công thức cho những gì làm cho mọi người trở nên quan trọng trong vương quốc đó. Điều gì làm cho họ đáng kể; điều gì làm cho họ có giá trị? Nếu những vấn đề này không quan trọng đối với bạn, thì văn bản này sẽ không có nhiều ý nghĩa, nhưng tôi vẫn chưa tìm thấy ai không vật lộn với các vấn đề về giá trị bản thân.

Chúa Giê-xu nói giá trị của hai con chim sẻ theo cách nói của loài người. Theo nghĩa của trần gian, những chim sẻ có ít giá trị. Chúa Giê-xu sau đó làm một sự tương phản và nói, "Đức Chúa Trời không bỏ quên một con nào hết". Sự tương phản ở đây là bởi vì Chúa nhớ những con chim sẻ, chúng rất có giá trị trong vương quốc của Đức Chúa Trời. Chúa Giê-xu mở rộng nguyên tắc này bằng cách so sánh mức độ mà Chúa nghĩ về chúng ta so với những con chim sẻ, "ngay cả tóc trên đầu các con cũng được đếm hết rồi". Nếu đó không phải là 'cận kề, gần gũi và riêng tư', thì đó là gì? Bạn có biết ai muốn biết nhiều về bạn đến nỗi họ theo dõi số lượng tóc trên đầu của bạn? Kế đó xuất hiện điểm mấu chốt: "Đừng sợ, vì các con có giá trị hơn nhiều con chim sẻ". Bạn có thể thấy giá trị và phẩm chất đáng được quan tâm và tầm quan trọng đạt được như thế nào trong Vương quốc Đức Chúa Trời không? Nó xuất phát từ việc nhận ra một cách đơn giản rằng Đức Chúa Trời nghĩ một cách yêu thương về chúng ta liên tục. Chúng ta chắc chắn đang ở trong tâm trí của Ngài. Ngài đang ban cho chúng ta sự sống, làm cho trái tim đập, và tích cực đổ tình yêu của Ngài vào cuộc sống của chúng ta để chúng ta có thể tận hưởng cuộc sống; và Ngài ban cho chúng ta những ân tứ, tài năng và khả năng phong phú cho sự thỏa mãn của chúng ta, sự hưởng thụ và phục vụ người khác. Đây là bí mật về vương quốc của Đức Chúa Trời, bí mật của ý nghĩa cuộc sống. Nó là chìa khóa để mở khóa vương quốc nô lệ của cảm giác vô giá trị và trầm cảm ra. Bạn có đủ can đảm để tin điều đó không?

Trong khi chúng ta đang ở điểm này, bạn có biết Đức Chúa Trời nghĩ nhiều như thế nào về bạn không? Hãy lắng nghe điều này…

> Lạy Giê-hô-va Đức Chúa Trời của con, Công việc lạ lùng và những tư tưởng của Chúa đối với chúng con thật nhiều, Không ai có thể so sánh với Chúa; Nếu con muốn rao truyền và thuật lại các việc ấy, Thì quá nhiều, không thể đếm được. — Thi-thiên 40:5

Nếu giá trị của chúng ta được xác định bởi những suy nghĩ yêu thương mà Đức Chúa Trời hướng tới chúng ta, thì văn bản này cho chúng ta biết rằng chúng ta là vô giá, bởi vì nó nói lên kế hoạch và những suy nghĩ của Ngài cho chúng ta lớn hơn những gì có thể được

thuật lại hoặc đếm được. Bạn cảm thấy thế nào khi mình là vô giá? Nhưng nó chỉ có thể tốt khi chúng ta tin tưởng vào sự thật rằng Đức Chúa Trời yêu thương chúng ta không thể đo lường được, bất kể chúng ta tốt hay xấu. Đây là một tin báo tuyệt diệu và tôi rất biết ơn vì điều đó. Vì vậy, bất cứ khi nào bạn bị cám dỗ để nghi ngờ giá trị của bạn, chỉ cần nhìn vào những con chim sẻ và tin tưởng!

CHƯƠNG 4

Vương Quốc Gia Đình

Đó là một ngày ấm áp ẩm ướt. Một tinh thần lễ hội lan tỏa khắp căn phòng. Mùi hương thơm ngon bay ra khỏi nhà bếp hứa hẹn vị giác một sự thết đãi thực sự. Tiếng cười vang lên khi những câu chuyện về thời quá khứ được kể. Quà tặng được trao đổi trong không khí của vui mừng bất ngờ xen lẫn yêu thương. Trẻ con đang ngấu nghiến mấy món thết đãi của Bà trong khi Ông nói với chúng tôi rằng chúng tôi đã cao lên như thế nào. Đây thường là trải nghiệm của chúng tôi khi chúng tôi đi thăm ông bà của tôi. Đó là thời gian dành cho gia đình, một thời gian để khẳng định lại nơi bạn thuộc về, một thời gian để kết nối lại với những người bạn yêu thương, chia sẻ quà tặng; khoảng thời gian quý giá và quan trọng để ở bên nhau.

Không có gì quan trọng hơn sự cảm nhận một gia đình thân thiết để giữ chúng ta khỏi hàm răng ngày càng há rộng của sự trầm cảm và cảm giác vô giá trị. Một gia đình có thể là một nơi mà bạn được chấp nhận vì bạn là ai, nơi bạn có thể là chính bạn, nơi bạn có thể được tha thứ cho những lỗi lầm và chỉ đơn giản là tận hưởng sự chia sẻ cuộc sống bên nhau.

Chúa Giê-xu mở ra cho chúng ta một bức tranh sống về vương quốc của Đức Chúa Trời khi Ngài dạy chúng ta làm thế nào để cầu nguyện. Chúa Giê-xu nói: "Vậy, các con hãy cầu nguyện như thế nầy: 'Lạy Cha chúng con ở trên trời…'" Chúa Giê-xu không nói cầu nguyện "Đức Chúa Trời kính mến," hay "Đấng uy nghi hiển thánh," hoặc

"Kính thưa đức Vua," như điểm tham chiếu đầu tiên của chúng ta, nhưng đúng hơn là "Cha chúng con".

VƯƠNG QUỐC CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI LÀ MỘT GIA ĐÌNH

Điều này có vẻ rất rõ ràng đối với một số người, nhưng những hàm ý của một vương quốc gia đình thì sâu rộng. Chúng ta sẽ xem xét những tác động này trong các chương tới.

Lần đầu tiên Chúa Cha phán với loài người là trong Ma-thi-ơ 3:17. Từ buổi bình minh của thời gian cho đến khi Chúa Giê-xu chịu phép báp-têm, Đức Chúa Trời đã truyền đạt với chúng ta qua Con của Ngài. Trong tất cả sự trọn vẹn của thần tính được thừa hưởng của Ngài, Chúa Giê-xu là Đức Giê-hô-va đã mở Biển Đỏ, Ngài là Đức Giê-hô-va đã phán như sấm từ Núi Sinai và Ngài là Đức Giê-hô-va đã dẫn Giô-suê vào Đất Hứa. 1 Cô-rinh-tô 10:1–4. Vào thời điểm làm báp-têm của Đấng Christ, Con của Đức Chúa Trời đã trở thành Em-ma-nu-ên — Đức Chúa Trời ở cùng chúng ta — như một người trong chúng ta. Vì vậy, bây giờ Cha nói lần đầu tiên và những lời của Ngài có ý nghĩa sâu sắc (như mọi khi), vì ngay tại đây Đức Chúa Trời nêu ra bản chất cốt lõi của vương quốc Ngài. "Đây là Con yêu dấu của Ta, đẹp lòng Ta hoàn toàn." Có nhiều cách mà Chúa lẽ ra đã có thể giới thiệu Con của Ngài, chẳng hạn như, "Đây là Đấng tạo dựng trời và đất; hãy nghe Ngài," hoặc "Đây là Vua các ngươi, hãy vâng lời Ngài," nhưng Đức Chúa Trời tuyên bố danh tính của Con Ngài bằng ngôn từ của một gia đình hơn là ngôn từ của một vua hoặc người cai trị. Nếu chúng ta phân tích tuyên bố này, chúng ta lưu ý những điều sau:

1. Đây là Con … của Ta = **Danh tính**
2. yêu dấu …, đẹp lòng Ta hoàn toàn = **Giá trị**

Trong vương quốc của Đức Chúa Trời, phẩm chất đáng được quan tâm và tầm quan trọng và giá trị được xác định bởi mối quan hệ của chúng ta đối với Ngài. Điều này hoàn toàn trái ngược với vương quốc của Sa-tan, nơi có phẩm chất đáng được quan tâm và tầm quan trọng và giá trị được xác định bởi hiệu suất và thành tích của chúng ta, như được đánh giá bởi chính chúng ta và những người xung quanh. Trong vương quốc của Đức Chúa Trời, Ngài là Cha của

chúng ta và chúng ta là con cái của Ngài. Đó là danh tính của chúng ta. Chúng ta được biết đến bởi chúng ta thuộc về ai hơn là những gì chúng ta làm. Sự thật rằng Đức Chúa Trời yêu chúng ta như con cái của Ngài và liên tục ban phước lành của Ngài cho chúng ta, đang suy nghĩ về chúng ta liên tục và muốn ở gần chúng ta, mang lại cho chúng ta một cảm nhận tuyệt vời về giá trị. "Đừng sợ, vì các con có giá trị hơn nhiều con chim sẻ."

Trong vương quốc của Đức Chúa Trời, danh tính và giá trị của chúng ta trường tồn như chính Đức Chúa Trời - vĩnh cửu và không bao giờ thay đổi. Bất kể thành công hay thất bại, mối quan hệ vẫn không đổi và giá trị của chúng ta được bảo đảm. Trong vương quốc của Sa-tan giá trị của chúng ta cũng chỉ an toàn như thị trường chứng khoán sau ngày 11 tháng 9 năm 2001 - cực kỳ biến động, hoàn toàn không an toàn và chắc chắn sẽ sụp đổ. Chúng ta có thể bảo đảm rằng chúng ta sẽ luôn thành công? Chúng ta có thể chắc chắn rằng những người xung quanh chúng ta, người mà chúng ta tìm kiếm sự động viên và hỗ trợ, sẽ luôn hoan nghênh những nỗ lực của chúng ta? Khó lắm! Đối với những người có tai để nghe, người khôn ngoan xây nhà của mình trên đá thay vì trên cát chuyển dịch.

Để bảo vệ danh tính cá nhân của chúng ta và cứu chúng ta khỏi bước vào cuộc sống tuyệt vọng, chán nản, vô giá trị và cái chết, Đức Chúa Trời đã cất giữ trong lòng vương quốc của Ngài một luật sẽ bảo vệ các mối quan hệ.

Để bảo vệ danh tính cá nhân của chúng ta và cứu chúng ta khỏi bước vào cuộc sống tuyệt vọng, chán nản, vô giá trị và cái chết, Đức Chúa Trời đã cất giữ trong lòng vương quốc của Ngài một luật mà nó sẽ bảo vệ các mối quan hệ. Luật ấy liên quan đến hai loại mối quan hệ: mối quan hệ giữa chúng ta và Cha thiên thượng của chúng ta và mối quan hệ giữa mỗi chúng ta như anh chị em trong vương quốc Đức Chúa Trời. Đây là lý do tại sao Chúa Giê-xu nói:

> Đức Chúa Jêsus đáp: "'Ngươi phải hết lòng, hết linh hồn, hết tâm trí mà kính mến Chúa là Đức Chúa Trời ngươi.' Ấy là *điều* răn thứ nhất và quan trọng hơn hết. Còn *điều*

> răn thứ hai cũng giống như vậy: 'Ngươi phải yêu người lân cận như chính mình.' Tất cả luật pháp và lời tiên tri đều tùy thuộc vào hai điều nầy." — Ma-thi-ơ 22:37–40

Hai điều răn lớn này được lập ra để bảo vệ danh tính và giá trị của chúng ta là con cái của Đức Chúa Trời. Hai điều răn lớn này, dĩ nhiên, là một bản tóm tắt của Mười Điều Răn. Bạn có bao giờ nghĩ rằng Mười Điều Răn là quan trọng trong việc ngăn bạn đánh mất giá trị bản thân của bạn? Trong vương quốc của Đức Chúa Trời, Mười Điều Răn được hiểu theo ngữ cảnh của các mối quan hệ. Nếu bạn cắt đứt những mối quan hệ đó, bạn đang phá hủy danh tính của mình, và khi bạn phá hủy danh tính của mình, cái chết đang khao khát được ôm choàng lấy bạn. Không có gì tùy tiện trong lời tuyên bố của Đức Chúa Trời rằng tiền công của tội lỗi là sự chết. Tội lỗi (mà Kinh thánh định nghĩa là sự vi phạm luật trong 1 Giăng 3:4) hủy hoại danh tính và giá trị của chúng ta. Khi danh tính và giá trị không còn, linh hồn khao khát cái chết. Đây chính xác là lý do tại sao trầm cảm và tự tử đang là những vấn đề nhức nhối trong xã hội ngày nay. Câu trả lời rất đơn giản - tội lỗi. Bạn có thể thấy tại sao Đức Chúa Trời ghét tội lỗi đến thế không? Tội lỗi là kẻ cướp đi danh tính và giá trị của chúng ta với tư cách là con cái của Đức Chúa Trời, và Đức Chúa Trời quyết tâm tiêu diệt nó.

Chỉ để tóm tắt nhanh những gì chúng ta đã đề cập:

1. Vương quốc của Đức Chúa Trời là một gia đình.
2. Đức Chúa Trời là Cha của chúng ta và chúng ta là con cái của Ngài.
3. Danh tính và giá trị của chúng ta với tư cách cá nhân dựa trên mối quan hệ của chúng ta với Chúa.
4. Vương quốc của Đức Chúa Trời là một vương quốc về quan hệ dựa trên các mối quan hệ giữa chúng ta với Chúa và giữa chúng ta với nhau.
5. Những mối quan hệ này được bảo vệ bởi Mười Điều Răn.

6. Việc vi phạm các Điều Răn phá hủy danh tính và giá trị của chúng ta.

CHƯƠNG 5

Cuộc Khủng Hoảng Gia Đình

Tôi có thể nhận ra bằng vẻ mặt của anh ấy rằng anh đã phải chịu một tổn thương nào đó. Quầng thâm dưới mắt anh ấy đã để lộ nỗ lực dũng cảm của anh để tỏ ra bình thường. Tôi hỏi anh ấy "Mọi thứ ổn chứ?"

"Vợ tôi và tôi đang ly thân," anh đau đớn nói. "Tôi đã không hề thấy trước chuyện này", anh nói, đắm chìm trong tiếc nuối. Chúng tôi đã nói về những thử thách mà anh đang đối mặt và sau đó anh ấy thốt lên "Tôi không thể chịu được việc không nhìn thấy bọn trẻ — điều đó làm tôi đau đứt ruột". Tôi có thể thấy anh ấy đang cố gắng hết sức để giữ bình tĩnh, và tôi thực sự cảm nhận được nỗi đau của anh. Tôi tha thiết ước rằng tôi có thể giúp anh ấy. Nhận xét cuối cùng của anh là "Tôi không còn biết đâu là phương hướng nữa hay tôi đang đi tới đâu".

Chỉ những người đã từng đến vùng đất đau khổ của sự ly thân và ly hôn mới hiểu được cảm xúc đằng sau những lời nói đó. Sự bàng hoàng, tức giận và cảm giác đau buồn của người không muốn ly hôn thường được so sánh với trải nghiệm cái chết của một người bạn đời.[16] Thực tế tàn khốc của việc ly hôn còn có ý nghĩa hơn là chỉ đơn

[16] Nelly Zola và Renata Singer, True Stories from the Land of Divorce (Những Câu Chuyện Thật từ Vùng Đất Ly Hôn), (Pan Macmillan, Sydney, 1995) trang 2

giản là sự phân chia tài sản, nó có nghĩa là xác định lại toàn bộ danh tính của bạn.[17]

Tất nhiên, nạn nhân đau khổ nhất là con cái. Phạm vi của những cảm xúc tàn phá đi qua trái tim của một đứa con, không chỉ đơn giản là vào thời điểm sự kiện mà trong suốt phần đời còn lại của họ, không bao giờ có thể được tính toán đầy đủ.

Jim Conway đã khảo sát hàng trăm người lớn từng là con của cuộc ly hôn, và phạm vi cảm xúc mà họ cảm thấy được mô tả như sau:

Không vui	72%
Cảm giác bất lực	65%
Cảm giác cô đơn	61%
Sợ	52%
Giận dữ	50%
Cảm giác bị bỏ rơi	48%
Cảm giác cá nhân bị từ	chối 40%
Cảm giác vô giá trị	30%

Việc trải qua cuộc ly hôn của cha mẹ khi còn nhỏ đã để lại cho những người lớn này những vấn đề sau đây:

Liên tục tìm kiếm sự công nhận	58%
Gạt bỏ một phần quá khứ của mình	54%
Đánh giá bản thân quá nghiêm khắc	53%
Quá coi trọng bản thân	47%
Phản ứng thái quá đối với các tình huống mà họ không kiểm soát được	42%
Vẫn gặp rắc rối với các mối quan hệ	40%[18]

Có gì lạ không khi Chúa nói, “Ta ghét việc ly dị” (Ma-la-chi 2:16). Bất kể nó xảy ra như thế nào, hoặc ai bỏ ai ra đi, sự mất mát các mối quan hệ gia đình đang tàn phá tất cả các thành viên. Không có người chiến thắng khi mối quan hệ gia đình bị phá vỡ. Tuy nhiên, đây chính

[17] Ibid.
[18] Conway, trang 31.

xác là những gì đã xảy ra trên thiên đàng. Gia đình của Chúa đã bị xé nát bởi một cuộc khủng hoảng khi đứa con trai yêu dấu đầu tiên được tạo ra của Ngài quay lưng lại với Ngài.

Kinh Thánh trong Khải Huyền 12:7 nói: "Lúc ấy có một trận chiến xảy ra ở trên trời." Khi đọc câu này, chúng ta có thể bị cám dỗ để nghĩ rằng đây là một cuộc chiến giữa hai vị vua và vương quốc của họ, nhưng cuộc chiến này là sự xé nát gia đình của Đức Chúa Trời. Bạn có thể tưởng tượng khi Chúa tạo ra Lu-xi-phe lần đầu tiên và dịu dàng bồng đứa con trai mới của Ngài? Đức Chúa Trời đã chia sẻ trái tim và linh hồn của mình với thiên thần này. Ngài không cho hắn thấy gì ngoài tình yêu và ban cho hắn đặc ân phục vụ tại các cấp bực cao nhất của việc cai trị gia đình mình. Nhưng bây giờ đứa con này của Ngài đã phun ra những lời giận dữ và nổi loạn. Di chuyển trong bóng tối của sự lừa dối và dối trá, hắn đã đầu độc tâm trí của nhiều người con khác của Đức Chúa Trời. Bạn có thể tưởng tượng nỗi khổ? Lu-xi-phe, được tạo ra quá hoàn hảo, giờ tràn ngập sự căm ghét và giết người. Hắn ta muốn tiêu diệt Con đời đời của Đức Chúa Trời, vì Chúa Giê-xu đã tiết lộ rằng Sa-tan là kẻ giết người ngay từ đầu trong Giăng 8:44. Thực tế của cảm giác này đã được bày tỏ ra trên thập tự giá của Can-va-ry, nơi Sa-tan hy vọng loại bỏ Chúa Giê-xu.

Ai có thể hiểu thấu được sự mất mát mà Đức Chúa Trời đã cảm thấy cho đứa con trai của Ngài, Lu-xi-phe. Chúng ta có một tiếng vọng từ trái tim của Đức Chúa Trời trong câu chuyện của Đa-vít và Áp-sa-lôm.

> Vua rất xúc động, đi lên phòng trên cổng thành và khóc. Người vừa đi vừa nói: "Áp-sa-lôm, con ơi, con ta ơi! Áp-sa-lôm, con ta ơi! Ước gì ta được chết thay con! Áp-sa-lôm, con ơi, con ta ơi!" — 2 Sa-mu-ên 18:33

Áp-sa-lôm, một người con trai xinh đẹp và đẹp trai của Đa-vít, muốn giết cha mình và chiếm lấy vương quốc của ông, nhưng quân đội của Đa-vít đã đánh bại lực lượng của con trai vua và Áp-sa-lôm bị giết trong trận chiến. Thay vì vui mừng trước chiến thắng, Đa-vít đã khóc vì mất đi đứa con trai nổi loạn của mình. Không có người chiến thắng khi các gia đình bị xé toạc.

Điều quan trọng cần nhớ là trong vương quốc của Đức Chúa Trời, danh tính của một người và giá trị được ràng buộc trong mối quan hệ của họ với Đức Chúa Trời Đấng Tạo Hóa, Cha thiên thượng của chúng ta. Khi Lu-xi-phe bước ra khỏi mối quan hệ đó, hắn đã tự sát về mặt tâm lý và cảm xúc và mở ra một cơn lũ cảm xúc đen tối không ngờ. Trước cuộc nổi dậy của Lu-xi-phe, nếu bạn hỏi hắn – "Ngươi là ai?" hắn sẽ nói với sự đảm bảo và tự tin bình tĩnh, "Ta là con của Đức Chúa Trời, và Ngài yêu ta." Một khi Lu-xi-phe từ chối Cha của mình, nếu bạn cũng hỏi hắn ta câu hỏi như vậy, "Lu-xi-phe, ngươi là ai?" hắn ta có thể nói gì? Hắn không còn có một danh tính, hắn đã hủy bỏ nó. Bất kể danh tính nào mà hắn sẽ tìm cách tạo ra cho bản thân mình từ thời điểm đó trở đi, sẽ không bao giờ, không bao giờ lấp đầy sự trống rỗng đó và cảm giác mất mát mà hắn đã trải qua khi phá vỡ mối quan hệ thân thiết của mình với Cha trên trời.

Nhiều lần hắn ước mình lấy lại được những gì đã mất, nhưng niềm kiêu hãnh của hắn sẽ không bao giờ để hắn ta làm. Thêm vào đó, sâu thẳm bên trong hắn sẽ không bao giờ tin rằng hắn ta có thể được tha thứ sau sự vô ơn trơ trẽn và sự nổi loạn công khai. Lu-xi-phe, giờ là Sa-tan, có nghĩa là 'kẻ chống đối', đứng một mình. Không có ai để ôm lấy hắn, không có hình bóng của cha mẹ để hướng về, và không có nơi để gọi là nhà. Giờ đây, Sa-tan bị chi phối bởi tất cả những cảm xúc của sự vô giá trị: bất an, sợ hãi, trống rỗng, ghen tị, kiêu hãnh, tự biện minh, kiêu ngạo, phẫn nộ, tức giận và một tinh thần nắm quyền kiểm soát.

Sa-tan không còn biết đâu là phương hướng nữa. Hắn phải xác định lại hắn ta là ai và bằng cách nào đó làm xoa dịu sự trống rỗng đó, sự vô giá trị đó, sự hư vô đó mà hắn cảm nhận bên trong. Giống như bất kỳ đứa trẻ nào cảm thấy vô giá trị, Sa-tan mang tất cả các dấu hiệu của sự bất an, sợ hãi, điên rồ và một nhu cầu tuyệt vọng cho sự chấp nhận từ bất kỳ ai mà hắn ta có thể nắm lấy. Hắn thèm sự chú ý, và để thỏa mãn sự trống rỗng đó, bản chất hư hoại của hắn khao khát được tôn thờ, ngưỡng mộ và được yêu thương — bất cứ thứ gì để lấy đi nỗi đau, sự cô đơn và vô giá trị—bất cứ điều gì. Trạng thái buồn bã này được phản ánh một cách đáng kinh ngạc trong một bài hát trong một bộ phim được gọi là *Thành Phố của Thiên Thần*:

Câu 1

Bạn dành tất cả thời gian của mình để chờ đợi cơ hội thứ hai
Đối với việc tạm nghỉ sẽ làm cho nó ổn
Luôn luôn có một số lý do để cảm thấy không đủ tốt
Và thật khó vào cuối ngày
Tôi cần một chút phân tâm hoặc một sự giải thoát đẹp đẽ
Những kỷ niệm thấm đẫm trong huyết quản của tôi
Hãy để tôi trống rỗng. Ồ và không trọng lượng và có thể
Tôi sẽ tìm thấy một chút bình yên tối nay

Câu 2

Bạn quá mệt mỏi với đường thẳng và mọi nơi bạn rẽ
Có kên kên và kẻ trộm ở sau lưng bạn
Cơn bão vẫn tiếp tục xoáy vần, bạn tiếp tục tạo dựng những lời nói dối
Mà bạn làm để bù đắp cho tất cả những gì bạn thiếu
Nó không có gì khác biệt, trốn thoát một lần cuối
Dễ dàng tin vào sự điên rồ ngọt ngào này hơn
Ôi nỗi buồn vinh quang này khiến tôi phải quỳ xuống.[19]

Vì Sa-tan đã từ chối các mối quan hệ là cơ sở của giá trị, nên hắn không bao giờ có thể thiết lập một vương quốc dựa trên các mối quan hệ.

Vì Sa-tan đã từ chối các mối quan hệ là cơ sở của giá trị, nên hắn không bao giờ có thể thiết lập một vương quốc dựa trên các mối quan hệ. Chỉ có một lựa chọn còn lại cho hắn ta. Được biết đến bởi những gì bạn làm hơn là bởi việc bạn thuộc về ai. Vương quốc này không bao giờ có thể hoạt động nếu mọi người đều thừa nhận rằng tất cả sự sống, sự khôn ngoan và tình yêu đến từ Đức Chúa Trời. Vì vậy, Sa-tan đã phát minh ra nguyên tắc 'sức mạnh bên trong' để hạ Đức Chúa Trời xuống thành một thế lực không có khả năng có mối quan hệ cá nhân. Một sức mạnh mà bạn có thể sử dụng và lạm dụng tùy ý. Vương quốc của

[19] Angel (Thiên Thần), do Sarah McLachlan sáng tác và trình diễn, Arista Records. Inc

Sa-tan là một vương quốc của quyền lực và hiệu suất và tìm kiếm khoái lạc. Chủ đề trọng tâm của nó là không chịu trách nhiệm với ai, và chỉ quan tâm đến những ai sẽ hữu ích cho bạn.

Tất nhiên, vương quốc này bị diệt vong, bởi vì sinh lực duy trì nó thuộc về một sinh linh và một ngày nào đó tội lỗi vì đã từ chối Ngài sẽ dập tắt sự sống của những ai ngoan cố từ chối thừa nhận danh tính của họ là con cái của Đức Chúa Trời. Nó bị diệt vong bởi vì không có gì có thể lấy đi nỗi đau và mất mát đến từ việc từ chối danh tính đó. Ở đây chúng ta học lẽ thật của câu châm ngôn, "Không có sự yên nghỉ cho kẻ ác."

Nếu chúng ta quay trở lại Vườn Địa Đàng trong bối cảnh này, chúng ta thấy rằng bên ngoài Sa-tan có vẻ quỷ quyệt và khôn khéo khi hắn tìm cách lật đổ chính quyền của thiên đàng. Tuy nhiên, bên trong có một trái tim đầy trống rỗng và sự bất an đang đấu tranh để hình thành một danh tính mới và thoát khỏi vực thẳm ngày càng mở rộng của sự vô vọng.

CHƯƠNG 6

Địa Ngục Trên Trần Gian

Đó hẳn là một trong những trải nghiệm đau lòng nhất trong cuộc đời. Nó có thể đã mất nhiều năm, nhưng theo thời gian, bạn đã phát triển một tình bạn thực sự bền chặt với ai đó. Một người mà bạn đã đi đến chỗ thực sự thích dành thời gian với họ. Đột nhiên bạn nhận thấy rằng bạn của bạn đang hành động hơi kỳ lạ. Bạn cố gắng không để ý đến nó nữa và nói với bản thân rằng bạn chỉ đang tưởng tượng mọi thứ và nó không có vấn đề thực sự. Nhưng bằng chứng cứ tăng lên khi thời gian trôi qua, và cuối cùng bạn cảm thấy buộc phải hỏi bạn của mình chuyện gì đang xảy ra. Sau khi dành thời gian dường như một thế kỷ để vượt qua sự tránh né rõ ràng, bạn thấy rằng một người nào đó đang ảnh hưởng đến người bạn của bạn chống lại bạn, điều này đã dẫn họ đến việc giải thích hành động của bạn theo cách khiến bạn sửng sốt vì kinh ngạc.

Chắc chắn lý trí sẽ chiếm ưu thế và bạn có thể nhanh chóng giải quyết hiểu lầm này, nhưng không phải vậy! Khi bạn tìm cách đưa ra một lời giải thích hợp lý, rồi thì bạn sẽ bị buộc tội một cách trắng trợn về việc cố ngụy tạo một sự che đậy. Tại thời điểm này, bất kỳ một trong số nhiều cảm xúc có thể ập lên bạn: tổn thương, đau đớn, tức giận hoặc thậm chí choáng váng rằng bạn của bạn đã có thể dễ dàng tin người khác mà chưa hề nói một lời với bạn, huống chi là bênh vực bạn! Sự bộc phát hoặc im lặng của bạn (tùy trường hợp nào phù hợp) báo hiệu cho 'bạn' của bạn rằng họ đã đúng và tất cả những gì đã nói về bạn là sự thật. Đúng là đã đau lại còn bị sỉ nhục!

Có thể khi bạn đọc hai đoạn cuối đó, một ký ức đau buồn đã nổi lên khi bạn xác nhận thực tế của tình huống này đã được lặp lại lặp đi lặp lại gần như kể từ buổi bình minh của thời gian ở đây trên trái đất. Ngay cả khi tôi viết và nhớ lại một sự việc như vậy của chính mình, tôi dừng lại và hỏi một lần nữa, "Tại sao?"

Tôi chắc rằng hầu hết chúng ta đều có vết sẹo do những hình thức từ chối tương tự, và tôi đoán chúng có thể trong một cách nhỏ nào đó giúp chúng ta hiểu được Chúa cảm thấy thế nào vào khoảnh khắc ngay sau khi A-đam và Ê-va ăn trái cây từ Cây Biết điều thiện và điều ác. Nó là một trong những bí ẩn lớn nhất của cuộc sống rằng lời nói của một người lạ có thể chia cắt những người bạn tốt nhất.

Tôi thường tưởng tượng Đức Chúa Trời theo dõi sát sao con gái của Ngài là Ê-va khi bà ấy thấy mình ở giữa khu vườn, đột nhiên tham gia vào cuộc đối thoại với 'người lạ'. Sau tất cả thời gian mà Đức Chúa Trời đã đầu tư vào Ê-va, cho thấy vô số bằng chứng về tình yêu của Ngài, liệu bà có bám vào sự an toàn và tình yêu của Cha trên trời của bà hay chấp nhận những lời của Sa-tan thông qua con rắn? Tại sao Chúa không can thiệp và gửi một thiên sứ để ngăn chặn việc cắt đứt mối quan hệ? Tôi đoán có rất nhiều câu hỏi "tại sao" cần trả lời vào thời điểm này. Mặc dù chúng ta không có thời gian hoặc không gian để giải quyết tất cả, và thực sự là một số câu hỏi không thể được giải quyết đầy đủ cho đến khi chúng ta nhìn thấy Ngài mặt đối mặt, trọng tâm câu trả lời đó là tình yêu.

Tình yêu ban cho đặc quyền để lựa chọn ngay cả khi sự lựa chọn sẽ làm tổn thương nghiêm trọng người ban sự lựa chọn. Nếu Chúa có thói quen can thiệp mỗi khi các con của Ngài sắp đi sai hướng, thì trên thực tế chúng sẽ không có sự lựa chọn nào cả. Có thời gian để hướng dẫn và sửa sai, nhưng cũng có đến lúc khi sự im lặng của người ban sự lựa chọn xác nhận tất cả những lời "Ta yêu con" mà Ngài đã thốt lên, bởi vì tình yêu không có sự lựa chọn hoàn toàn không phải là tình yêu. Đây là một thực tế mà tất cả các bậc cha mẹ phải vật lộn trong khi dạy dỗ con cái của họ. Nếu sau tất cả sự chỉ dẫn và hướng dẫn của chúng ta, con cái chúng ta vẫn chọn chống lại chúng ta, chúng ta có cấm chúng để tránh cho chúng ta nỗi đau bị từ

chối? Hay chúng ta im lặng và đau buồn, cho phép chúng lựa chọn từ chối chúng ta? Đó là một lựa chọn cam go cho bất kỳ bậc cha mẹ nào.

Đức Chúa Trời, mặc lấy sức mạnh của tình yêu, âm thầm nhìn Ê-va, con gái quý báu của Ngài, trở thành công cụ để tiêu diệt con trai yêu quý của Ngài là A-đam. Bây giờ mức độ đau đớn trong lòng của Đức Chúa Trời hẳn là không thể tin được. Có phải sự đau đớn trong trái tim Chúa trước sự mất mát con gái của Ngài sẽ khiến Ngài phải can thiệp để cứu A-đam không? Không. Lòng yêu thương thiêng thượng đau buồn sâu sắc và chờ đợi trong im lặng, chứng minh không còn nghi ngờ gì rằng Ngài thực sự là Đức Chúa Trời của tự do và sự tự do lựa chọn. Ngài sẽ cho phép A-đam tự lựa chọn cho mình. Khi chúng ta nói về những thử thách, xin vui lòng đừng ấp ủ ý tưởng phi lý rằng Đức Chúa Trời đang bất cẩn theo dõi diễn biến của sự thử thách từ sự an toàn của thiên đàng để xem liệu A-đam và Ê-va có đủ phẩm chất để trở thành một phần của đoàn thể thiên đàng không. Chúa cũng bị thử thách không kém gì A-đam và Ê-va. Vì Đức Chúa Trời biết rằng nếu A-đam và Ê-va sa ngã, thì lời đề nghị mà Con Ngài đã đưa ra trước khi tạo ra thế giới[20], là phó sự sống mình vì thế gian, sẽ trở thành hiện thực. Đấng Christ sẽ cho họ thấy Cha Ngài thực sự như thế nào; Ngài sẽ tự mình nhận lấy tội lỗi của họ chất trên Ngài và để nó bóp chết sự sống của Ngài hơn là của họ. Tất cả những điều này Đức Chúa Trời đã biết hết khi Ngài âm thầm nhìn xem Ê-va và sau đó là A-đam chọn chống lại Ngài. Trong sự im lặng đó là một tình yêu như thế nào? Sự thể hiện tình yêu thương này sẽ vĩnh viễn xóa bỏ ý tưởng sai lầm rằng Đức Chúa Trời đã được thúc đẩy bởi sự quan tâm đến lợi ích bản thân trong việc đối phó với cha mẹ đầu tiên của chúng ta.

Chúng ta đã thảo luận trong Chương 1 về triết lý mà A-đam và Ê-va đang chấp nhận khi họ ăn từ cây đó và chúng ta đã thảo luận ở chương trước hỗn hợp bi thảm của những cảm xúc đã khiến Sa-tan tạo ra khái niệm rằng chúng ta có thể sống mà không có Chúa và hình thành bản sắc của riêng chúng ta bằng những gì chúng ta đạt được. Ngay cả khi dịch dạ dày của A-đam và Ê-va đang tiêu hóa trái cấm, một đám mây bệnh hoạn của sự mặc cảm vô giá trị và tội lỗi đang

[20] 1 Phie-rơ 1:20; Khải Huyền 13:8

dần bao trùm tâm trí của họ, đóng lại mối quan hệ đáng yêu, hạnh phúc và vui vẻ giữa Chúa và con người. Lời nguyền của cây Duracell đã bắt đầu làm công việc quỷ quyệt của nó, và trong một khoảng thời gian ngắn A-đam và Ê-va bị nhấn chìm bởi cảm giác tội lỗi và sợ hãi. Họ, cùng với Sa-tan và các thiên sứ của hắn, đã tự tử về mặt tinh thần và cảm xúc. Họ đã đánh mất danh tính và giá trị của mình, và không có gì họ có thể làm để có thể mang nó trở lại. Họ không thể phục hồi bản thân để được ưu ái với Đức Chúa Trời. Họ đã phá vỡ mối quan hệ và chỉ có Chúa mới có thể khôi phục nó. Sự thật này là hiển nhiên ngay cả khi chúng ta suy ngẫm về kinh nghiệm của chính mình. Nếu ai đó vi phạm mối quan hệ với chúng ta, sức mạnh để khôi phục mối quan hệ đó thuộc về bên không vi phạm; bên vi phạm đã từ bỏ bất kỳ quyền hạn nào trong mối quan hệ.

Sa-tan vẫn còn muốn phá hủy ý thức về danh tính của chúng ta và hắn làm điều này bằng cách nói dối chúng ta về Chúa và nói dối về chính chúng ta. Chừng nào chúng ta còn tin vào những lời nói dối về Chúa và về chính mình, chúng ta không bao giờ có thể được hòa giải với Đức Chúa Trời.

Tại điểm này, điều quan trọng là phải nhớ những gì chúng ta đã xem trong Chương 2. Chúa là nguồn sống, sự khôn ngoan và niềm vui. A-đam và Ê-va hiện đã tự cắt rời họ khỏi nguồn đó bằng cách tin vào lời nói dối rằng họ sở hữu tất cả điều này trong chính họ. Năng lực lý luận của họ không còn có thể được sử dụng một cách không vị kỷ hoặc một cách khách quan. Tâm trí của họ hoàn toàn hòa hợp với Sa-tan. Họ không có khả năng vạch mặt những lời nói dối mà Sa-tan nói cho họ. Sa-tan bắt đầu lấp đầy họ đầy dẫy những lý thuyết sai lầm về đặc tính của Đức Chúa Trời. Đồng thời Sa-tan nói với A-đam và Ê-va rằng họ thật tệ. Hắn nói với họ là họ đáng chết và họ là những cá nhân vô giá trị. Sa-tan vẫn còn muốn phá hủy ý thức về danh tính của chúng ta và hắn làm điều này bằng cách nói dối chúng ta về Chúa và nói dối về chính chúng ta. Chừng nào chúng ta còn tin vào những lời nói dối về Chúa và về chính mình, chúng ta không bao giờ có thể được hòa giải với Đức Chúa Trời. Cách duy nhất để được phục hồi trong mối quan hệ

của chúng ta với Đức Chúa Trời là thực sự biết đặc tính của Ngài như được bày tỏ trong Con Ngài.

Người lạ đã chia lìa những người bạn tốt nhất. Chúa đến thăm và gọi A-đam và Ê-va, nhưng giọng nói mà họ từng coi là ngọt ngào nhất vũ trụ, giờ đây khiến họ phải ẩn náu trong sợ hãi và tuyệt vọng. Lập trình của Sa-tan đã hoàn thành công việc của nó!

Hãy tưởng tượng một ngày đi làm về, hân hoan đón chờ nghi thức hạnh phúc mà bạn đã lập với con bạn. Mỗi buổi chiều con bạn chạy ra cửa trước và hát, "Ba, Ba" và sau đó ném mình vào vòng tay của bạn với một cái ôm dịu dàng. Khi bạn đến gần nhà, bạn thấy rằng con yêu dấu của bạn chưa đến chào bạn. Bối rối, bạn bước vào cửa trước và bạn nghe thấy tiếng thét kinh hoàng này kèm theo bởi tiếng bước chân nhỏ chạy nhanh vào vườn để trốn. Một cái gì đó đã phá vỡ mối quan hệ. Nơi từng có tình yêu, giờ có sợ hãi. Không có người cha thực sự nào thích có các con của mình bỏ chạy khỏi tiếng vẫy gọi của giọng nói của ông ta. Thật đau đớn. Thật là một bi kịch khi tội lỗi có thể khiến chúng ta sợ hãi Người yêu thương, rộng lượng, kiên nhẫn, yêu tự do nhất trong vũ trụ.

Đức Chúa Trời đang phải đối mặt với một tình huống khó xử rất nghiêm trọng. Làm thế nào để Ngài tiếp cận A-đam và Ê-va mà bây giờ họ đang nghe một giọng nói khác? Mỗi lời Chúa thốt ra bây giờ bị hiểu theo nghĩa xấu. Họ biết họ có tội, nhưng bây giờ họ không có sự an toàn hoặc không có giá trị để chấp nhận rằng họ đã sai, đã chấp nhận những ý tưởng sai lầm về Đức Chúa Trời, Đấng là nguồn sống và nguồn của sự khôn ngoan. Bị kiểm soát bởi một tinh thần của mặc cảm tội lỗi và bất an, họ đã trở nên ngang bướng. Họ đã mất sức mạnh để lập luận một cách trung thực.

Tôi ngạc nhiên trước tình yêu thương của Đức Chúa Trời được bày tỏ trong sự kiên nhẫn của Ngài. Chúa gọi A-đam, "Con đang ở đâu?" không phải vì Ngài không biết mà để cho phép A-đam đối mặt với vấn đề. *A-đam, tâm trí của con ở đâu? Điều gì đã xảy ra với danh tính của con?* Thuộc thể luôn diễn tả thuộc linh, và sự che giấu thân thể của A-đam và Ê-va tiết lộ rõ ràng sự che giấu đang diễn ra trong tâm trí họ. Họ đã mặc cho mình sự lừa dối và gian dối để tránh phải

đối mặt với sự thật mà có vẻ rất đáng sợ. Chúa đang cố gắng giúp họ chẩn đoán vấn đề để Ngài có thể mang lại giải pháp phước hạnh cho họ.

A-đam trả lời câu hỏi bằng cách nói với Đức Chúa Trời rằng ông sợ vì ông khỏa thân. Lời thú tội này thật thú vị khi xét theo Sáng-thế-ký 2:25. "A-đam và vợ, cả hai đều trần truồng nhưng không thấy ngượng ngùng." A-đam đã khỏa thân trước khi ông ăn trái cấm nhưng ông không hề xấu hổ. Điều được ngụ ý ở đây là A-đam bây giờ xấu hổ. Từ tiếng Hê-bơ-rơ (buwsh) cũng có nghĩa là hoang mang, bối rối và thất vọng. A-đam đầy bối rối, mặc cảm tội lỗi và thất vọng. Ông bối rối không biết mình là ai và ông cảm thấy tội lỗi về những gì ông đã làm. Đức Chúa Trời hiện đang tìm cách chỉ ra đúng chỗ nỗi đau của A-đam. "Ai đã chỉ cho con biết mình trần truồng? Có phải con đã ăn trái cây mà Ta ra lệnh cấm ăn đó không?" Chúa không hỏi A-đam, "Làm thế nào để con biết con đang trần truồng?" Ngài hỏi A-đam "*Ai đã chỉ* cho con biết mình trần truồng?" Đức Chúa Trời đang chỉ cho A-đam thấy kẻ chủ mưu của những lời nói dối mà ông đã nghe. Nói cách khác "Ai đang khiến con chạy trốn khỏi Ta?" "Ai đã xen vào giữa con và Ta?"

A-đam được hỏi trực tiếp, "Có phải con đã ăn trái cây mà Ta ra lệnh cấm ăn đó không?" Đây là một câu hỏi đơn giản đòi hỏi một câu trả lời đơn giản có hay không. Giờ đây, tâm trí của A-đam hình dung Đức Chúa Trời là người ích kỷ và hay trả thù và bản thân ông là ngu ngốc và vô dụng, ông cộng 2 với 2 trong đầu và ra 64. A-đam tin rằng nếu ông nói có, ông sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc vì bây giờ ông tin một cách sai lầm là Chúa hay thù hằn. Nếu ông nói không, ông tin rằng ông sẽ bị trừng phạt hai lần, một lần vì ăn trái của cây và một lần vì nói dối. Tin rằng không có lối thoát, A-đam tìm cách bào chữa và biện minh cho bản thân.

"Người **nữ** mà **Chúa** đặt bên con đã cho con trái cây đó và con đã ăn rồi," ông buộc tội. Người nam rõ ràng có tội nhưng ông ta đổ lỗi cho Ê-va và cuối cùng là cho Chúa. Bạn có thể tưởng tượng được sự sốc của Ê-va trước người nam này, người mà chỉ một thời gian ngắn trước đây đã cam kết đối mặt cùng với bà bất cứ điều gì sẽ đến, nhưng tại rào cản đầu tiên ông ta đã ngã sấp mặt! Tội lỗi không thể

tạo ra một nhân vật anh hùng quên mình hiến dâng bản thân để giúp đỡ và hỗ trợ người khác. Nó luôn dẫn đến kết quả là mỗi người chỉ lo cho bản thân.

Chúng ta không muốn bỏ lỡ quá trình đang diễn ra ở đây. Phản ứng của A-đam đang bị thúc đẩy bởi cảm giác tội lỗi và bất an của mình, kết hợp với một quan niệm sai lầm về đặc tính của Đức Chúa Trời, tất cả cùng khuấy động với một lượng lớn sự kiêu ngạo. Bây giờ ông không còn coi mình là một đứa con của Đức Chúa Trời, ông phải nắm lấy triết lý, "Nếu tôi không tự đứng lên, không có ai khác sẽ làm!" Ông nghĩ điều này bởi vì ông tin rằng ông không còn cha. Đây là nỗi đau lòng lớn lao của tội lỗi: làm thế nào Đức Chúa Trời cho A-đam thấy rằng ông có một bức tranh giả về Cha của ông và ông không vô giá trị và ngu ngốc? Làm thế nào để A-đam có thể được đánh giá đúng về hoàn cảnh của ông khi ông mất đi khả năng suy luận một cách khách quan? Chúa là nguồn duy nhất của sự khôn ngoan thực sự và A-đam đã tự ngắt kết nối khỏi nguồn đó. Và ngay cả khi A-đam thật sự lý luận, làm sao lý trí của ông có thể được tự do khỏi sự pha trộn giữa cảm giác tội lỗi và kiêu ngạo mà nó quyết liệt từ chối bất cứ điều gì tương tự sự thật? A-đam không thể chấp nhận việc Đức Chúa Trời nói với ông rằng ông ấy sai, ngay cả khi điều đó được thực hiện trong tình yêu vì lợi ích của chính ông, bởi vì sự bất an của ông điều khiển lý trí của ông.

Chúa là nguồn duy nhất của sự khôn ngoan thực sự và A-đam đã tự ngắt kết nối khỏi nguồn đó.

Tôi chân thành cầu nguyện rằng bạn sẽ thấy một khi A-đam và Ê-va đã tự tách mình ra khỏi Đức Chúa Trời, họ lạc lối vô vọng đến nỗi họ gần như không thể được cứu chuộc lại. Họ hoàn toàn bị điều khiển bởi tinh thần của Sa-tan. Trong tấm lòng họ có những hạt giống mà cuối cùng sẽ dẫn dắt con cái họ tham gia cùng các thiên sứ độc ác trong một tình bạn đồng hành tuyệt vọng cố gắng giết chết Con Đức Chúa Trời ở Giê-ru-sa-lem. Mặc dù nó không được thể hiện đầy đủ, lòng họ không muốn liên can gì với Đức Chúa Trời hoặc vương quốc của Ngài; không nhận ra điều này, họ đã thực sự ghét Ngài.

Tại thời điểm này, bạn có thể bị cám dỗ để nói, "Khoan đã, bạn đi hơi xa rồi đó. Tôi nhận ra rằng họ có vấn đề, nhưng nói rằng họ hoàn toàn ghét Chúa là đang phóng đại những sự việc". Đáp lại, tôi sẽ nói rằng chúng ta phải liên tục nhớ rằng tất cả sự tốt lành và tình yêu thương và sự khôn ngoan đều đến từ Đức Chúa Trời. Nó không bắt nguồn từ tấm lòng của con người. Nếu chúng ta quên điểm quan trọng này chúng ta không thể đọc câu chuyện này một cách trung thực và chúng ta cũng không hiểu chính mình một cách trung thực. Kinh thánh nói rất rõ về điểm này. Hãy xem những câu gốc sau:

> Vì tâm trí hướng về xác thịt thì thù nghịch với Đức Chúa Trời, bởi nó không thuận phục luật pháp của Đức Chúa Trời; thực ra, nó không có khả năng để thuận phục. — Rô-ma 8:7

> Chẳng có một ai công chính cả, Dù một người cũng không. Chẳng có một người nào hiểu biết, Chẳng có một người nào tìm kiếm Đức Chúa Trời. Tất cả đều lầm lạc, đều trở nên vô ích; Chẳng có một ai làm điều lành, Dù một người cũng không. — Rô-ma 3:10–12

> Lòng người ta là dối trá hơn muôn vật, Và rất là xấu xa. Ai có thể biết được? — Giê-rê-mi 17:9

Kinh thánh tuyên bố rằng tâm trí của chúng ta ở trạng thái tự nhiên, ghét hoặc đang chiến tranh với Chúa. Trong trạng thái tự nhiên của chúng, tâm trí của chúng ta phản loạn, chúng không phục theo mệnh lệnh của Đức Chúa Trời, và tâm trí chúng ta không thể thoát khỏi điều kiện này. Tôi đã tìm thấy trong kinh nghiệm của riêng mình và trong kinh nghiệm của nhiều người mà tôi đã chia sẻ điều này, rằng có một tinh thần mãnh liệt chống lại sự thật này. Tinh thần chống lại sự thật rằng bản chất con người là hoàn toàn căm thù đối với Đức Chúa Trời, là một tiếng vọng trực tiếp của sự kháng cự mà A-đam đã thể hiện về phía Đức Chúa Trời, khi ông đổ lỗi cho Ê-va và Đức Chúa Trời hơn là nhận trách nhiệm về thất bại của mình. Sự bất an của A-đam là sự thừa hưởng của chúng ta và chúng ta cũng không chịu nổi sự thật hơn ông ấy. Nếu bạn thấy mình chống lại ý

tưởng này thì hãy tự hỏi bản thân tại sao bạn cảm thấy như vậy? Nếu bạn cảm thấy vững vàng trong chính mình thì những tuyên bố này sẽ không làm bạn bận tâm chút nào. Sự bất an của A-đam và cảm giác trống rỗng là di sản thừa kế của chúng ta. Đây là tất cả những gì ông ấy có thể cho chúng ta, không có gì hơn nữa.

Nếu bạn có thể chấp nhận thực tế rằng bản chất con người là thù nghịch với Đức Chúa Trời, thì bạn sắp được hưởng một niềm vui thực sự. Trong bối cảnh của kế hoạch của Đức Chúa Trời để cứu chúng ta, có sự tự do vô hạn trong việc nhận ra rằng bạn không thể làm được điều gì tốt. Bạn có thể ngừng cố gắng. Bạn có thể ngừng tự dằn vặt bản thân khi bản chất xấu xa của bạn nổi dậy và đánh ai đó về mặt tình cảm hoặc thể chất, nhưng tôi đang nói trước rồi; chúng ta sẽ giữ điều này cho chương kế tiếp.

Trở lại với A-đam và Ê-va, chúng ta có thể thấy rằng việc phá bỏ rào cản giữa họ và Đức Chúa Trời sẽ là một nhiệm vụ to tát. Sự phục hồi của họ và sự phục hồi của con cái họ sẽ đòi hỏi một số điều:

1. Một phương tiện cung cấp cho loài người sự khôn ngoan để nhận ra hoàn cảnh tuyệt vọng, cùng với phương cách để họ bị ảnh hưởng đúng hướng mà không xâm phạm quyền tự do lựa chọn của họ.

2. Một cách cho họ thấy rằng họ đã nhận thức sai về đặc tính và vương quốc của Đức Chúa Trời và bằng cách nào đó cho họ thấy rằng Ngài thực sự yêu thương họ.

3. Một cách để loại bỏ cảm giác tội lỗi và bất an của họ và để khôi phục lại danh tính và giá trị đích thực với tư cách là con cái của Đức Chúa Trời.

4. Một cách để lấy lại ý thức về mục đích, lý do tồn tại của họ hoặc số phận của họ.

5. Tất cả những điều trên cần thời gian. A-đam và Ê-va đã đánh mất sự sống của chính họ, vì vậy họ cần một hệ thống duy trì sự sống để cung cấp cho họ thời gian để lựa chọn và quyết định.

6. Trong khi làm tất cả những điều này, Đức Chúa Trời phải duy trì một ý thức về sự công chính. Ngài không thể bỏ qua sự nổi loạn của họ và nói rằng nó ổn. Trong khi Chúa trong sự thương xót của Ngài không cho phép toàn bộ hậu quả của sự lựa chọn của họ rơi trên họ, A-đam và Ê-va phải thấu hiểu kết quả của sự lựa chọn của họ để họ bắt đầu nhận ra lỗi lầm về những gì họ đã làm.

Có một điểm quan trọng mà chúng ta cần nêu ra ở đây. Chúa không hề bị bất ngờ. Cha và Con Ngài đã xác định các Ngài sẽ làm gì nếu sự việc đi đến mức này. Kế hoạch đã có sẵn - một kế hoạch đủ toàn diện để đáp ứng tình huống tuyệt vọng này.

CHƯƠNG 7

Dây Cứu Sinh của Thiên Đàng

Trong nỗ lực giải thích hình thức tình yêu cao nhất có thể của con người, người Hy Lạp dựng lên câu chuyện về Admetus và Alcestis.[21] Sứ đồ Phao-lô ám chỉ câu chuyện này trong sách Rô-ma.

> Thật khó có ai chịu chết thay cho một người công chính, họa hoằn lắm mới có người dám chết thay cho một người lương thiện. — Rô-ma 5:7

Vua Admetus nổi tiếng về lòng hiếu khách và sự công chính, được mọi người yêu mến khắp vương quốc của mình. Thần Apollo đã bị cha mình là Jupiter đuổi khỏi Núi Olympus và bảo rằng anh ta phải gạt thần tánh của mình sang một bên và trở thành một con người và phục vụ con người như một nô lệ. Khi đến trái đất, Vua Admetus thấy anh là một người ăn mày nghèo khổ và lấy làm thương hại anh ta. Vua đã cho anh ăn và khiến anh ta trở thành người chăn bầy của mình và coi anh ta như con trai. Sau 12 tháng Apollo đã được biến đổi trở lại trạng thái thần thánh của mình và cảm ơn Admetus vì đã giúp đỡ và nói với vua "Nếu ngài cần sự giúp đỡ của tôi trong tương lai, cứ việc hỏi tôi."

Sau một thời gian trôi qua, Apollo trở lại gặp Admetus để thông báo cho vua rằng Hades, vị thần của âm phủ, sẽ sớm đến để đòi mạng

[21] https://en.wikipedia.org/wiki/Admetus

vua. Apollo nói rằng anh ta đã thỏa thuận với Persephone, vợ của Hades, rằng nếu tìm được ai đó để chết thay chỗ cho vua thì vua sẽ không cần phải chết.

Admetus đến gặp cha mẹ mình và hỏi họ liệu họ có sẵn lòng thế chỗ của ông ta. Họ nói: "Chúng ta yêu con, con trai, con là một người đàn ông tốt và tốt bụng, nhưng chúng ta yêu cuộc sống của mình hơn. Chúng ta không thể chết vì con". Vua đã đi khắp vương quốc của ông để tìm một người sẵn sàng chết vì ông nhưng ông không tìm thấy. Admetus cam chịu số phận của mình và tại thời điểm đó vợ vua, Alcestis, kêu cầu Apollo, "Ôi Apollo yêu dấu, ông đã ban phước cho chồng tôi và làm tăng danh tiếng và tài sản của người lên gấp mười lần trong toàn bộ vương quốc của chúng tôi. Admetus là một người đàn ông tốt như vậy, và thần dân của người cần người rất nhiều, đến nỗi người đáng sống! Tôi sẽ chết vì người, để người được sống". Và bà đã làm như vậy. Toàn thể đất nước khóc than cho người vợ tốt của vị vua tốt, là người được thần dân rất mực yêu quý và là người đã chết để Vua của bà có thể sống. Khi bà xuất hiện trước mặt Persephone, nữ thần thương hại bà ấy, và nói với bà ấy rằng bà có thể sống một lần nữa như một phần thưởng cho lòng chung thủy mà bà đã thể hiện với chồng mình. Và như vậy, khi Admetus và Alcestis thêm tuổi, Apollo cũng thưởng cho họ vì sự chung thủy của họ, và khi cái chết cuối cùng đã đến với họ ở tuổi già, họ đã sẵn sàng đón nó.

Các triết gia Hy Lạp đã thốt lên: "Đây là hình thức tuyệt vời nhất của tình yêu, đó là — một người nên hy sinh mạng sống mình vì bạn hữu!" Nhiều người liên hệ câu chuyện này với những lời Chúa Giê-xu đã nói:

> Không có tình yêu thương nào lớn hơn tình yêu thương vì bạn hữu mà hi sinh mạng sống mình. — Giăng 15:13

Tuy nhiên, đây không phải là sự thể hiện tầm cao của tình yêu của Đức Chúa Trời, mà là bày tỏ về sự giới hạn tình yêu của con người. Sứ đồ tương phản câu chuyện này của con người về giới hạn của tình yêu của con người và cho chúng ta biết:

> Thật khó có ai chịu chết thay cho một người công chính, họa hoằn lắm mới có người dám chết thay cho một người lương thiện. Nhưng Đức Chúa Trời bày tỏ lòng yêu thương của Ngài đối với chúng ta, khi chúng ta còn là tội nhân thì Đấng Christ đã chết thay cho chúng ta. Vậy bây giờ chúng ta đã nhờ huyết Ngài được xưng công chính rồi, thì hẳn chúng ta sẽ càng nhờ Ngài mà được cứu khỏi cơn thịnh nộ của Đức Chúa Trời càng hơn. Vì nếu khi chúng ta là kẻ thù nghịch mà nhờ sự chết của Con Ngài, chúng ta còn được hòa giải với Đức Chúa Trời thì huống chi nay đã được hòa giải rồi, chúng ta lại càng được cứu nhờ sự sống của Con Ngài là dường nào. — Rô-ma 5:7–10

Đức Chúa Trời bày tỏ chiều sâu tình yêu của Ngài khi để cho Con Ngài bị thương bởi sự vi phạm của chúng ta và bị bầm dập bởi những tội ác của chúng ta. Ngài đã phó Con Ngài cho kẻ thù của Ngài, những kẻ ghét và khinh thường Ngài, vì tình yêu thương cao cả của Ngài và lòng trắc ẩn đối với họ. Đây không phải là tình yêu của con người mà là tình yêu thiên thượng.[22]

Trước khi loài người được tạo ra, Cha và Con Ngài đã trao đổi sâu sắc trong điều mà Kinh thánh gọi là mưu hòa bình.[23] Vào lúc đó, kế hoạch đã được đặt ra cho những gì sẽ xảy ra nếu loài người chọn chống lại Các Ngài. Bây giờ đã đến lúc phải hành động. Ai có thể ước tính được sự đau khổ của Đức Chúa Trời? Liệu Ngài có để Con Ngài thay thế cho A-đam và Ê-va và trả giá cho hậu quả của sự lựa chọn của họ? Ngài có cho phép Con Ngài nhận lấy sự vô giá trị và vô vọng của họ trên Ngài và mang nó xuống mồ không?

Khi tôi đang viết những lời này, con trai tôi đang yên bình ngồi đối diện tôi. Tôi quay lại nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nó và cảm thấy niềm vui và tình yêu dành cho nó dâng trào trong lòng tôi. Sau đó, tôi thử tưởng tượng đặt mình vào vị trí của Chúa, cho phép loài

---

[22] Để biết thêm chi tiết xin xem "The Word That Turned the World Upside Down" (Lời Nói Làm Đảo Lộn Thế Giới), tác giả Robert Wieland.
http://fatheroflove.info/download/view/863

[23] Xa-cha-ri 6:13

người giết con trai tôi để bày tỏ bản chất thật của nhân loại là những kẻ giết người, đứng về phía Sa-tan trong việc ghét tôi và mọi điều tôi đại diện. Tôi thú nhận rằng tâm trí của tôi dừng ngay những suy nghĩ đó lại. Tôi thậm chí sẽ không cho phép mình nghĩ về chúng. Tôi biết rằng ngay cả ý nghĩ đó cũng quá đau đớn đối với tôi, nó sẽ khiến tôi sụp đổ! Suy nghĩ của tôi trở về với Đức Chúa Trời và tình thế khó xử của Ngài và tôi cảm thấy tê liệt. Tôi cảm thấy lòng biết ơn sâu sắc nhất đối với Ngài vì đã cho phép nó xảy ra, biết rằng tôi là một trong những người, dù là kẻ thù nghịch Đức Chúa Trời và có tội giết Con Ngài qua đời sống tội lỗi của mình, đã được ban cho sự tha thứ trọn vẹn nhờ tình yêu không dò lường được của Đức Chúa Trời. Suy nghĩ này luôn khiến tôi dừng lại và thờ phượng Ngài với lòng biết ơn vì tình yêu và sự hy sinh vô bờ bến của Ngài.

Tôi kinh ngạc rằng Con của Đức Chúa Trời, Đấng sau này trở thành con người Giê-xu, đã sẵn lòng làm điều này cho chúng ta. Kinh thánh cho chúng ta biết rằng Đức Chúa Trời biết sự kết thúc từ ban đầu, và Đức Chúa Cha đã chia sẻ sự hiểu biết này với Con Ngài. Một khi tội lỗi đã lây nhiễm vũ trụ, Ngài biết chính xác nó sẽ dẫn đến đâu. Đấng Christ có thể thấy điều gì đang chờ đợi Ngài khi Ngài đến thế gian: sự từ chối, đánh đập, chế giễu, thù hận, nguyền rủa và chửi thề, sự trần truồng và đen tối trên thập tự giá, sự vô giá trị của hàng tỷ linh hồn chất trên Ngài, và tội lỗi và nỗi buồn tích tụ của nhiều thế hệ. Ngài đã thấy tất cả, nhưng Con của Đức Chúa Trời nói, "Lạy Đức Chúa Trời của con, con vui thích làm theo ý muốn Chúa, Luật pháp Chúa ở trong lòng con".[24] Con Đức Chúa Trời không miễn cưỡng đồng ý để đến, nhưng đúng hơn, Ngài muốn làm điều đó. Tấm lòng của Ngài, giống như tấm lòng của Cha Ngài, khao khát phục hồi con cái của Ngài vào niềm vui trọn vẹn là định mệnh của họ. Đây là một Đức

Con Đức Chúa Trời không miễn cưỡng đồng ý để đến, nhưng đúng hơn, Ngài muốn làm điều đó. Tấm lòng của Ngài, giống như tấm lòng của Cha Ngài, khao khát phục hồi con cái của Ngài vào niềm vui trọn vẹn là định mệnh của họ.

[24] Thi-thiên 40:8

Chúa Trời như thế nào? Chúng ta sẽ so sánh Ngài với ai và những lời nào cho đủ để ca ngợi Ngài?

Chúng ta đã lưu ý trong chương trước rằng A-đam và Ê-va cần hệ thống duy trì sự sống và khả năng phân biệt thật với giả; họ cần sự giúp đỡ để thấy sự thật về Đức Chúa Trời và phát hiện, vạch trần và bác bỏ những lời nói dối mà Sa-tan đã nói với họ. Họ cần một la bàn đạo đức để giúp họ phân biệt đâu là hướng bắc thật của tâm linh.

Tất cả những điều này sẽ được cung cấp thông qua món quà của Con Đức Chúa Trời cho thế gian. Điều này đã được nói với A-đam và Ê-va trong Sáng thế ký 3:15. Phán trực tiếp với Sa-tan, Đức Chúa Trời nói như sau:

> Ta sẽ làm cho mầy và người nữ, Dòng dõi mầy và dòng dõi người nữ thù nghịch nhau. Người sẽ giày đạp đầu mầy, Còn mầy sẽ cắn gót chân người. — Sáng-thế-ký 3:15

Câu này thật đầy hứa hẹn và hy vọng. Chúa nói Ngài sẽ gây thù hận giữa Sa-tan và người nữ. Khi Đức Chúa Trời nói về người nữ, Ngài đang nói về tất cả những gì sẽ đến từ bà ấy, nói cách khác là toàn bộ gia đình con người. Từ thù nghịch có nghĩa là thù ghét hoặc kẻ thù.[25] Đức Chúa Trời sẽ đặt một cái gì đó vào tấm lòng của gia đình con người ghét cái ác và khao khát điều thiện và sự thật. Chỉ có một lý do tại sao Chúa có thể làm điều này, và đó là bởi vì Con Ngài sẽ hòa giải gia đình nhân loại qua sự sống và sự chết của Ngài khi còn ở thế gian. Đây là ý nghĩa của sự thù hận hiện hữu giữa Dòng dõi của người nữ và dòng dõi hoặc con cháu của Sa-tan. Phao-lô, trong sách Rô-ma đề cập đến sự căm ghét cái ác này như là ân sủng hoặc quyền năng trong câu gốc sau đây:

> Nhưng tội lỗi không giống như sự ban cho thiên thượng. Vì nếu bởi tội của chỉ một người mà nhiều người phải chết thì ân điển của Đức Chúa Trời càng lớn hơn, và quà tặng bởi ân điển của một Người là Đức Chúa Jêsus Christ

[25] Tự điển Vines Expository Dictionary—Enmity

> lại càng dư dật cho nhiều người khác nữa. — Rô-ma 5:15

Khả năng lựa chọn điều đúng đến trực tiếp từ sự thù địch này mà Đức Chúa Trời đã đặt trong lòng chúng ta qua sự ban cho Con Ngài. Cùng món quà này cũng cung cấp món quà sự sống rất cần thiết.[26] Phao-lô cũng đề cập đến sự thật này trong cùng một chương của Rô-ma:

> Vì thế, bởi sự phạm tội của chỉ một người mà mọi người bị kết án, thì cũng vậy, bởi hành động công chính của một Người mà mọi người được xưng công chính và được hưởng sự sống. — Rô-ma 5:18

Đây là một sự thật đáng kinh ngạc có thể mang lại hòa bình và niềm vui không thể đo lường được. Thực tế trên có nghĩa là mỗi hơi thở bạn hít vào (cho dù bạn có tin vào Con của Đức Chúa Trời và sự hy sinh của Ngài hay không) đến trực tiếp từ Chúa Giê-xu Christ. Chính sự sống của Ngài khiến trái tim bạn đập, khiến bạn thở và giữ cho bạn sống sót. Tất cả các chức năng mà chúng ta gọi là không theo ý muốn của chúng ta thì trên thực tế là theo ý muốn của Đức Chúa Trời. Ngài là cốt lõi của lẽ thật rằng:

> … để họ dò dẫm, tìm kiếm Đức Chúa Trời và có thể gặp được Ngài, mặc dù Ngài chẳng ở xa mỗi người trong chúng ta. Vì ở trong Ngài, chúng ta được sống, hoạt động và hiện hữu. — Công-vụ 17:27–28a

Chúa không ở xa mỗi người chúng ta vì chúng ta được duy trì bởi sự sống của Chúa Giê-xu Christ nhờ sự trung gian của Ngài cho chúng ta qua cái chết của Ngài trên thập tự giá. Nếu bạn cảm thấy xa cách Đức Chúa Trời, sự thật là Ngài không bao giờ xa khỏi bạn. Bạn

[26] Khi chúng ta đề cập đến cuộc sống ở đây, chúng ta đang nói về sự sống trong thời kỳ thử thách, không phải sự sống đời đời. Chúa đã ban cho mỗi người một đời sống trên trái đất này để lựa chọn hoặc từ chối lẽ thật về Đức Chúa Trời và vương quốc của Ngài.

chỉ cần cảm nhận nhịp đập của mình để biết rằng Ngài không rời bỏ bạn.

Thêm vào đó là sự thật rằng Đức Chúa Trời đặt trong lòng chúng ta mong muốn làm điều đúng và mong muốn cưỡng lại điều ác, thì thật sự chúng ta có rất nhiều điều để biết ơn. Hãy nghĩ về những lần bạn bị cám dỗ để làm điều gì đó sai và sau đó nghĩ lại và đã không làm. Đây là món quà mà Đức Chúa Trời đã ban tặng cho bạn, thù ghét đối với cái ác. Không quan trọng bạn có tin vào Chúa hay không, qua Chúa Giê-xu bạn vẫn được ban tặng món quà này khi bạn chọn sử dụng nó. Kinh thánh cho chúng ta biết rằng Đức Chúa Trời làm mưa xuống cho người tốt và người xấu.[27] Hãy nghĩ xem Sa-tan đã đặt một ý nghĩ xấu xa bao nhiêu lần trong tâm trí ai đó muốn làm điều gì đó với bạn hoặc lấy tài sản của bạn, nhưng sự ghét điều ác Đức Chúa Trời đặt trong lòng họ đã khuyến khích họ không làm điều đó. Tất nhiên chúng ta vẫn có lựa chọn để từ chối sự thôi thúc đó và vẫn tiếp tục và phạm tội ác, nhưng nếu không có sự thù ghét đó thì không ai trong chúng ta có thể ngừng thực hiện những ý nghĩ xấu xa trong tâm trí của chúng ta.

Thật là một người Cha đáng kinh ngạc khi làm tất cả những điều này cho chúng ta! Là con người chúng ta đã hoàn toàn bị lạc mất và làm nô lệ cho đường lối xấu xa của Sa-tan. Chúng ta đã hoàn toàn ngoài khả năng tự giúp mình, cam chịu đau khổ và sự hủy diệt hoàn toàn. Nhưng Cha thiên thượng dịu dàng của chúng ta không chịu từ bỏ chúng ta. Ngài đã cho chúng ta điều quý giá nhất Ngài có — Con của Ngài. Chúa Giê-xu sẽ mãi mãi là một người trong gia đình nhân loại và là một người trong chúng ta. Đó là một sự hy sinh mà nó sẽ là chủ đề trọng tâm cho việc học tập và suy ngẫm cho phần còn lại của cõi đời đời.

Khi nghĩ về những điều này, bạn cảm thấy thế nào về tất cả những gì Chúa đã làm cho bạn? Thánh Linh của Ngài đang kêu gọi bạn bây giờ để chấp nhận Ngài và tin vào lẽ thật về Ngài. Ngài muốn bạn biết rằng Ngài yêu bạn tha thiết và đã ban tất cả để đem bạn trở về. Tôi

[27] Ma-thi-ơ 5:45

không thể cưỡng lại loại tình yêu này, nó hấp dẫn một cách quá tuyệt vời đối với tôi. Còn bạn thì sao?

CHƯƠNG 8

So Sánh Hai Vương Quốc

Trước khi chúng ta tiếp tục, sẽ rất hữu ích nếu tóm tắt lại hai vương quốc tách rời và riêng biệt hiện đang tồn tại trên thế giới; vương quốc vĩnh cửu của Đức Chúa Trời và vương quốc của Sa-tan, cả hai đều được trình bày trước A-đam và Ê-va trong Vườn Ê-đen. Nếu chúng ta suy nghĩ một chút về điều gì định nghĩa một vương quốc, có ba thuộc tính mà chúng ta cần xem xét:

1. **CHÍNH PHỦ**: Một hệ thống mà vương quốc được cai trị. Ví dụ, dân chủ hay độc tài.
2. **TIỀN TỆ**: Một hệ thống giá trị mà công dân của một vương quốc có thể trao đổi hàng hóa của họ.
3. **CÔNG DÂN**: Một cách xác định làm thế nào một người nào đó có thể là thành viên của vương quốc đó.

Chúng ta có thể đối chiếu hai vương quốc như sau:

	Vương quốc của Đức Chúa Trời	Vương quốc của Sa-tan
Chính phủ	Gia đình	Kẻ mạnh nhất
Tiền tệ	Tình yêu/Lòng nhân từ/Sự lựa chọn tự do/ Niềm tin vào Chúa	Quyền lực/Tài sản/Vũ lực/Niềm tin vào bản thân
Quốc tịch	Con của Chúa	Hiệu suất và thành tích

Chính phủ của Đức Chúa Trời dựa trên hệ thống gia đình. Người đứng đầu chính phủ là Cha. Mối quan hệ giữa nhà lãnh đạo và công dân của nó là gần gũi và thân thiết, còn vương quốc của Sa-tan thì xoay quanh việc ai là người mạnh nhất. Những người mạnh nhất là những người thống trị. Ngay cả trong chủ nghĩa dân chủ, những người mạnh nhất trong việc quảng bá thông điệp của họ và mạnh nhất trong việc thuyết phục cử tri sẽ lên nắm quyền.

Vương quốc của Đức Chúa Trời giao dịch dựa trên sức mạnh của các mối quan hệ. Tình yêu là tiền tệ của nước trời. Các công dân được an toàn trong tình yêu thương của Cha họ và không cần phải chứng minh phẩm cách hoặc giá trị của họ. Họ có thể tận hưởng bậu bạn với nhau một cách vô tư mà không có bất kỳ ý đồ ẩn giấu nào. Học để biết Chúa là niềm vui và khát vọng cao nhất[28], và bởi vì sự hiểu biết và sự khôn ngoan và đặc tính của Đức Chúa Trời là vô hạn, công việc mang lại niềm vui này sẽ không bao giờ kết thúc. Sẽ luôn luôn có một điều gì đó để tìm hiểu về Ngài. Công dân của nó tìm hiểu về Ngài một cách trực tiếp hoặc qua những điều mà Ngài đã dựng nên. Do đó quan sát lẫn nhau và nghiên cứu thiên nhiên và vũ trụ cũng là một phần thú vị khi ở trong Vương quốc. Vì người ta thừa nhận rõ ràng rằng mọi thứ đều đến từ Cha chúng ta, mọi tạo vật thờ phượng Ngài với lòng hân hoan biết ơn và cảm tạ.[29]

Ngược lại với điều này, vương quốc của Sa-tan giao dịch bằng tài sản. Giá trị đến từ những gì chúng ta đạt được, vì vậy việc tích lũy tài sản là thiết yếu để trở nên có giá trị. Tài sản này có thể là vật chất, tinh thần hoặc quan hệ. Nhà càng lớn, càng có nhiều thứ bạn sở hữu, bạn càng có giá trị. Trình độ học vấn càng cao, vị trí công việc càng cao, bạn càng sở hữu nhiều giá trị. Những người bạn giao thiệp rất quan trọng bởi vì một người có thể trở thành một tài sản cho bạn. Vương quốc của Sa-tan tin rằng con người có quyền lực bên trong, vì vậy sở hữu người khác có thể khiến bạn trở nên mạnh mẽ hơn. Các mối quan hệ với mọi người trở thành công cụ nhờ đó chúng ta thâu được nhiều hơn. Điều này làm cho nhu cầu điều khiển người khác rất quan trọng. Có nhiều cách để điều khiển người khác. Tỏ ra

[28] Phi-líp 3:9,10

[29] Khải-huyền 14:6,7; 4:1–9

dễ mến và thân thiện là một cách thông thường. Nó được sử dụng bởi những người bán hàng mọi lúc. Thực hiện những hành động vĩ đại có thể gây ấn tượng với mọi người để họ theo bạn và khi những điều này thất bại, bạn có thể sử dụng vũ lực, tống tiền và đe dọa để kiểm soát mọi người và đảm bảo lòng trung thành của họ. Đây là lý do tại sao rất nhiều mối quan hệ ngày nay đầy đau đớn và khổ sở vì người ta thường kết hợp với nhau để gia tăng phẩm cách và giá trị của họ.

Sự tương phản khác mà chúng ta đã ghi nhận đó là quyền công dân. Trong vương quốc Đức Chúa Trời bạn được coi là một công dân chỉ đơn giản vì là con của Chúa. Sự thật này không bao giờ thay đổi bất kể hoàn cảnh hay khó khăn của cuộc sống. Quyền công dân của bạn được an toàn trong mối quan hệ của bạn với Đức Chúa Trời là Cha của bạn. Trong vương quốc của Sa-tan, bạn được coi là một công dân bằng cách làm hoặc không làm. Cả thành tích và sự lười biếng sẽ cấp cho bạn quyền công dân miễn là bạn tập trung vào việc thực hiện và làm. Trong vương quốc này, bạn thức dậy mỗi sáng và nghĩ về những gì phải đạt được vào ngày hôm đó để bạn cảm thấy hài lòng về bản thân. Nếu mọi người cản trở nỗ lực của bạn để đạt được, bạn cảm thấy thất vọng và tức giận. Nếu đến cuối ngày bạn cảm thấy rằng mình không đạt được nhiều, bạn cảm thấy trống rỗng và trở nên chán đời hoặc quyết tâm hơn. Cuộc sống là một vòng quay xoay quanh niềm kiêu hãnh và vô giá trị. Khi bạn đạt được bạn trở nên kiêu hãnh và khi bạn thất bại bạn cảm thấy vô giá trị. Cuộc sống giữa thành công và thất bại hoặc là sự quyết tâm đầy bồn chồn để đạt được, hoặc ngược lại sợ rằng những gì bạn đã đạt được sẽ bị mất. Đó là một chu trình không bao giờ kết thúc cho đến khi bạn chết hoặc thay đổi vương quốc.

Chu trình cảm xúc trong
Vương quốc của Sa-tan

Chu trình này là kết quả đơn giản của việc tin rằng chúng ta có sức mạnh trong chính mình. Nếu chúng ta tự vận hành bằng sức mình thì chúng ta không phụ thuộc vào ai và không nhận giá trị từ một ai cả. Chúng ta phải trau dồi và sản sinh ra giá trị của chính mình. Mỗi sự thành công khẳng định giá trị của chúng ta và mọi thất bại đều đẩy chúng ta đến gần hơn với hư vô.

Tôi nhớ sự mâu thuẫn trong lòng khi lần đầu tiên tôi bắt đầu làm những buổi thuyết trình. Tôi cảm thấy thật phước hạnh khi tôi chỉ cho mọi người những lẽ thật trong Kinh thánh, nhưng khi tôi đứng ở cánh cửa chào đón mọi người khi họ nối đuôi nhau đi ra, tôi sẽ thấy mình muốn họ nói với tôi rằng tôi đã làm tốt và để công nhận giá trị những gì tôi đã làm. Tôi giảng càng tốt chừng nào thì lòng tôi càng muốn được công nhận chừng nấy. Tôi biết là sai khi suy nghĩ cách này, vì vậy trong một thời gian, khi mọi người nói với tôi rằng tôi nói hay, tôi sẽ nói "Cảm ơn Chúa, đừng cảm ơn tôi", nhưng điều đó thường có vẻ khó xử và đôi khi mọi người cảm thấy tôi đã đẩy họ ra xa. Khi chúng ta nhận ra rằng tất cả những điều tốt đẹp đều đến từ Đức Chúa Trời và chúng ta được Ngài quý trọng ngoài bất cứ điều gì chúng ta làm, thì chúng ta được tự do thành công và thất bại mà không cần lo lắng về cảm giác vô giá trị và cảm giác cần sự công nhận giá trị từ những người khác.

Chu trình cảm xúc trong Vương quốc của Chúa

Điều quan trọng cần nhớ là trong khi các thành viên trong vương quốc của Đức Chúa Trời không nhận được giá trị của họ từ những thành tựu của họ, họ vẫn đạt được thành tựu. Trên thực tế họ có khả năng đạt được nhiều hơn nữa bởi vì nếu họ thất bại, họ sẽ không

phải đối mặt với nỗi sợ hãi của mặc cảm vô giá trị. Họ vẫn được yêu thương, vẫn là những đứa con của Chúa bất kể họ thành công hay thất bại. Vương quốc của Chúa cung cấp cho bạn cách tốt nhất để đạt được tiềm năng đầy đủ của bạn mà không phải để các mối quan hệ của bạn bị đổ vỡ và giá trị của bạn bị hủy hoại.

Chúng ta đã sơ lược về bản chất của hai vương quốc này. Trong phần còn lại của sách, chúng ta sẽ lần theo cách các vương quốc này đã phát triển như thế nào trong phạm vi lịch sử loài người và những cuộc đấu tranh mà chúng ta thường phải đối mặt khi sống giữa cả hai. Cả hai vương quốc đều cung cấp tự do, cả hai vương quốc đều hứa hẹn nhiều điều, nhưng vương quốc nào sẽ để lại cho bạn một ý thức sâu sắc về ý nghĩa cuộc sống và giá trị không thể lay chuyển?

CHƯƠNG 9

Trái Tim của Ba-by-lôn

Chúng ta đã đi sai chỗ nào?" Tiếng khóc đau lòng của một người cha cố để hiểu được một thực tế mà bây giờ ông phải đối mặt. "Chúng tôi đã có một hoàn cảnh gia đình tốt và nó biết là chúng tôi thương nó", người cha tiếp tục khi ông tìm kiếm một cách tuyệt vọng lời giải thích cho lý do tại sao con trai ông vừa mới bị kết tội buôn bán ma túy, trộm cắp và giết người.

Tiếng kêu đau lòng đó đã được thốt ra nhiều lần hơn chúng ta dám tưởng tượng; cha mẹ sống với sự xấu hổ và đau đớn về đứa con đã rơi vào một cuộc sống nổi loạn và gian ác. Nguồn gốc của tiếng khóc đau lòng này có thể tìm ra dấu tích từ cha mẹ đầu tiên của chúng ta và bi kịch của đứa con trai đầu lòng của họ là Ca-in. Các bậc cha mẹ sẽ biết được niềm vui sướng mà A-đam và Ê-va cảm thấy khi lần đầu tiên họ bế bé Ca-in trong vòng tay của họ. Bông trái tình yêu của họ giờ đây ở trong tay họ để ôm ấp và vui hưởng. Khi Ê-va ôm lấy đứa con yêu quý mới sinh của mình bọc trong khăn, bà kêu lên, "Tôi đã sinh được một người nam, là Đức Giê-hô-va!"[30] Ê-va tin rằng Ca-in sẽ là Dòng Dõi đã hứa được đề cập trong Sáng thế ký 3:15 sẽ mang lại sự chữa lành và phước hạnh cho tất cả các dân tộc. Ồ, giá mà điều đó là thật, vì điều trớ trêu cay đắng cho Ê-va là di sản của

[30] Sáng-thế-ký 4:1. Câu nói của Ê-va ở đây được dịch sát nguyên văn tiếng Hê-bơ-rơ, có thể hiểu là "một người nam, là Đức Giê-hô-va". Phần lớn các bản Kinh Thánh hiểu câu này là Ê-va sinh con "nhờ" Đức Giê-hô-va. Tác giả dùng cách đọc sát nghĩa vì nó cho thấy Ê-va tin rằng Ca-in chính là Dòng Dõi đã được hứa trong Sáng-thế-ký 3:15.

Ca-in sẽ mang lại đau khổ, hủy diệt và chết chóc cho hàng triệu người. Ca-in trở thành người đứng đầu một lớp người thờ phượng tự mình tiến hành trải nghiệm tâm linh theo cách của họ. Nhóm người này chiếm phần lớn dân số thế giới, một nhóm người mà Kinh thánh sau này đặt tên là *Ba-by-lôn*. Trong chương này, chúng ta sẽ tìm dấu vết tinh thần thúc đẩy phía sau nhóm người này và nó ảnh hưởng đến bạn và tôi như thế nào.

"Ba ơi, tại sao chúng ta phải giết con cừu non vô tội đáng thương đó?" Việc giết một con chiên được lập ra để giữ cho gia đình nhân loại thấy được thực tế về tình cảm tự nhiên của con người đối với Chúa Giê-xu Christ và do đó thấy nhu cầu ăn năn. Và vì vậy, nó cho thấy cái giá mà Đức Chúa Trời sẵn sàng trả để chúng ta thấy tình trạng của mình, và bởi sự thôi thúc của Thánh Linh mà cầu xin sự tha thứ. Thật là một món quà đáng kinh ngạc đã được ban tặng cho sự cứu rỗi của chúng ta. Đó là một nghi thức chỉ thẳng vào những đau khổ của Đấng Christ vào lúc dâng của lễ. Nó cũng chỉ về phía trước với hy vọng khi Đấng Christ sẽ đến thế gian để bày tỏ Đức Chúa Cha. Nó cũng chỉ ngược về quá khứ, về sự xấu hổ của những gì nhân loại đã làm đối với Đấng Christ kể từ sự sa ngã trong vườn Ê-đen. Nó vừa là một lời nhắc nhở an ủi về tình yêu tuyệt vời của Đức Chúa Trời đồng thời là lời nhắc nhở đau đớn về sự vong ân và ích kỷ của con người. Tham gia vào nghi thức này sẽ luôn luôn sinh ra nhiều cảm xúc lẫn lộn. Nhìn chăm vào mặt chú cừu non ngây thơ và chứng kiến sự thống khổ thầm lặng của nó sẽ khắc sâu một cách mạnh mẽ cái giá của sự ích kỷ và ý muốn riêng của bản thân. Cho tất cả những ai nhìn vào khuôn mặt của Chiên Con thật của Đức Chúa Trời, niềm hy vọng sẽ luôn luôn được hòa quyện với sự thống khổ của tâm hồn đi kèm với sự thấu hiểu những gì bản chất con người làm đối với Đấng Christ. Phản ứng tự nhiên của con người đối với thập tự giá hoặc là viết lại nguồn gốc của con người bằng cách phủ nhận rằng đã từng có bất kỳ sự sa ngã nào như vậy, hoặc là đặt nhu cầu cho sự chết trên Đức Chúa Trời như một điều gì đó mà Ngài đòi hỏi để thỏa mãn cơn giận của Ngài đối với tội lỗi. Trong phần lớn các trường hợp, thập tự giá được chuyển từ ánh sáng sang bóng tối, hoặc tệ hơn được miêu tả như một biểu tượng của hy vọng trong khi trên thực tế, bày tỏ một hình ảnh của sự thao túng khiến ghê tởm.

Sau nhiều năm chứng kiến cảnh cha mẹ ông giết con chiên và nhìn thấy nước mắt và sự đau buồn của họ cùng với hy vọng, sự kiên nhẫn và niềm tin vào Dòng Dõi sẽ đến, Ca-in quyết định rằng ông không còn có thể chịu đựng được đòi hỏi phải khiêm nhường và ăn năn hối cải. Bằng cách tập trung vào sự thất bại của con người mà con chiên bị giết phơi bày ra, Ca-in đã chọn không nhớ đến tình yêu vĩ đại của Đức Chúa Trời trong một món quà như vậy. Đối với Ca-in, con chiên chỉ khuấy động sự bất an của ông, một phần của quyền trưởng nam mà ông đã nhận được từ cha mình, là người đã nhận nó từ Sa-tan. Đối với Ca-in con cừu chỉ nói với ông rằng tự bản thân ông không được Đức Chúa Trời chấp nhận và rằng hành vi của ông đã không được Đức Chúa Trời chấp thuận. Rõ ràng là Sa-tan đã khuyến khích Ca-in thực hiện bước đi táo bạo khi loại bỏ việc giết con cừu khỏi sự thờ phượng của mình, và do đó xác định lại mối quan hệ của ông với Đức Chúa Trời bằng cách loại bỏ nhu cầu ăn năn bằng những việc làm của chính mình.

Lễ vật của Ca-in là biểu tượng của nỗ lực của ông để giành được sự tôn trọng của Đức Chúa Trời bằng các việc làm của tay mình. Ông đã biến đổi kinh nghiệm thờ phượng của ông từ một đức tin khiêm tốn đến một sự phô trương kiêu hãnh, từ mối quan hệ tin cậy thân mật đến sự xoa dịu theo hợp đồng.

Kinh thánh cho chúng ta biết rằng Ca-in đã mang dâng hoa quả cho Chúa[31]. Chúng ta cũng được cho biết rằng Ca-in là một nông dân, là người đã sản xuất thực phẩm như một phần công việc của ông. Lễ vật của Ca-in là biểu tượng của nỗ lực của ông để giành được sự tôn trọng của Đức Chúa Trời bằng các việc làm của tay mình. Ông đã biến đổi kinh nghiệm thờ phượng của ông từ một đức tin khiêm tốn đến một sự phơi bày niềm kiêu hãnh, từ mối quan hệ tin cậy thân mật đến sự xoa dịu theo hợp đồng. Một tôn giáo như vậy bỏ qua sự thật rằng chúng ta không có khả năng thương lượng với Đức Chúa Trời; chúng ta không có sự sống của riêng mình để dựa vào và gặp gỡ Đức Chúa Trời theo cách riêng của chúng ta. Thật đáng buồn Ca-in đã quên điều này. Sa-tan đã hứa

[31] Sáng-thế-ký 4:3

cho ông sự tự do trong việc giải phóng mình khỏi sự kết án tội lỗi bởi chiên con, nhưng bằng cách loại bỏ chiên con tôn giáo của Ca-in đã thay đổi từ mối quan hệ đức tin với Đức Chúa Trời chân thật sang một tập hợp các nghi thức dựa trên hiệu suất được thực hiện cho một vị thần do chính ông nghĩ ra. Trong sự thay đổi này, Ca-in đã chấp nhận chất độc của cây Duracell, ông đã bay trong chiếc dù lượn của những việc làm và trong khi ban đầu ông trải nghiệm cảm giác tự do phấn khích thì nó chỉ là vấn đề thời gian trước khi chiếc dù lượn đạt đến giới hạn của nó và rơi xuống.

Trong Chương 5, chúng ta đã xem xét một số vết sẹo tình cảm đến từ sự đổ vỡ của các mối quan hệ trong gia đình. Đây là một bản tóm tắt:

- Liên tục tìm kiếm sự công nhận
- Đánh giá bản thân quá nghiêm khắc
- Hành động thái quá trước những tình huống mà họ không thể kiểm soát được — có nghĩa là họ thường có tính kiểm soát rất cao
- Gặp rắc rối với các mối quan hệ.[32]

Khi Ca-in rời bỏ kế hoạch đã chỉ định của Đức Chúa Trời để cứu ông, ông trở nên xa cách Chúa; mối quan hệ gia đình của ông đã hoàn toàn đổ vỡ. Khoảng cách này đã thổi bùng lên ngọn lửa của sự bất an trong ông; Thần của Chúa không còn có thể xoa dịu nỗi sợ hãi của ông hoặc giúp bác bỏ những lời nói dối của Sa-tan. Sự trống rỗng chỉ tăng lên, và cảm giác xấu hổ nhân lên. Giống như Sa-tan, Ca-in sẽ đấu tranh vô ích để thay thế cảm giác về mối quan hệ tan vỡ đó của ông với Đức Chúa Trời. Dù cố gắng thế nào ông cũng không bao giờ có thể xóa bỏ cảm giác trống rỗng sâu sắc đó cho đến khi ông trở lại với Đức Chúa Trời bằng cả tấm lòng, vương quốc của Ngài và kế hoạch của Ngài.

Cảm xúc hỗn loạn của Ca-in sẽ sớm bùng phát. Nó đã xảy ra tại thời điểm chỉ định dâng của lễ, khi Ca-in và em trai A-bên đến thờ phượng Chúa. Đức Chúa Trời nhậm lễ vật bằng một con chiên của A-bên bằng cách thiêu nó bằng lửa, nhưng Ngài chẳng đoái đến lễ vật

[32] Conway, 31

của Ca-in. Đó là tất cả những gì cần thiết để đưa Ca-in vào cơn giận. Tội lỗi vô cùng phi lô-gic. Ca-in không làm theo sự chỉ dẫn và rồi sau đó là buồn bực kinh khủng khi nó không kết quả cho ông.

Hãy tưởng tượng bạn đi đến cửa hàng và mua tất cả các nguyên liệu để nướng một ổ bánh mì. Bạn hỏi người giữ cửa hàng xem nó được làm như thế nào và ông ta đưa cho bạn danh sách để mang về nhà. Mọi thứ vẫn diễn ra tốt đẹp cho đến khi bạn ngửi thấy mùi men và bạn quyết định bánh mì sẽ ngon hơn nếu không men. Bạn đặt nó vào lò nướng và một lúc sau bạn có một ổ bánh mì phẳng lì trông rất buồn. Bây giờ, liệu có hợp lý để nổi cơn thịnh nộ và phóng nhanh đến người giữ cửa hàng và mắng nhiếc ông ta vì thất bại của bạn trong việc làm bánh mì? Chẳng hợp lý chút nào! Tuy nhiên, đây chính xác là những gì Ca-in đã làm với Chúa.

Ca-in đã gần đến điểm không thể quay trở lại. Đã nắm lấy vương quốc của Sa-tan nơi giá trị của ông được xác định bởi nỗ lực và hiệu suất của ông, khả năng của ông để được hướng dẫn và được sửa dạy giảm đi nhanh chóng. Ca-in biết rằng ông đã làm điều sai trái, nhưng tâm trí con người có thể dễ dàng tự lừa dối mình, và thay vì khiêm tốn phục tùng Đức Chúa Trời, ông trở nên tức giận. Chúa nhẹ nhàng tìm cách giúp đỡ và quở trách ông và hướng ông trở lại món quà đã hứa là Con Ngài, nhưng Ca-in không để ý đến lời cảnh báo. Cảm giác nổi loạn của ông lớn dần lên và vương quốc bóng tối gần như đã hoàn thành thí nghiệm trên con người thành công nhất của nó.

Giờ đây, trái tim của Ca-in hoàn toàn bị chi phối bởi các lực lượng cảm xúc Sa-tan đã phóng thích ra trên thiên đàng. Ông muốn Đức Chúa Trời công nhận nhưng theo điều kiện của riêng ông. Ý thức về sự vô giá trị của mình tăng lên đến mức ông sẵn sàng bùng nổ. Ông bị mắc vào một tình huống khủng khiếp của sự thèm muốn được công nhận từ những thế lực cao hơn để thỏa mãn lòng khao khát cho sự chấp nhận và giá trị, trong khi đồng thời muốn bỏ qua sự thật rằng ông nợ tất cả mọi thứ đối với Chúa và nên biết ơn một cách khiêm nhường về sự cung ứng cách yêu thương của Ngài qua con chiên. Vẫn âm ỉ về việc bị 'làm nhục công khai' trước mặt A-bên, ông bắt đầu tranh luận với em mình. A-bên khuyên nài Ca-in về cách thờ phượng của ông và khuyến khích ông quay lại kế hoạch của Đức

Chúa Trời. Đây là tất cả những gì Ca-in cần. Có điều gì đó vỡ vụn trong ông. Cảm giác vô giá trị đã thúc đẩy ông đến mức ông không còn quan tâm nữa và khi khoảnh khắc đó đến, Sa-tan được hoàn toàn tự do bước vào để nắm quyền kiểm soát. Sa-tan lấp đầy Ca-in bằng lòng căm thù mãnh liệt đối với em trai mình, các mối quan hệ gia đình bị bỏ quên, và vương quốc của Sa-tan bây giờ hoàn toàn thể hiện chính nó. Cả thiên đàng nhìn xem khi vụ giết người đầu tiên xảy ra, sự hủy hoại đầu tiên của một mối quan hệ thiêng liêng và quý giá. Vì vậy đây là những gì xảy ra khi luật pháp của Đức Chúa Trời bị vi phạm! Thiên đàng kinh hãi nín thở, và ngay cả Sa-tan và các thiên sứ của hắn cũng phải trải qua một khoảnh khắc tê dại khi hình thể vô hồn của A-bên biến mặt đất thành màu đỏ với máu của nó.

Sa-tan rũ bỏ nỗi kinh hoàng của sự kiện này, và để chắc chắn giữ được nô lệ của mình, hắn đã đè nặng cảm giác tội lỗi vào Ca-in sâu sắc đến nỗi ông ta không thể tin được rằng Chúa có thể tha thứ cho ông. Đây là sự điên rồ của Sa-tan, hắn hứa với chúng ta tự do và hạnh phúc khi theo con đường nổi loạn của hắn và khi chúng ta vi phạm, thì chính giọng nói của hắn lớn tiếng đòi hỏi từ Chúa sự hủy diệt chúng ta. Đồng thời chính giọng nói của hắn thì thầm với tâm hồn chúng ta rằng chúng ta quá xấu xa và gian ác nên không bao giờ được Đức Chúa Trời chấp nhận một lần nữa; đó là giọng nói của hắn làm tăng cảm giác tội lỗi của chúng ta đến mức chúng ta muốn chết. Thật đáng buồn khi một thiên thần xinh đẹp bị biến thành kẻ hủy diệt khốn khổ như vậy. Bây giờ thì Ca-in đã hoàn toàn vượt qua khỏi ranh giới, ông không có sự bảo vệ cho linh hồn của mình và Sa-tan khiến ông phải kêu lên, "Tội ác của tôi lớn hơn mức có thể được tha thứ"[33]. Đây là những từ buồn nhất có thể tưởng tượng được. Đức Chúa Trời đến với Ca-in, không phải để cắt đứt với ông, nhưng để tìm cách cứu vớt ông. Ngài hỏi Ca-in em trai ông đang ở đâu, không phải để buộc tội ông, nhưng cho Ca-in một cơ hội để ăn năn và quay trở lại Chúa Trời. Ca-in buồn bã thốt ra những lời thê lương đó, "Tội ác của tôi

[33] Sáng-thế-ký 4:13, theo cách đọc ghi bên lề trong Kinh Thánh tiếng Anh. Từ Hê-bơ-rơ ở đây có thể mang nghĩa "tội ác" hoặc "hình phạt", và phần lớn các bản Kinh Thánh dịch theo nghĩa "hình phạt". Tác giả dùng nghĩa "tội ác" vì luận điểm của ông là Ca-in tin rằng mình không thể được tha thứ.

lớn hơn mức có thể được tha thứ". Ông tin những lời nói dối của Satan hơn là lời của Đức Chúa Trời. Ông đã gieo và bây giờ ông gặt lấy.

Trong câu 11 của Sáng thế ký chương 4, Đức Chúa Trời tuyên bố một lời nguyền. Trong phần sau của lời nguyền, Chúa nói với Ca-in rằng ông sẽ là một kẻ chạy trốn và kẻ lang thang. Những lời này nói về một người run rẩy và loạng choạng; nó mang lại cảm giác về một người đàn ông không có hy vọng và không có tương lai. Lời nguyền này không được Đức Chúa Trời áp dụng bằng cách vẫy một cây đũa thần nào đó, nhưng lời nguyền vốn có trong việc từ chối vương quốc gia đình Đức Chúa Trời, vốn có trong sự từ chối các mối quan hệ thân tình. Linh hồn ông bị tra tấn bởi vì ông được tạo ra để gần gũi, nhưng lòng ông đã chọn một con đường khác — luôn khao khát tình yêu nhưng luôn đẩy lùi những người đã đến gần ông, muốn gần gũi nhưng không bao giờ có thể để cho người ta đến phòng bí mật của tấm lòng ông, nơi trú ngụ của cảm giác vô giá trị của ông, mong muốn có bạn bè nhưng luôn cảnh giác với một đối thủ cạnh tranh với sức mạnh của mình. Đây là sự thật của câu tục ngữ: "Kẻ ác không có sự yên nghỉ"[34].

Kinh thánh cho chúng ta biết rằng Ca-in đã đi ra khỏi sự hiện diện của Giê-hô-va Đức Chúa Trời[35]. Bây giờ ông sống mà không còn cảm giác rằng Chúa đang ở gần ông. Tin rằng tội lỗi của mình đã khiến ông xa lánh Đức Chúa Trời, ông thực sự đã đóng cửa Đức Chúa Trời khỏi chính mình. Giờ đây, với nhu cầu lớn hơn bao giờ hết về sự công nhận và giá trị, ông bắt đầu xây dựng thành phố. Ông sẽ tập hợp những người xung quanh mình và trở thành người lãnh đạo của họ. Ông sẽ xây dựng những công trình vĩ đại và rút ra giá trị của mình từ những gì ông đã đạt được. Ông sẽ bao quanh mình với những công việc do chính tay mình làm ra và chặn khỏi ý thức, càng nhiều càng tốt, bằng chứng về công việc của Đức Chúa Trời. Bản thân ông sẽ bận rộn đến mức không có thời gian để tự hỏi về tình trạng của linh hồn mình.

---

[34] Ê-sai 57:20

[35] Sáng-thế-ký 4:16

Và vì vậy Ca-in đã trở thành kênh để thiết lập vương quốc của Sa-tan trên trái đất. Thông qua ông, một dòng giống người đã phát triển, là những người đã thể hiện tất cả những dấu hiệu của sự bất an và mặc cảm vô giá trị. Họ là những người tìm kiếm quyền lực và vị trí, phát triển một tinh thần kiểm soát ghen tị với bất kỳ đối thủ nào, trong một cuộc rượt đuổi bất tận cho một danh tính tách hẳn ra khỏi Đức Chúa Trời là Đấng đã làm ra các tầng trời và đất. Sa-tan có thể kiểm soát con người, miễn là hắn có thể giữ họ tìm kiếm giá trị bên trong chính mình thay vì ở trong cánh tay của một Đức Chúa Trời vĩ đại có mối quan hệ và cá nhân. Và hắn đã làm đúng như vậy. Xuyên suốt các thời đại, Sa-tan đã giam giữ một lớp người dưới sự kiểm soát của hắn, trói buộc những linh hồn mặc cảm vô giá trị và bất an của họ cho riêng hắn và tìm cách thống trị thế giới.

Chúng ta đã nghiên cứu về trái tim của Ba-by-lôn, một tấm lòng bị tra tấn đang tìm kiếm danh tính và giá trị bởi những gì nó làm, tìm kiếm sự công nhận cho những kỳ công của nó và nỗ lực để thao túng những hoàn cảnh để nó không thể bị đe dọa. Ở chương kế tiếp, chúng ta sẽ theo dõi sự phát triển của tấm lòng này khi nó dần thành hình qua lịch sử nhân loại.

PHẦN 2
MỘT SỐ PHẬN

DANH TÍNH ĐƯỢC LẤY LẠI

CHƯƠNG 10

Bẻ Gãy Xiềng Xích của Duracell

Có một khoảng thời gian dài dừng lại khi họ ôm nhau. Cảm xúc dâng trào sâu thẳm, nhưng cả hai đều biết thời gian đã đến. Từ những ngày đời đời, Cha và Con luôn có sự hiệp thông mật thiết với nhau, và bây giờ sự hiệp thông đó sắp bị thử thách căng thẳng và cuối cùng bị phá vỡ. Con Đức Chúa Trời hiện đang bắt tay vào sứ mệnh thu phục các con trai và con gái loài người của Ngài. Cả Cha và Con đều hiểu những rủi ro và cái giá phải trả, nhưng tình yêu thúc đẩy họ tiếp tục.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Cha và Con nhìn về tương lai và với đôi mắt tiên đoán quan sát sứ mệnh đang diễn ra. Sự khinh bỉ, sự chối bỏ, sự căm ghét, sự khạc nhổ, đá, đòn roi, và đinh đều trở thành hư vô so với khoảnh khắc kinh hoàng đó trong thời điểm trời đất đứng yên và nhìn thấy sự chia cắt của Cha và Con. Con nhìn xem hàng thiên niên kỷ tội lỗi, đau khổ, nổi loạn và mặc cảm vô giá trị đè nặng trên Ngài và nhìn thấy chính Ngài bị rung chuyển như một chiếc lá, bị xé và xé nát bởi cảm giác về khuôn mặt bị che giấu của Đức Chúa Cha vì cớ tội lỗi. Chúa Cha ở với Con Ngài trong bóng tối

nhưng chính Con là Đấng mang cảm giác bị bỏ rơi của chúng ta vào trong nỗi kinh hoàng của cái chết.[36]

Vòng ôm siết chặt hơn— làm sao Chúa Cha có thể phó Ngài cho số phận này? Ở mức độ sâu hơn, cả hai đều phải vật lộn với khả năng thất bại và vĩnh viễn thua trước sức mạnh của tội lỗi. Con Đức Chúa Trời sẽ mang bản chất con người trên chính Ngài tạo cơ hội cho đối thủ không đội trời chung của Ngài, Sa-tan, chế ngự Ngài. Không có đảm bảo thành công. Làm sao họ có thể dấn thân vào một rủi ro nguy hiểm như vậy? Làm sao các Ngài thậm chí có thể ấp ủ một kế hoạch ngoạn mục như vậy? Tuy nhiên, tình yêu agape thúc đẩy họ tiếp tục.

Khoảnh khắc dừng lại dài dường như vĩnh viễn đó cuối cùng cũng kết thúc; cả hai đều quyết tâm thực hiện kế hoạch. Con bước đến bờ cõi thiên đàng, một lần cuối cùng nhìn vào khuôn mặt yêu thương của Cha Ngài và rồi Ngài biến mất.

Trong Chương 6, chúng ta đã xem xét danh sách dài và đầy thử thách mà Đức Chúa Trời sẽ cần phải đối phó nếu Ngài muốn cứu các con trai và con gái của Ngài trên đất. Trong Chương 9, chúng ta đã thấy sự phát triển của vương quốc Sa-tan trong lòng con người và cách Sa-tan cai trị chúng ta thông qua cảm nhận về sự vô giá trị của chúng ta. Nếu Chúa Giê-xu muốn phá vỡ sức mạnh đó, Ngài phải loại bỏ cảm giác vô giá trị đó. Ngài phải kết nối lại ý thức của chúng ta về danh tính là con cái của Đức Chúa Trời và vượt qua bản sắc giả dối được hình thành trong cây Duracell.

Một ý thức sâu xa về điềm báo chắc hẳn đã nắm chặt trái tim của Sa-tan khi hắn xem các thiên thần hát bài ca vui mừng cho những người chăn cừu rằng Đấng Mê-si đã tới. Ngôi sao sáng dẫn đường cho những nhà thông thái đến chuồng bò thấp hèn có lẽ không đem lại chút an ủi nào. Bạn có thể tưởng tượng khi hắn nhìn chằm chằm vào hài nhi cao quý hắn biết rằng mình sắp phải đối đầu một trận chiến. Hắn đã không thể phá vỡ sự bình tịnh êm đềm bao trùm lấy hài nhi, điều mà hắn luôn có thể làm với mọi đứa trẻ trước đó. Đó là một câu đố; đứa trẻ được tạo bằng thịt và huyết nhưng một sự bình

[36] Hê-bơ-rơ 2:9

an sâu sắc yên nghỉ trên hài nhi mà hắn hoàn toàn không thể làm phiền. Sa-tan biết hắn ta đang gặp rắc rối.

Tâm thần lo lắng này đã ngự vào trái tim của Hê-rốt và chúng ta được ban cho một ô cửa để vào trong sự hỗn loạn khuấy động thế giới tâm linh đen tối. Ý thức sâu sắc của sự bất an đã thống trị Hê-rốt khiến ông ta dễ dàng trở thành con mồi cho chiến dịch 'sốc và kinh hãi' của Sa-tan chống lại vương quốc thiên đàng. Hắn muốn diệt trừ Ngài trước khi cuộc đấu thực sự bắt đầu. Nhưng sự tự tin ôn hòa của vị Vua sơ sinh không bị đặt nhầm chỗ. Sự quan phòng của Đức Chúa Trời đã cho Ngài một lối thoát để Ngài có thể bày tỏ sự thật về Cha Ngài, vạch trần kẻ thống trị bóng tối, và trong xác thịt con người phá vỡ xiềng xích của sự bất an đã nô lệ hóa nhân loại đang bị diệt vong.

Cuộc đời của Chúa Giê-xu có thể được tóm tắt trong những từ sau:

> Đấng đã sai Ta vẫn ở với Ta, không để Ta một mình, vì Ta luôn luôn làm những điều đẹp lòng Ngài. — Giăng 8:29

Sa-tan làm gì không quan trọng, hắn không thể phá vỡ ý thức nhân phẩm và sự tự tin đó. Đấng Christ đã bám vào quyền làm Con của Ngài với một sự bền bỉ thậm chí làm khiếp đảm hoàng tử của bóng tối. Sa-tan hẳn đã phẫn nộ trước những nỗ lực vô ích của hắn để đưa Đấng Christ đến với tội lỗi. Cuối cùng, đã có một người có thể chống lại Sa-tan. Sau bốn ngàn năm thành công với từng người, Sa-tan đâm vào bức tường vững chắc bằng đá của một tâm hồn con người tin tưởng vào Quyền Làm Con của Ngài đối với Đức Chúa Trời. Quyền Làm Con là chìa khóa để chiến thắng; Quyền Làm Con là đồn lũy vững chắc nhất chống lại dòng nước lũ của mặc cảm vô giá trị đang nhấn chìm loài người, và do đó Quyền Làm Con phải là tâm điểm của cuộc xung đột giữa Đấng Christ và kẻ tấn công Ngài.

> Sự mặc khải đẹp đẽ nhất của tình yêu có ích lợi gì nếu không một người đàn ông, phụ nữ hay trẻ em nào có khả năng đón nhận món quà đó — không ai cả!

Thị trấn Nazareth rộn ràng với sự phấn khích. Tin tức về người làm Báp-têm lan truyền nhanh chóng. Người dọn đường cho Đấng Mê-si đã đến, và khi thông điệp đến với xưởng mộc thấp hèn, Chúa Giê-xu biết rằng thời điểm để tôn vinh Cha Ngài đã đến. Ngài đặt đục và cưa xuống, ôm mẹ và đi về phía Giô-đanh.

Chúa Giê-xu tin chắc vào Quyền Làm Con của Ngài, nhưng xung đột trong đồng vắng đang đến sẽ thử thách Ngài như chưa có người nào từng bị thử thách trước đây. Các cửa cống khốn khổ của con người sẽ xả xuống trên Ngài như một con đập bị vỡ. Chúa Giê-xu phải đối mặt với toàn lực về sự vô giá trị của con người và vẫn kiên định. Nếu Ngài có thể đứng vững, thì đây là lần đầu tiên sẽ có người phá vỡ xiềng xích của Duracell. Chiến lợi phẩm của chiến thắng này sẽ trở thành cơ nghiệp của những ai tin vào Ngài.

Trận chiến trong đồng vắng là nền tảng cho công việc của thập tự giá. Lời đề nghị ân xá có ích gì nếu linh hồn con người không thể phá vỡ xiềng xích của sự hư vô của nó? Sự mặc khải đẹp đẽ nhất của tình yêu có ích lợi gì nếu không một người đàn ông, phụ nữ hay trẻ em nào có khả năng đón nhận món quà đó — không ai cả! Mặc cảm vô giá trị và hư vô của Duracell trước tiên phải được khắc phục và chiến lợi phẩm được đặt trong tay loài người để tất cả có thể được trao quyền để đón nhận món quà vô song của thập tự giá và thực sự tin tưởng rằng Chúa yêu thương và tha thứ cho họ.

Chúa Cha biết điều gì sẽ đến và Ngài sẽ làm cho mạnh mẽ bàn tay của Con Ngài để ra trận, không phải bằng cách phô trương uy lực, không phải bằng việc sử dụng một đội quân với vũ khí. Không điều nào trong số này đủ để đối phó với kẻ thù sắp tới. Đức Chúa Trời ban cho vũ khí tốt nhất của Ngài— sự trao quyền đến từ mối quan hệ của các Ngài đối với nhau. Khi Chúa Giê-xu lên khỏi mặt nước, và chim bồ câu hạ xuống, các tầng trời mở ra và Chúa Giê-xu nghe rõ tiếng của Cha Ngài, "**Đây là Con yêu dấu của Ta, đẹp lòng Ta hoàn toàn**". Những từ này là thanh gươm sắc bén nhất mà Cha đã có thể trao cho Con Ngài để ra trận. An toàn trong LỜI của Cha Ngài, Ngài sẽ chiến đấu với kẻ thù xảo quyệt và phá bỏ xiềng xích tội lỗi thay cho chúng ta mà chúng ta không bao giờ có thể phá vỡ.

Ý nghĩa của tuyên bố này sâu sắc hơn nhiều so với hầu hết những gì có thể tưởng tượng. Việc Đức Chúa Trời chấp nhận một thành viên của loài người mang lại một hy vọng đáng kinh ngạc cho tất cả chúng ta. Qua Chúa Giê-xu, Đức Chúa Trời tiếp cận với mỗi người chúng ta và nói với chúng ta rằng chúng ta là con cái yêu dấu của Ngài. Nếu chúng ta từng hy vọng tiếp nhận món quà của thập tự giá trước hết chúng ta phải nghe những lời quý giá đó, "Con là con yêu dấu của Ta, đẹp lòng Ta hoàn toàn". Không thể nhận một món quà từ kẻ thù mà không cần tự hỏi liệu nó có tẩm thuốc độc hay có kèm điều kiện gì không, nhưng một món quà từ một thành viên yêu thương trong gia đình có thể được đón nhận đúng như bản chất của nó – một món quà, thuần khiết và đơn giản. Không có cách nào để tiếp cận thập tự giá khác hơn là đi qua chiếc cầu của một niềm tin vững chắc vào mối quan hệ con trai hoặc con gái với Đức Chúa Trời của chúng ta. Bất kỳ con đường nào khác sẽ dẫn đến chủ nghĩa luật pháp hoặc sự phóng túng phạm tội.

Những lời nói đó từ thiên đàng hẳn đã khiến Sa-tan phẫn nộ. Một lời nhắc nhở về một điều gì đó mà hắn đã từng là nhưng bây giờ không phải là— một con trai! Đó là một lời nhắc nhở về sự hư vô và vô ích của hắn. Tuy nhiên, niềm kiêu hãnh không chết một cách dễ dàng, và vì vậy Sa-tan chuẩn bị để tuôn ra dồn dập một loạt cám dỗ của mình lên Chúa Giê-xu trong đồng vắng.

Ghi chép trong Kinh thánh cho biết Chúa Giê-xu "ở trong hoang mạc bốn mươi ngày, chịu Sa-tan cám dỗ".[37] Tôi nghĩ hầu hết mọi người sẽ thấy mười phút của sự cám dỗ liên tục là quá sức chịu đựng huống chi là bốn mươi ngày! Sa-tan đã có bốn nghìn năm luyện tập để hoàn thiện nghề cám dỗ và bạn có thể yên tâm rằng Chúa Giê-xu đã trở thành mục tiêu của mọi vũ khí của địa ngục. Ai có thể hiểu được chiều sâu của cuộc xung đột này? Toàn thể vũ trụ cùng nín thở khi Sa-tan giáng đòn này đến đòn khác vào Con Đức Chúa Trời. Về phần chúng ta, chúng ta đang ngủ say, không biết gì đến lập trường hào hùng của Chúa Giê-xu để giải thoát chúng ta. Nếu Chúa Giê-xu thất bại ở đây tất cả chúng ta có lẽ sẽ bị nghiền nát bởi xiềng xích của

[37] Mác 1:13

sự hư vô của chúng ta. Chúa Giê-xu là hy vọng duy nhất của chúng ta để xuyên thủng bóng tối.

Đến chỗ này, tôi phải dừng lại và nghĩ về Ngài. Tôi có thể nói gì? Lòng tôi thật rộn ràng với niềm vui biết ơn trước những quyết tâm nỗ lực không ngừng của vị Hoàng tử hùng mạnh này để giúp chúng ta trong hoàn cảnh khốn cùng của mình. Nó giống như một người cha hoặc người mẹ sẽ chạy qua một ngôi nhà đang cháy để cứu con của họ. Ngài gần như bị Sa-tan nghiền nát tinh thần, nhưng Ngài đã không buông bỏ quyền làm con của Ngài. Con người này khiến một điều gì đó sâu thẳm trong lòng tôi phải thốt lên — "Tôi phải có giá trị gì đó. Không ai làm điều này trừ khi họ thực sự quan tâm!" Tôi nói với bạn rằng tình yêu này lôi cuốn tôi một cách mà tôi thấy không thể cưỡng lại được. Tôi có chống lại Ngài, nhưng cảm ơn Chúa, Ngài quyết tâm hơn tôi.

Khi Chúa Giê-xu ở vào thời điểm yếu đuối nhất của Ngài — mệt mỏi, đói khát và cô đơn, tất cả những thứ khiến nhân loại phải thỏa hiệp — Sa-tan đi đến điểm mấu chốt của vấn đề. "Nếu ngươi là Con Đức Chúa Trời, hãy khiến những đá nầy thành bánh đi".[38] Cuộc thử thách còn có thể là gì khác ngoài Quyền Làm Con? Chúa Giê-xu không được cho biết Ngài sẽ ở trong sa mạc bao lâu; ghi chép không nói rằng Ngài đã được cho biết trong bốn mươi ngày rồi tất cả sẽ kết thúc. Chúa Giê-xu vẫn ở ngoài đó, không có quạ đến để cho Ngài ăn, không có ma-na nào từ trời rơi xuống. Có lẽ Ngài đã bị nhầm lẫn về tiếng nói từ thiên đàng chăng? "Cha ngươi sẽ không muốn ngươi vẫn ở trong tình trạng này. Hãy làm gì đó đi", Sa-tan thì thầm.

Sa-tan đang dùng sự thèm ăn làm phương tiện để cố gắng phá vỡ đức tin của Chúa Giê-xu vào lời của Cha Ngài. Bốn mươi ngày trước đó, Chúa đã nói "Đây là Con yêu dấu của Ta, đẹp lòng Ta hoàn toàn". Nếu Chúa Giê-xu biến đá thành bánh thì Ngài sẽ nghi ngờ lời của Đức Chúa Trời, và sự nghi ngờ đó là đủ để làm hoang mang về danh tính của Ngài. Ngoài điều này, Chúa Giê-xu đang được yêu cầu thực hiện một điều gì đó để chứng minh danh tính của Ngài. Yêu cầu Chúa Giê-xu biến đá thành bánh để chứng minh Ngài là ai là một cánh cửa trực

[38] Ma-thi-ơ 4:3

tiếp vào vương quốc của Sa-tan — danh tính bởi hiệu suất và thành tích.

Có bao nhiêu người trong chúng ta đã không rơi vào cái bẫy chứng minh giá trị của mình bằng những gì mình đạt được? Được thúc đẩy để chứng tỏ rằng bạn có những gì cần thiết để lên tới đỉnh, bỏ qua giấc ngủ và thư giãn và nhất là thời gian cầu nguyện và học Kinh thánh, thức khuya ở văn phòng và bỏ lỡ thời gian quan trọng dành cho gia đình — chỉ để được thăng tiến hoặc tiền thưởng. Tại sao chúng ta lại tự thúc ép bản thân mình quá như vậy? Trong nhiều trường hợp tôi tin rằng chúng ta đang đáp lại thách thức: "Nếu bạn là con trai hoặc con gái của Chúa, hãy thực hiện một hành động tuyệt vời nào đó để chứng minh điều đó".

Bạn có thấy rằng khi bạn thức dậy vào buổi sáng và bạn muốn để ra một chút thời gian để tĩnh nguyện và ở với Chúa thì đầu óc bạn bắt đầu đầy ắp tất cả những việc cần phải hoàn thành vào ngày hôm đó, cho đến khi bạn không thể chịu được nữa và bạn đành thỏa hiệp với một lời cầu nguyện 5 phút và sau đó bạn lao vào công việc trong ngày. Điều này có xảy ra với bạn không? Tại sao? Nếu bạn đi đến cuối ngày và nhận thấy mình đã chưa đạt được gì nhiều, bạn vẫn hài lòng và hạnh phúc, hay bạn cảm thấy thất vọng và một chút buồn rầu? Bạn có bực bội khi "lãng phí thời gian" nằm trên giường bệnh, khi bạn có thể đang gạch bỏ những việc ra khỏi danh sách "việc cần làm" của bạn?

Nếu bạn đi đến cuối ngày và nhận thấy mình đã chưa đạt được gì nhiều, bạn vẫn hài lòng và hạnh phúc, hay bạn cảm thấy thất vọng và một chút buồn rầu?

Tất cả những điều này chỉ ra thực tế rằng tất cả chúng ta đều rơi vào sự cám dỗ của Sa-tan để chứng minh danh tính và giá trị của chúng ta bằng những gì chúng ta làm, không có ngoại lệ. Vì thực tế là sâu bên trong chúng ta mang yếu tố bất an được truyền lại cho chúng ta bởi A-đam và Ê-va, chúng ta là những mục tiêu dễ dàng, luôn cần tạo ra những chiếc lá sung tâm linh và tinh thần để che thân. Người bất an sẽ luôn đáp trả một thách thức đối với danh tính của họ, trong khi một người vững vàng thậm chí sẽ không bận tâm. Nó làm tôi nhớ có một lần khi tôi đang đi bộ với

người bạn của tôi, người có một con chó Rottweiler. Chúng tôi đi bộ ngang qua nhà người láng giềng có một con chó nhỏ hơn nhiều. Con chó nhỏ đang sủa ăng ẳng và chạy xung quanh cố gắng gây sự chú ý của con Rottweiler. Rottweiler thậm chí không quay đầu lại nhìn con chó nhỏ hơn. Tôi cảm thấy như con chó nhỏ hơn đã nói, "Nào ông Rottweiler, tôi sẽ đấu với ông và chứng minh cho chủ tôi rằng tôi có thể đánh bại một con chó to lớn như ông", nhưng Rottweiler tự tin về chính mình và thậm chí không phản ứng với sự thách thức. Nó sẽ thêm gì vào giá trị của nó?

Chính vì lý do này mà Chúa Giê-xu đã phải vào đồng vắng của sự cám dỗ. Gia đình nhân loại cần một người có thể chứng minh rằng anh ấy tin rằng anh là con của Chúa đơn giản vì Chúa đã nói điều đó, thay vì thông qua việc chứng minh điều đó bằng những gì anh ấy đã làm. Thế giới cần một Đa-vít để đối đầu với một Gô-li-át dường như bất khả chiến bại của sự mặc cảm vô giá trị mà nó ràng buộc chúng ta với tội lỗi của mình và biến chúng ta thành nô lệ của ma quỷ. Thật vậy, câu chuyện về sự cám dỗ của Đấng Christ trong đồng vắng có nhiều điểm giống với câu chuyện của Đa-vít và Gô-li-át:

1. Sa-tan, với tư cách là một thần linh, có nhiều lợi thế hơn Chúa Giê-xu, Đấng đã mang gánh nặng bản chất của con người. —1 Sa-mu-ên 17:33
2. Chúa Giê-xu đại diện cho toàn thể loài người và chiến thắng cho Đấng Christ có nghĩa là tự do cho chúng ta, giống như Sa-tan đại diện cho tất cả các thế lực của cái ác và một chiến thắng cho hắn có nghĩa là chúng ta sẽ mãi mãi là nô lệ của quyền lực bóng tối. —1 Sa-mu-ên 17:9
3. Chúa Giê-xu đã ở trong đồng vắng 40 ngày đối mặt với những lời chế nhạo và sự cám dỗ của Sa-tan giống như Gô-li-át chế nhạo Y-sơ-ra-ên trong 40 ngày. —1 Sa-mu-ên 17:16
4. Sa-tan/Gô-li-át đến bằng quyền lực của riêng mình nhưng Giê-xu/Đa-vít đã vào cuộc trong danh Giê-hô-va Đức Chúa Trời để bày tỏ Cha Ngài và phơi bày

kẻ đã thách thức quân đội của Đức Chúa Trời hằng sống. —1 Sa-mu-ên 17:45

5. Các vũ khí mà Chúa Giê-xu sử dụng dường như yếu theo tiêu chuẩn thế gian —Ngài tin cậy vào những Lời của Đức Chúa Trời và Ngài đã sử dụng những Lời đó với độ chính xác để vạch trần tâm trí của Sa-tan. — 1 Sa-mu-ên 17:43

Các điểm tương đồng là đáng chú ý. Tôi không thể không đặt mình là một trong những người lính Do Thái đứng trên sườn đồi, nghe Gô-li-át xúc phạm Chúa tôi, tôn giáo của tôi, và chính bản thân tôi. "Đức Chúa Trời của ngươi đâu? Tại sao ngươi không chiến đấu với ta nếu Ngài rất mạnh? Ngươi yếu đuối và vô dụng và là nỗi xấu hổ cho Đức Chúa Trời ngươi?" Nghe những lời lăng mạ kiểu này trong bốn mươi ngày sẽ thực sự chán nản. Hãy nhìn xem hắn to lớn dường nào! Bộ giáp của hắn lấp lánh dưới ánh sáng mặt trời khi giọng nói quái dị vang lên những lời lăng mạ khắp thung lũng. Tình hình có vẻ vô vọng, và có một cảm giác chìm đắm trong sự cam chịu kiếp nô lệ. Nó có gì khác biệt với ngày nay không? Chúng ta có những lời chế nhạo của Sa-tan về sự bất lực và yếu kém của chúng ta. Những cám dỗ của hắn dường như quá mạnh mẽ và choáng ngợp, và chúng ta lại gục ngã trước chúng lần này đến lần khác, và đó là cảm giác chìm đắm của sự cam chịu kiếp nô lệ. Thậm chí có những người rao giảng rằng kiếp nô lệ của chúng ta không bao giờ có thể bị tiêu diệt và rằng tội lỗi sẽ luôn thắng chúng ta; thật là một sự đầu hàng đáng buồn đối với sự nô lệ cho tội lỗi. Con Vua Đa-vít đang ở trong trại của chúng ta, và Ngài đã giải thoát chúng ta khỏi xiềng xích của ma quỷ. Chiến thắng của Ngài trong sa mạc đầy cám dỗ là một chiến thắng cho toàn thể gia đình nhân loại. Bạn có thể chọn nghĩ rằng bạn vẫn phải đối mặt với Gô-li-át của bạn, hoặc bạn có thể kinh ngạc nhìn trên sườn đồi khi Chúa Giê-xu chặt đầu sự cám dỗ của bạn. Nếu bạn tin *rằng bạn đã có được chiến thắng* bởi vì Chúa Giê-xu, thay vì hy vọng Ngài sẽ giải cứu bạn, thì bạn đã tìm thấy điểm rất then chốt của niềm tin.

Tôi vô cùng vui mừng vì Con Vua Đa-vít đã giải thoát tôi khỏi sức mạnh của sự mặc cảm vô giá trị. Ngài đã loại bỏ lòng nổi loạn và kiêu hãnh của tôi. Ngài đã đặt chân tôi lên tảng đá vững chắc của việc

được xác định là con của Đức Chúa Trời. Chính Ngài đã đối mặt với những nghi ngờ cho tôi và chinh phục chúng bằng đức tin trong Lời của Cha chúng ta. Hãy hát và vui mừng với tôi, các con trai và con gái của Đức Chúa Trời. Chúa Giê-xu đã đập tan xiềng xích của Duracell và khiến chúng ta được chấp nhận trong Con Yêu Dấu.

CHƯƠNG 11

Mở Cổng Thiên Đàng

Một tia sáng xuyên qua bóng tối để báo hiệu rằng bình minh đã đến. Nó cũng báo hiệu thời gian bắt đầu nhiệm vụ. Mạch đập nhanh hơn, hơi thở ngắn lại, khi chuẩn bị cho cuộc hành trình. Khi họ đi ra ngoài vào buổi bình minh, tâm trí của Áp-ra-ham tràn ngập ký ức. Ông nhớ lần đầu tiên được ôm Y-sác và cảm giác vô cùng vui sướng trào dâng sau một thời gian dài chờ đợi. Ký ức về cậu bé Y-sác nhảy vào giường của Ba và rúc vào gần khi cậu lắng nghe cẩn thận những câu chuyện về A-đam và Ê-va, Nô-ê và nhiều người khác, treo như những quả chì khổng lồ trên vai của ông khi ông suy ngẫm về nhiệm vụ trước mặt ông, như Chúa đã nói:

> "Hãy dẫn con trai của con, đứa con một mà con yêu dấu, là Y-sác, đi đến đất Mô-ri-a. Tại đó, con hãy dâng đứa trẻ làm tế lễ thiêu trên một trong những ngọn núi mà Ta sẽ chỉ cho con." — Sáng-thế-ký 22:2

Đức Chúa Trời đã phán và giờ đây Áp-ra-ham dồn hết sức lực của mình để vâng theo mạng lệnh. Không có lời giải thích, không có lý do được đưa ra, chỉ có mệnh lệnh. Trong những năm mà Áp-ra-ham đi cùng Đức Chúa Trời, ông đã học được cách không chống lại mệnh lệnh của Ngài. Ông đã tin tưởng rằng Đức Chúa Trời biết rõ nhất và đường lối của Ngài là con đường an toàn duy nhất để đi theo. Nhưng con đường khó đi, khó không tưởng tượng nổi!

Ai có thể hiểu được cuộc đấu tranh đang diễn ra trong tâm trí của Áp-ra-ham? Ông sẵn lòng chọn làm của lễ thay cho con trai mình. Không có gì ông sẽ không làm để cứu con trai mình khỏi số phận của nó. Áp-ra-ham thở mạnh khi ông đấu tranh để che giấu nỗi đau của mình với Y-sác. Đây chắc hẳn là một cơn ác mộng sẽ sớm thôi biến đi. Thực tế ập đến khi Y-sác đặt câu hỏi, "Thưa cha! … Củi và lửa đã sẵn sàng, nhưng chiên con ở đâu để dâng tế lễ thiêu?" Một mũi tên như đâm vào tim của Áp-ra-ham. Ông sẽ trả lời như thế nào? Một lời cầu nguyện nhanh chóng dâng lên Chúa để có được sự khôn ngoan và sau đó Áp-ra-ham trả lời, "Con ơi! Chính Đức Chúa Trời sẽ cung cấp chiên con cho tế lễ thiêu."[39]

Trên đỉnh núi, Áp-ra-ham đau đớn tiết lộ cho Y-sác sự hiểu biết của ông về mệnh lệnh của Đức Chúa Trời. Y-sác còn trẻ và có thể dễ dàng áp đảo cha mình và bỏ chạy, nhưng Y-sác đã học được kỷ luật vâng lời và nhường ước muốn của mình trước sự khôn ngoan của cha mình. Cả thiên đàng nhìn xem khi Áp-ra-ham chuẩn bị cho con trai mình, đứa con trai quý giá của ông cho giờ phút cuối cùng. Lý trí của con người giờ đây tung ra hàng loạt lý lẽ chống lại đức tin, nhưng Áp-ra-ham đứng như cây tuyết tùng cao trong gió lốc, uốn mình nhưng không từ bỏ quyết tâm thực hiện điều ông hiểu về lời yêu cầu dành cho ông.[40]

Mọi thứ đã sẵn sàng và Áp-ra-ham nhìn xuống con trai mình. Cơn đau xé toạc xuyên qua tim ông và sức mạnh của ông bắt đầu suy yếu, nhưng ông vẫn giữ vững. Dâng lên một lời cầu nguyện, ông quyết tâm đâm con dao sẽ kết liễu cuộc đời con trai yêu quý nhất của ông.

Đúng lúc đó một giọng nói vang lên. "Áp-ra-ham! Đừng ra tay hại đứa trẻ… Bây giờ, Ta biết rằng con thật lòng kính sợ Đức Chúa Trời."[41]

Khi ngẫm nghĩ về câu chuyện này, tôi không thể không thử đặt mình vào vị trí của Áp-ra-ham và con trai tôi vào vị trí của Y-sác. Tôi

---

[39] Sáng-thế-ký 22:7-8

[40] Xem sách Agape Chương 24 — Áp-ra-ham và sự ghê tởm hoang tàn tại fatheroflove.info

[41] Sáng-thế-ký 22:12

cố hiểu sự căng thẳng mà ông cảm thấy, nhưng hình ảnh đó lập tức bị dừng lại. Một cái gì đó sâu bên trong vươn lên và ngăn không cho hình ảnh đó được hoàn tất. Về mặt tình cảm, tâm trí của tôi không thể chịu nổi một cảnh như vậy.

Để hiểu được nỗi kinh hoàng và sự hy sinh của Chúa Giê-xu trên thập tự giá, chúng ta cần nhìn thoáng qua chiều sâu của mối quan hệ giữa Cha và Con. Bản chất thực sự của Vương quốc của các Ngài được thể hiện mẫu mực giữa các Ngài; cốt lõi của cách các Ngài tiếp cận cuộc sống được bộc lộ trong tình yêu mà các Ngài dành cho nhau. Nếu chúng ta không thêm chiều kích mối quan hệ này vào thập tự giá thì chúng ta thực sự đã bỏ qua điểm thiết yếu.

> Vì Đức Chúa Trời yêu thương thế gian đến nỗi đã ban Con Một của Ngài, hầu cho hễ ai tin Con ấy không bị hư mất mà được sự sống đời đời. — Giăng 3:16

Việc cắt đứt một mối quan hệ quý giá là điều tàn khốc nhất mà một người có thể trải nghiệm. Ý nghĩ bị tách khỏi những người chúng ta yêu là nỗi sợ hãi ẩn sâu trong tâm hồn mỗi con người. Tôi thấy rằng sau khi xa gia đình chỉ một tuần cho một buổi diễn thuyết, lòng tôi khao khát được ở nhà với những người tôi yêu thương. Không có gì trong thế giới này mà tôi sẽ đánh đổi mối quan hệ của mình với gia đình. Ngay cả ý nghĩ về điều đó cũng làm tôi khiếp sợ, nhưng khi chúng ta nhìn vào tấm lòng của Đức Chúa Trời, như được bày tỏ trong Kinh Thánh, chúng ta thấy rằng Đức Chúa Trời là Cha của chúng ta đã sẵn lòng liều mất Con của Ngài mãi mãi, chỉ để bạn và tôi có thể bước đi qua cổng thiên đàng và được đoàn tụ với Đấng Tạo Hóa của chúng ta và Con của Ngài.

Đức Chúa Trời không từ bỏ Con Ngài, nhưng sức nặng của tội lỗi chúng ta trên Chúa Giê-xu khiến Ngài cảm nhận những gì tội nhân cảm nhận vì tội lỗi.

Ai đó có thể trả lời, "Có, nhưng Chúa Giê-xu biết Ngài sẽ sống lại và được đoàn tụ với Cha, vì vậy điều đó cũng không tệ lắm". Chúa Giê-xu tin điều này bởi đức tin, vì Ngài không thể nhìn xuyên qua cửa mộ. Có một yếu tố rủi ro là Ngài có thể đã thất bại trong sứ mệnh

của mình. Khi mà tội lỗi của thế gian nổi loạn đã đổ lên đầu Ngài và tình yêu của Cha Ngài đã bị che giấu bởi sự không tin của con người vào sự tha thứ của Đức Chúa Trời đối với tội lỗi của chúng ta, Chúa Giê-xu đã tìm vào sự đen tối để tìm lại khuôn mặt yêu thương đã luôn là niềm vui của Ngài trong cõi đời đời, nhưng tội lỗi đã che khuất mặt Cha Ngài khiến Ngài cảm thấy hoàn toàn bị chia cắt khỏi Cha. Hy vọng của Ngài đã bị nuốt chửng, cái chết là tất cả những gì đang chờ đợi Ngài; Ngài bị cám dỗ để tin rằng Ngài sẽ vĩnh viễn bị chia cắt khỏi Đấng Ngài yêu, nhưng đức tin đã kêu lên: "Con phó thác tâm linh con vào tay Chúa" (Thi-thiên 31:5). Đức tin của Chúa Giê-xu đã chiến thắng qua những hoàn cảnh áp đảo như thế.

Đức Chúa Trời không từ bỏ Con Ngài, nhưng sức nặng của tội lỗi chúng ta trên Chúa Giê-xu khiến Ngài cảm nhận những gì tội nhân cảm nhận vì tội lỗi. Trong Chương 9, chúng ta đã đọc về Ca-in, người đã kêu lên, "Tội ác của tôi lớn hơn mức có thể được tha thứ." Đấng Christ mang lấy điều này trên thập tự giá cho chúng ta. Tội lỗi chúng ta khiến chúng ta cảm thấy rằng Đức Chúa Trời đang chống lại chúng ta và thực sự muốn giết chúng ta vì tội lỗi của chúng ta, nhưng Đức Chúa Trời đã tỏ tình yêu của Ngài đối với chúng ta và cho phép Con của Ngài trải qua kinh nghiệm này vì chúng ta để chúng ta có thể tin rằng chúng ta được tha thứ.

Tất cả những điều này đặt ra câu hỏi, Đức Chúa Trời tha thiết đến mức nào về việc phá vỡ rào cản giữa chính Ngài và chúng ta? Trong câu chuyện của Áp-ra-ham và Y-sác, chúng ta thấy bức tranh của Đức Chúa Trời và Con Ngài. Điều tự nhiên là chúng ta, cùng với Áp-ra-ham, nghĩ rằng Đức Chúa Trời muốn Áp-ra-ham giết con trai mình. Đức Chúa Trời bảo Áp-ra-ham hãy dâng con trai mình, và Áp-ra-ham hiểu điều này có nghĩa là muốn giết nó vì điều này phản ánh nhận thức của con người chúng ta về công lý đối với tội lỗi. Việc Đức Chúa Trời đã dừng Áp-ra-ham lại cho thấy đây không phải là mong muốn của Ngài, nhưng trong quá trình này Áp-ra-ham đã bày tỏ một đức tin sẵn sàng dâng tất cả những hy vọng ấp ủ của mình cho Chúa Trời. Khi Đức Chúa Trời cung cấp con chiên đực cho Áp-ra-ham để thay thế, chúng ta thấy rằng Đức Chúa Trời đã cung cấp một sự thay thế cho nhận thức của con người về công lý. Chúa cho phép Con phải xa

cách Ngài để chúng ta có thể tin rằng chúng ta đang được tha thứ cho tội lỗi của chúng ta.

Trong trận động đất và sự tối tăm của cái ngày khủng khiếp đó khi tình yêu vĩ đại nhất chưa từng có đã bị cắt đứt vì tội lỗi của chúng ta, tôi nghe thấy tiếng kêu của Đức Chúa Cha, "Con của Ta, Con của Ta, làm sao Cha có thể từ bỏ con được? Làm thế nào Ta có thể để cho Con đi?" Chính đây là Địa ngục. Cả Cha và Con đều đã trải qua Địa ngục trong việc cắt đứt mối quan hệ của họ thay mặt cho chúng ta. Họ đã trả cái giá mà chúng ta hiểu là phải trả. Bản chất của Địa ngục có thể là gì khác ngoài chính sự đối lập với những gì vương quốc của Đức Chúa Trời đại diện cho — mối quan hệ yêu thương, thân mật?

Vì vậy điều này có ý nghĩa gì với chúng ta? Có nghĩa là Con Đức Chúa Trời đã nếm trải nỗi kinh hoàng của sự chia cắt khỏi tình yêu thiêng liêng thay cho chúng ta, để chúng ta không phải trải nghiệm nó. "Hỡi sự chết, sự đắc thắng của mầy ở đâu? Hỡi sự chết, cái nọc của mầy ở đâu?"[42] Giờ đây, không gì có thể ngăn cách chúng ta khỏi tình yêu thương của Đức Chúa Trời bởi vì những gì Chúa Giê-xu và Cha Ngài đã làm cho chúng ta. Đức Chúa Trời không đòi hỏi của lễ và sinh tế, nhưng Đức Chúa Trời đã trả giá tối thượng để chúng ta biết rằng chúng ta có thể được tha thứ.

Cổng thiên đàng mở ra cho chúng ta bởi vì Con Đức Chúa Trời đã trải qua sức nặng đè bẹp của Địa ngục để đóng cổng của nó. Chúng ta không bao giờ cần vào đó và trải qua khóc lóc và nghiến răng, như sẽ xảy ra với những người từ chối những gì Chúa Giê-xu đã làm cho chúng ta và vĩnh viễn cắt đứt chính họ khỏi tình yêu thiên thượng.

Thách thức còn lại cho chúng ta bây giờ là thực hiện cuộc hành trình đó trong tâm trí mình từ một trạng thái mà chúng ta cảm thấy vô giá trị, chống nghịch và kiên quyết (tạo dựng một danh tính bằng những gì chúng ta làm), trở lại nguồn sự sống, nơi tình yêu chờ đợi chúng ta và chúng ta biết rằng chúng ta là con cái yêu dấu của Ngài. Mặc dù Chúa Giê-xu đã mở cánh cổng thiên đường cho chúng ta, chúng ta phải thực hiện cuộc hành trình từ vương quốc của Duracell đến vương quốc của Đức Chúa Trời, từ danh tính bằng thành tựu

[42] I Cô-rinh-tô 15:55

đến danh tính bởi quyền làm con trai và con gái, hay nói cách khác, từ sự cứu rỗi bởi việc làm đến sự cứu rỗi bởi đức tin. Phần còn lại của cuốn sách này sẽ được dành cho những thử thách và đặc quyền của cuộc hành trình này.

PHẦN 3

HÀNH TRÌNH TRỞ VỀ LÀM CON

CHƯƠNG 12

Sự Sống Vận Hành Bằng Sức Duracell

Một bầu không khí mong đợi tràn ngập khắp căn phòng. Tôi đang ngồi với các bạn học của tôi trong giảng đường và khao khát được nghe thấy một cái tên quen thuộc. Năm đó tôi đã học hành chăm chỉ và trong khi tôi tự nhủ điều đó không quan trọng, sâu thẳm bên trong tôi một mong muốn đã lớn lên.

Nhà trường đã trao phần thưởng cho nhiều học sinh khác nhau vì thành tích của các em trong năm. Trong sự kiện này, tôi chơi một trò chơi tâm lý nho nhỏ rất thú vị. "Bạn đã làm việc chăm chỉ trong năm nay, bạn có thể được giải thưởng tiếp theo… không, ai đó sẽ giành được nó… nhưng bạn vẫn có cơ hội". Rồi khoảnh khắc đến khi tên được đọc lên, tim tôi bắt đầu đập nhanh hơn vì hồi hộp và sau đó tôi nghe thấy tên; nó không phải của tôi mà là một trong số bạn bè tôi. Đây là lúc mọi chuyện trở nên thú vị. Ở bên ngoài, tôi đang vỗ tay cho bạn tôi và sự thành công của họ, nhưng bên trong một kịch bản rất khác đang diễn ra: "Tại sao bạn ấy lại được thưởng? Tôi đã làm việc chăm chỉ hơn bạn ấy, tôi không thể tin là họ sẽ trao nó cho anh ta. À, tôi nghĩ tôi biết tại sao rồi. Bạn ấy có họ hàng với một trong các giáo viên và đó là lý do tại sao họ chọn bạn ấy. Kết quả đã bị thao túng! Đó không phải là bạn biết điều gì, mà là bạn biết ai". Suốt lúc đó tôi vẫn vỗ tay và mỉm cười và cố tỏ ra điềm đạm. Những đám mây bắt đầu tụ tập và vài giờ sau đó tôi cảm thấy một chút chán nản và

hơi tức giận. Đó chỉ là thêm một ngày nữa của cuộc sống được vận hành bằng sức Duracell.

Một đứa trẻ không mất nhiều thời gian để nhận ra rằng nếu chúng muốn được đánh giá cao và được chấp nhận, chúng phải đứng đầu trong số những người ngang hàng. Xin chào mừng đến với thế giới của sự so sánh. Bạn đã bao giờ rơi vào tình huống khó xử khi mua quà sinh nhật cho một trong những đứa con của bạn mà không có gì cho anh chị em của nó? Thông thường, mọi thứ dường như loạn cả lên và đứa con không được quà của bạn đang lập đi lập lại như vẹt những từ, "Thật không công bằng", giữa những giọt nước mắt và tiếng la hét và thậm chí đôi khi là cơn giận dữ. Kế đó là cuộc thi đua "hãy xem con đây" ở công viên. Bạn đang nhìn xem một trong những đứa con của bạn trên cầu tuột và bạn mỉm cười khi chúng tuột xuống. Phía sau bạn, một giọng nói vang lên, "Hãy xem con" và bạn quay lại để thấy đứa con khác đang đu trên xích đu. Bạn chuyển sự chú ý của mình vào một cái gì đó khác và con bạn nhận ra và kêu lên, "Hãy xem con nè" và sau đó bạn bị dội một tràng "hãy xem con" giống như súng máy nổ, mỗi "hãy xem con" tăng về âm lượng và cường độ. Sau đó, bạn ngồi xuống ăn trưa và ngay lúc bạn chuẩn bị thưởng thức, bạn nghe thấy giai điệu nhỏ đáng yêu này, "Anh ấy được nhiều hơn con, không công bằng, con muốn nhiều hơn thế". Đây là bản chất của cuộc sống được vận hành bằng sức Duracell. Khi chúng ta lớn lên, chúng ta cố gắng tinh tế hơn một chút, nhưng sự so sánh và tìm kiếm sự chú ý tạo thành điểm trung tâm sự tồn tại của con người.

Hầu hết các chương trình giảng dạy ở trường dường như hiểu được nhu cầu so sánh này và tìm kiếm sự chú ý. Bị lùa vào cùng với một nhóm bạn trang lứa của bạn xa khỏi những tình cảm của môi trường gia đình cung cấp một văn hóa hoàn hảo để in sâu các nguyên tắc Duracell. 12 năm tới sẽ là một cuộc đua để vượt trội hơn người khác trong một hoặc nhiều lĩnh vực và do đó đảm bảo tương lai tươi sáng và hạnh phúc. Hầu hết các nền văn hóa dường như thiên vị những người thông minh hơn. Trí thông minh hơn người là một tài sản sẽ đưa bạn đi xa. Bạn có bao giờ tự hỏi tại sao những đứa trẻ có khả năng nhớ và nhai đi nhai lại kiến thức thường được trao giải cao

hơn đứa trẻ có năng khiếu hơn với đôi tay chúng?[43] Bạn có thể tưởng tượng việc được vào trường đại học vì bạn thực sự biết cách chăm sóc vườn hoặc sửa động cơ xe? Có những nơi dành cho người có những kỹ năng đó, nhưng vận may thường đặt người giỏi học thuật lên hàng đầu.

Năm này qua năm khác, trẻ mang phiếu điểm về nhà, và chúng phát triển một nhận thức về bản thân dựa trên phiếu điểm đó. Tôi đã trải qua một số tình huống trong đó một người có năng khiếu với đôi tay của họ nhưng lại tỏ ra kém cỏi trong học tập. Kết quả là bạn thường thấy họ rất tự giới hạn bản thân với các nhận xét như, "Điều đó vượt quá khả năng của tôi" hoặc "Tôi không bao giờ có thể làm được điều đó" hoặc rõ ràng hơn "Tôi quá ngu ngốc cho điều đó."

Nhưng đừng sợ, vẫn có những cách khác để thành công. Mỗi hệ thống trường học đều có một chương trình thể thao cho phép trẻ em phát triển một thước đo so sánh về thể thao. Trẻ em sẽ bỏ ra hàng ngàn giờ để phát triển một kỹ năng thể thao hy vọng một ngày nào đó sẽ mang lại cho chúng sức mạnh và vinh quang mà chúng khao khát. Tất cả chúng ta đều biết rằng thể thao chỉ là một trò chơi phải không? Hãy nói điều đó với tất cả những người Anh hâm mộ bóng đá quậy phá trên các đường phố ở Âu Châu trong suốt giải cúp thế giới. Còn về người đàn ông đã xem đội cricket yêu quý của ông ấy thua ở giải Cúp Thế Giới? Kết quả là ông ấy bị lên cơn đau tim và chết trước khi trận đấu kết thúc. Và tại sao các vận động viên thể thao khác nhau có thể được trả tiền hàng triệu đô la mỗi năm cho việc đá vòng vòng một mảnh da, cố đưa nó lọt giữa hai cái cột? Thể thao là chuyện hệ trọng vì nó cung cấp một trong những phương tiện đơn giản nhất để đạt được giá trị bằng thành tích và nhận được tất cả sự chú ý mà một người có thể mong ước. Nó là một trong những hệ thống tốt nhất để cho Duracell ăn và giết chết niềm tin rằng chúng ta có thể được đánh giá bởi mối quan hệ hơn là thành tích.

[43] Văn hóa phương Tây dựa rất nhiều vào văn hóa Hy Lạp có xu hướng thiên về học thuật hơn là thực tiễn. Không phải ngẫu nhiên mà con thú trong Khải Huyền 13 được mô tả là đứng đầu cả thế giới chủ yếu là một con báo đại diện cho vương quốc Hy Lạp.

Một trong những điều thú vị nhất về thể thao là mặc dù bạn có thể thi đấu ở mức cao nhất, nếu bạn về nhì sẽ không ai nhớ tên của bạn. Những tổn thương tinh thần vì thua cuộc có thể rất tàn khốc. Tôi nhớ đã xem một cầu thủ bóng đá chỉ nằm trên mặt đất khóc nức nở như một đứa trẻ vì nỗ lực ghi bàn không thành công của anh ấy trong loạt sút luân lưu khiến đội của anh đã thua chiếc cúp danh giá. Tôi nhớ đã xem huấn luyện viên của anh ấy dìu anh rời sân và tự hỏi anh ta cảm thấy mình đáng giá bao nhiêu vào thời điểm đó. Nhưng tất nhiên nó chỉ là một trận đấu. Vâng, nhưng đó là một trò chơi đấu tranh sinh tử cho giá trị và sự chấp nhận.

> Thể thao là chuyện hệ trọng vì nó cung cấp một trong những phương tiện đơn giản nhất để đạt được giá trị bằng thành tích và nhận được tất cả sự chú ý mà một người có thể mong ước. Nó là một trong những hệ thống tốt nhất để cho Duracell ăn và giết chết niềm tin rằng chúng ta có thể được đánh giá bởi mối quan hệ hơn là thành tích.

Chúng ta có thể liệt kê một số vị thần khác mà chúng ta hy vọng sẽ chiếu cố chúng ta và mang lại cho chúng ta thành công và hạnh phúc mình mong muốn. Có lĩnh vực của vẻ đẹp hình thể. Thế giới cạnh tranh khốc liệt nơi mà danh vọng có thể được thắng hoặc bị mất dựa trên cấu trúc của xương má hoặc kích thước của ngực bạn. Có bao nhiêu phụ nữ trẻ bạn biết đã từng khóc thổn thức đêm này qua đêm nọ cho đến khi ngủ thiếp vì cảm thấy mình không đạt chuẩn? Gần đây chúng tôi đã thấy một gia tăng nhanh chóng trong vấn đề được gọi là chứng biếng ăn chủ yếu khiến phụ nữ tự nhịn đói, để có thể giảm xuống một vóc dáng nhỏ đến mức phi lý.

Còn về lãnh vực tạo ra của cải, địa vị công việc hoặc thậm chí là đẳng cấp khu nhà ở. Tôi đã làm việc trong thế giới của tập đoàn lao động trí óc một số năm và nó khá thú vị để quan sát thứ tự phân hạng. Bạn có thể biết vị trí của một người bởi loại và chất lượng của đồ nội thất văn phòng của họ. Ông chủ cao nhất có một phòng riêng cho văn phòng của ông ta với cửa sổ nhìn ra đường phố bên dưới.

Ông ta có ghế dựa lưng cao bọc da với tay vịn. Ông ta có bàn gỗ lớn nhuộm màu với máy vi tính mới nhất đặt trên đó. Người cấp dưới kế tiếp cũng có văn phòng riêng, nhưng tầm nhìn ra cửa sổ của anh ta không được tốt và chiếc ghế của anh ta không sang trọng bằng và máy tính của anh ta không hẳn nhanh như vậy. Người cấp dưới tiếp theo chỉ có văn phòng ngăn vách và ghế không có tay vịn. Ồ, và anh ta không có điện thoại rảnh tay, và thậm chí anh ta không thể nhìn ra ngoài cửa sổ. Thật buồn cười khi bạn nghĩ về nó, nhưng nó là chuyện rất nghiêm túc trong thế giới doanh nghiệp. Nội thất văn phòng là một phần của sự so sánh có hiệu quả với các đồng nghiệp của bạn.

Danh sách các cơ hội so sánh là vô tận trong thế giới của Duracell, nhưng thông thường chúng có xu hướng rơi vào một trong một số loại cơ bản:

1. Trình độ học vấn
2. Khả năng thể thao
3. Khả năng Âm nhạc/Nghệ thuật
4. Địa vị công việc/Mức thu nhập
5. Ngoại hình
6. Sở hữu/Tài sản
7. Quốc tịch

Đây là những vị thần mà thế giới tôn thờ và hy vọng sẽ ưu ái cho họ. Chúng là những ông chủ khắt khe và thường đòi hỏi sự tuân phục hoàn toàn nếu bạn mong được họ ưu ái. Họ thường sẽ yêu cầu sự hy sinh của gia đình và bạn bè và nếu bạn may mắn, bạn có thể có được khoảnh khắc vinh quang của mình trước khi bạn biến mất vào hư vô. Tất cả chúng ta đều trở thành nô lệ cho những vị thần này thông qua sức mạnh của Duracell, và chính khỏi những vị thần này mà Đức Chúa Trời, Đấng đã dựng nên trời và đất, tìm cách cứu chúng ta.

CHƯƠNG 13

Nấc Thang Lên Thiên Đàng

Những ngày càng ngắn lại và mát mẻ hơn; mùa đông sắp đến. Đó là lúc chất củi để cung cấp cho lò sưởi qua cái lạnh cắt da sẽ sớm ập xuống thung lũng nhỏ bé hạnh phúc. Người chủ nhà đang bận rộn chẻ củi khi ông ta nhận ra từ khóe mắt của ông một đôi giày nhỏ. Ông ta nhìn lên và có một cậu bé đang chăm chú nhìn mỗi bước di chuyển của ông. "Ba tôi có thể chẻ củi nhanh hơn thế." "Vậy sao?" Người đàn ông đáp lại khá thích thú trước sự táo bạo của cậu bé. "Ông ấy chắc chắn có thể! Ba tôi có thể làm bất cứ điều gì. Ông ấy là người giỏi nhất trên đời". "Chà, cậu được đặc ân có một người Ba như vậy".

Đó là sự đơn giản của thời thơ ấu của tôi. Đây là những ngày khi Mẹ và Ba không thể làm sai và là những người tuyệt vời nhất có thể tưởng tượng. Ở một khía cạnh nào đó, sẽ rất tuyệt nếu tôi vẫn giữ được tình trạng đơn giản đó, nhưng nó không được như vậy. Sau một thời gian ngắn ở trường, tôi bắt đầu thích nghi với vòng so sánh liên tục, tìm kiếm vị trí của tôi trong cộng đồng trẻ em mà tôi đã cùng chia sẻ kinh nghiệm học tập của mình. Mức độ so sánh không quá gay gắt trong những ngày học tiểu học, và có rất nhiều trải nghiệm đi học đầu tiên của tôi mà tôi nhớ lại với ký ức thân thương. Có rất nhiều thủ công, trò chơi và hoạt động, nói chung là rất vui. Nhưng có những thời điểm mà tương lai như ập đến sớm và tôi sẽ trải nghiệm hương vị cay đắng lẫn ngọt ngào của vương quốc Duracell.

Khi tôi lên bảy, gia đình tôi chuyển đến một nơi ở mới và tôi sớm dò dẫm làm quen với một nhóm trẻ mới. Tôi kết bạn nhanh chóng nhưng cũng gặp phải một số bạn xấu. Tôi là một người có vóc dáng khá rắn chắc khi còn nhỏ và một vài đứa trẻ gầy gò quyết định rằng chúng sẽ lấy việc tôi mũm mĩm hơn chúng một chút ra làm trò.

"Thằng mập", "Albert mập" và "Tên lười" là một số cái tên mà tôi nhớ. Nó là một trải nghiệm kinh hoàng mà nhiều người trong chúng ta đã gặp phải trong thời thơ ấu. Điều này xảy ra ngày này qua ngày khác. Kẻ thù của những linh hồn đang sử dụng những cậu bé này để phá hủy cảm nhận về giá trị của tôi. Trên đường đến trường vào một buổi sáng, tôi quyết định là tôi chịu đủ rồi. "Mẹ, con không ra khỏi xe. Con sẽ không đến trường". "Con trai của mẹ, dĩ nhiên con sẽ đến trường". "Không, con không đi!" Khi chúng tôi lái xe vào, tôi thấy cặp đôi đe dọa đó đang rình rập như những con kên kên chực tấn công con mồi. Mẹ mở cửa và cố gắng kéo tôi ra khỏi chỗ. Những phút kế tiếp diễn ra khá gay cấn. Tôi đá, phản đối, la hét và bám vào ghế. Có phải đây chỉ là một trường hợp điển hình của một cậu bé cư xử xấu không? Có lẽ, nhưng khi ý thức về danh tính của tôi như một người đang bị đè bẹp, tôi sẽ thực hiện một số biện pháp liều lĩnh để cứu chính tôi. Tôi thực sự không nhớ điều gì đã xảy ra kế đó nhưng tôi nhớ rằng việc bắt nạt đã dừng lại. Đây là một hương vị thực sự của những gì ở phía trước.

Sự tàn ác thể hiện ở trẻ em là kết quả trần trụi, không kiềm chế của những nguyên tắc của vương quốc so sánh của Sa-tan đang hoạt động. Chúng ta thường có thể sững sờ trước sự ích kỷ trơ tráo và vong ơn mà trẻ em thể hiện. Có phải chúng ta tự nhiên bỏ được những đặc điểm này khi lớn lên không? Không phải. Như chúng ta biết, không ai rời khỏi vương quốc này mà không có sự trợ giúp của Con vua Đa-vít. Khi chúng ta lớn lên đơn giản là chúng ta trở nên tinh ranh và tinh tế hơn.

Khi tôi học giữa cấp ba, tôi đã bị lập trình khá kỹ. Tôi đang học cách tôn thờ thần giáo dục, thần thể thao và vị thần của ngoại hình. Tôi muốn tôn thờ vị thần tiền bạc nhưng tôi không có việc làm! Mọi thứ xung quanh tôi đều nói với tôi rằng tôi phải phấn đấu để trở thành người đứng đầu; phấn đấu để đạt được. Tôi biết rằng chỉ

những người chiến thắng mới được chấp nhận, và kẻ thua cuộc chẳng có giá trị gì. Nhiều lần sự khuyến khích học tốt của tôi ở trường được thúc đẩy nhiều bởi khả năng có thể đạt được hạng nhất hơn là chỉ thích thú nội dung của những gì tôi đã học. Tôi xem những bộ phim trên truyền hình củng cố niềm tin này. Các diễn viên nam chính được miêu tả là phải đạt được một kỳ tích to tát nào đó có thể làm tan chảy trái tim của một số quý cô. Điều này đã dạy tôi rằng một mối quan hệ là thứ mà bạn đạt được và rằng cô gái trẻ giống như một giải thưởng hơn là một người bạn. Không phải là người ta nói ra như vậy; tất cả điều này diễn ra trong tiềm thức.

Đây là thời gian để mơ mộng. Tôi thường nằm trên giường và mơ về việc đạt được chiến thắng cho Úc trong một trận đấu cricket, hoặc ghi bàn thắng cuối cùng, hoặc liều mạng để cứu một thiếu nữ gặp nạn. Những giấc mơ này đã hình thành nên hệ thống giá trị của tôi.

Càng mơ ước, tôi càng quyết tâm đạt được những mục tiêu đó. Điều khó khăn là tôi không thể đạt được những mục tiêu này một cách biệt lập. Tôi phải đánh bại người khác. Tôi muốn bạn bè của mình nhưng tôi muốn ước mơ của mình trước. Tôi có thể lịch sự khi giấc mơ của tôi không bị đe dọa, nhưng khi tôi cảm nhận được ước mơ của tôi đang bị thách thức, đó là chiến tranh!

Tôi đã làm việc chăm chỉ để đạt được mục tiêu của mình. Tôi xuất sắc trong thể thao và trong trình độ học vấn của mình; hai trên ba cũng không tệ. Sau đó, tôi bắt đầu bước vào một giai đoạn khác. Một khi tôi đã lên đến đỉnh cao, tôi phải cố gắng trụ lại đó. Luôn có một sự lo lắng điều gì đó sẽ xảy ra và luôn bảo vệ vị trí quý giá của mình. Kế đó là kỳ vọng của danh tiếng. Một khi tôi đã tạo ra danh tiếng, nếu tôi làm không tốt thì sao? Điều đó sẽ rất kinh khủng, vì vậy tôi càng quyết tâm hơn không để trượt.

Trận chiến này diễn ra trong một thời gian cho đến khi tôi bắt đầu nhận ra rằng đạt được tất cả mục tiêu của tôi là gần như không thể. Điều này dẫn đến bùng nổ cơn thịnh nộ! Tôi nghĩ tôi chắc hẳn đã cảm thấy bị phản bội. Tôi đã phục vụ tốt cho những chủ nhân của mình, và bây giờ họ đã chế giễu tôi. Tôi được đào tạo trong một hệ

thống không bao giờ có thể mang lại cho tôi lâu dài cảm giác có giá trị và vì vậy tôi đã tức giận.

Nhiều người thường cố hiểu sự nông nổi và tính hủy hoại thường thấy ở những người trẻ tuổi và tại sao nhiều người trong số họ tự tử hoặc rượu chè say sưa và ma túy. Tôi tin rằng thường là bởi vì họ nhận ra rằng họ sẽ không bao giờ đạt được ước mơ của mình thông qua các phương pháp mà họ đã được dạy. Họ sẽ không bao giờ trở nên tuyệt vời trong mắt người khác, và vì vậy họ tự hủy hoại bản thân.

Tôi nhớ một ngày chơi trong một trận bóng rổ. Trận đấu rất sát nút và áp lực đã tăng lên. Anh chàng mà tôi đang kèm đột nhiên lao về phía rổ, và khi anh ta nhấc quả bóng, tôi với tới và hất nó ra khỏi tay anh. Tôi không thể tin được, tôi nghe thấy tiếng còi của trọng tài và từ "phạm lỗi!" Tôi biết tôi đã không chạm vào anh ta, và đột nhiên cơn thịnh nộ này bùng lên trong tôi; tức giận rằng hệ thống tồi tệ này mà đã hứa cho tôi cả thế giới đã không cho tôi điều gì. Tôi xông tới chỗ trọng tài và đứng cách mặt ông ta hai phân tây và chỉ tăng cao giọng lên đến mức khiếm nhã. Có thứ gì đó vỡ òa trong tôi và tôi không kìm lại. Tôi đã nhanh chóng bị đuổi khỏi sân đấu và bị cấm tham gia giải đấu. Khi tôi bước đi, tôi tin rằng Chúa đã nói với tôi. Tôi tự hỏi bản thân, "Anh bị sao vậy anh bạn? Bạn đã thực sự mất bình tĩnh ngoài đó rồi; bạn đang mất kiểm soát!" Đó là lần đầu tiên tôi thực sự đã nhìn lại bản thân và đặt câu hỏi về hướng mà tôi đang tiến tới. Chúa đã kéo tôi để tìm kiếm một điều gì đó tốt hơn. Tôi bắt đầu cảm thấy rằng hẳn phải có một con đường tốt hơn.

Kẻ thù của linh hồn tôi cũng nhận ra điều này và cố gắng đẩy tôi đi sâu hơn vào việc cố gắng chứng tỏ bản thân mình, giống như một người hút thuốc cảm thấy rằng thời gian để bỏ thuốc lá đã đến và bắt đầu hút gấp đôi số điếu thuốc. Tôi bắt đầu rút lui khi những giấc mơ của tôi mờ dần, và tâm trạng tôi trở nên khá thất thường. Một ngày nọ mẹ tôi đến phòng của tôi và bắt đầu phàn nàn về tình trạng đáng buồn của nó. Cứ cho rằng nó kém hơn mức tối ưu như hầu hết các phòng của thiếu niên. Tôi trở nên giận điên lên rằng bà ấy đã vào không gian của tôi và sai bảo tôi đủ điều. Tôi buông ra một loạt từ xúc phạm lầm bầm trong miệng và bảo bà hãy để tôi yên.

Thật thú vị khi thấy những cách khác nhau mà Đức Chúa Trời có thể đến với một người. Nhiều người bạn của tôi đã nhắc đến mẹ của họ bằng những lời lẽ rất miệt thị. Cách này hoặc cách khác, cha tôi đã dạy cho tôi một số ý thức tôn trọng đối với cha mẹ, và tôi thề rằng tôi sẽ không bao giờ nói về mẹ tôi cách mà một vài bạn bè tôi đã làm. Khi tôi thốt ra những lời đó về mẹ tôi, nó giống như mảnh nhân phẩm cuối cùng mà tôi có được đã bị tước bỏ. Tôi đã bị sốc rằng tôi sẽ nói những điều như vậy, và chứng trầm cảm của tôi ngày càng trầm trọng hơn. Tôi đã đến mức không còn quan tâm nữa, và đó là chỗ rất nguy hiểm. Tôi đã có cảm giác thực sự rằng tôi đã đi đến một ngã ba đường. Con đường rộng lớn vẫy gọi tôi với cái hàm há rộng đầy rượu, phụ nữ và bài ca của nó. Bên kia là con đường hẹp như Kinh thánh đã bày tỏ. Tôi sẽ theo tôn giáo mà cha mẹ đã dạy tôi hay tôi sẽ đi như một ngôi sao chổi rực cháy vào con đường rộng lớn? Tôi không thấy có lý do gì để tiếp tục giả vờ là một Cơ đốc nhân nữa. Bây giờ tôi thấy rõ rằng tôi không phải là một Cơ đốc nhân và chưa bao giờ thực sự là, mặc dù tôi đã được lớn lên trong một môi trường Cơ đốc giáo. Hoặc là Đấng Christ, hoặc là ma quỷ. Tạ ơn Chúa, tôi đã chọn tìm kiếm Chúa Giê-xu thật của Kinh thánh.

Tôi quyết định sẽ đọc một cuốn sách đã có trong nhà của chúng tôi nhiều năm nay. Nó được gọi là *Các Bước Đến Với Chúa Cứu Thế*. Bây giờ thì tiêu đề dường như hoàn hảo cho nhu cầu của tôi. Tôi bắt đầu đọc với một khao khát và tuyệt vọng để tìm thấy Ngài. Tôi phải tìm nấc thang lên thiên đàng, bởi vì tôi không thể chịu đựng vương quốc của Sa-tan nữa.

> Tôi đã được đào tạo trong một hệ thống mà nó không bao giờ có thể cho tôi một cảm giác giá trị bền vững và vì vậy tôi đã rất tức giận.

Đầu sách, tác giả giải thích rằng Chúa Giê-xu đến để xua tan sự dối trá mà loài người đã chấp nhận về Đức Chúa Trời, và cách Ngài đến để thể hiện rằng Chúa thực sự yêu chúng ta. Tôi đã say sưa uống lấy những chữ như đất khô dưới cơn mưa mùa hạ. Tác giả mời tôi suy nghĩ về Chúa Giê-xu trong vườn Ghết-sê-ma-nê và theo Ngài đến thập tự giá.

Khi tôi đang tưởng tượng những cảnh này, đột nhiên tôi cảm thấy như mình đang thực sự đứng và quan sát Ngài. Hình ảnh trên thập

tự giá dường như rất thật, và tôi đã nhận được ấn tượng mạnh mẽ rằng Ngài đã bị treo ở đó bởi vì Ngài yêu tôi và hiểu nhu cầu tuyệt vọng của tôi để thoát khỏi vương quốc của Sa-tan. Tôi đã nhận được ý nghĩ rằng tôi có thể tin cậy Ngài như một người bạn tốt nhất của tôi và rằng Ngài sẽ hướng dẫn tôi đến vương quốc thiên đàng. Khi tôi nhìn thấy Ngài ở đó, tôi cảm thấy một lòng biết ơn bao la vì Ngài sẵn sàng cứu tôi và tôi cảm thấy sức nặng của cảm giác tội lỗi, lo lắng, trầm cảm và sợ hãi mà tôi đã mang trong nhiều năm cứ thế trút khỏi vai tôi. Một sự bình yên tràn vào lòng tôi mà tôi chưa bao giờ cảm nhận được trước đây, và sau đó tôi đã khóc và khóc vì vui sướng. Con của Đa-vít đã phá vỡ bóng tối của tôi và đâm thủng nó với ánh sáng ban ngày.

CHƯƠNG 14

Vẫn Những Vị Thần Ấy, Chỉ Khác Tên

Căn phòng sống động với sinh hoạt, tiếng cười, âm nhạc và sự phấn khích của tuổi trẻ. Về phía trước căn phòng là hai chiếc loa lớn phát ra tiếng nhạc từ các ban nhạc rock mới nhất. Tôi đã tổ chức một bữa tiệc liên hoan với một nhóm bạn của tôi — ít nhất tôi cũng đã cố gắng. Tôi đi và ngồi trong một góc phòng nơi một thiếu niên đầy hào hứng đang mô tả một cảnh tượng trong một trong những bộ phim mới nhất. Tôi ngồi yên và cố gắng hòa mình vào bầu không khí, nhưng có điều gì đó không ổn. Tôi đứng dậy và đi ra ngoài hiên sau và tham gia với một số 'Rô-mê-ô' trẻ tuổi đang bàn luận về những kỳ tích mới nhất trong việc chinh phục những cô gái trong mộng của họ. Không, tôi cũng không thích thú điều đó nữa. Trời ạ, tôi bị làm sao vậy? Âm nhạc bắt đầu làm tôi khó chịu và tôi liếc qua phòng và thấy một cảnh đang diễn trong video mà tôi thấy rất phản cảm. Ý nghĩ ập đến với tôi như một chiếc tàu hỏa chở hàng hóa, tôi ghét những thứ này!

Tâm trí tôi tăng tốc với các tình huống có thể xảy ra. Cho đến bây giờ điều này đã là định nghĩa của tôi về niềm vui và bây giờ tôi không muốn nó nữa. Một cái gì đó đã chiếm lấy lòng tôi và khiến tôi không thể tận hưởng điều đó. Từ đâu đó trong vực sâu, một ý nghĩ ghê tởm ập đến rằng cuộc sống vui đùa của tôi đã kết thúc và tôi sẽ không bao giờ có thể vui thích nữa. Tôi chạy nhanh ra phía trước của ngôi nhà

và lên bãi cỏ phía trước và giơ nắm đấm lên trời và kêu lên, “Ngài đã phá hủy cuộc sống của con!”

Đó là một vài tuần sau khi tôi ‘trải nghiệm con đường Đa-mách’ của tôi với Chúa Giê-xu. Cuộc đời tôi bị đảo lộn hoàn toàn. Tôi chưa bao giờ cảm thấy bình yên đến thế trong cuộc đời mình, và Kinh thánh bắt đầu trở nên sống động. Tôi say sưa tiếp nhận tất cả và trải nghiệm một sự tự do mà tôi chưa từng biết đến trước đây. Khi Chúa Giê-xu đến trong cuộc đời tôi, những thay đổi xảy ra ngay lập tức. Đột nhiên, tôi nhận ra rằng một số ngôn từ của tôi không phù hợp, một số lời nói đùa của tôi khá thô tục, và một vài khía cạnh trong lối sống của tôi không phù hợp với hướng đi mới mà tôi bây giờ đã tiến tới. Tôi đang trong một cuộc hành trình đến vương quốc mới. Nó giống như đi đến một đất nước hoàn toàn xa lạ và học ngôn ngữ và phong tục từ đầu. Tôi muốn học biết vì tôi yêu Chúa của vương quốc đó, nhưng tôi đã được đi học ở một vương quốc khác, và sẽ mất một số thời gian để điều chỉnh.

Mãi cho đến đêm của bữa tiệc đó, tôi mới nhận ra rằng một sự biến đổi đang diễn ra quyết liệt như thế nào. Vì Chúa Giê-xu đã chiếm được tấm lòng tôi bởi tình yêu của Ngài, tôi không thể cưỡng lại Ngài khi Ngài kêu gọi. Vì vậy, vào đêm của bữa tiệc khi tôi đang làm những gì tôi nghĩ là ổn; tôi có thể cảm nhận được rằng Ngài đang gọi tôi ra khỏi lối sống đó. Vì tôi không biết bất cứ điều gì khác, tôi trở nên lo sợ rằng những gì sẽ thay thế nó sẽ không được tốt như vậy. Thật dễ dàng để sợ về điều không biết ngay cả khi chúng ta biết nó là đúng. Tạ ơn Chúa là tôi đã chọn tin rằng Chúa Giê-xu sẽ chăm sóc tôi, và tốt hơn là tin cậy Ngài hơn là cảm giác của tôi.

Khi tôi tiếp nhận Chúa Giê-xu là Cứu Chúa của mình, tôi như đi trên mây suốt mấy tuần. Tôi cảm thấy một sự gần gũi đặc biệt với Ngài và cảm nhận ấy vẫn còn với tôi cho đến ngày nay. Chúa Giê-xu đã mở cho tôi cổng thiên đàng, nhưng bây giờ Ngài sẽ giúp tôi loại bỏ những hạt giống của Duracell. Ngài bắt đầu giúp tôi đào bới tận gốc triết lý sống mà nó đã làm cho hiệu suất và thành tích của tôi trở thành trung tâm hệ thống giá trị của tôi. Đó là một cuộc hành trình mà mọi đứa con của A-đam đều phải trải qua. Cách duy nhất để chúng ta đi trọn hành trình đó là giữ cho đôi mắt của mình chăm chú

vào ánh sáng của thập tự giá và khiêm nhường đi theo các bước của Đấng Cứu Rỗi của chúng ta vào các nguyên tắc của vương quốc mới.

Tôi bắt đầu tham dự một buổi nhóm cầu nguyện với các bạn bè của tôi. Vào đêm đầu tiên đó tôi cảm nhận Thánh Linh ngọt ngào của Đức Chúa Trời xung quanh chúng tôi, nhưng một linh khác từ cuộc sống cũ của tôi đang quấy nhiễu tôi. Khi chúng tôi lần lượt cầu nguyện theo vòng tròn, một ý nghĩ ập đến với tôi: "Tôi không thể cầu nguyện như những người này có thể cầu nguyện, họ rất hùng hồn". Tâm trí tôi dường như bị khóa chặt vào suy nghĩ này và tim tôi bắt đầu đập nhanh hơn khi vòng tròn cầu nguyện tiến gần đến tôi. Tôi sẽ sớm trở thành tâm điểm chú ý và mọi người sẽ lắng nghe tôi. Nhưng khoan đã; đây là một buổi nhóm cầu nguyện về Chúa Giê-xu, không phải về tôi!

Đây là lời nguyền của Duracell. Mặc dù tôi đã trao tấm lòng mình cho Chúa Giê-xu và đang tìm cách theo Ngài, các nguyên tắc của cuộc sống cũ của tôi vẫn còn sẵn sàng và muốn kéo tôi trở lại để khiến tôi trở thành trung tâm của mọi thứ, để làm cho việc tôi cầu nguyện hay dở thế nào trở thành vấn đề chứ không phải là mối quan hệ của tôi với Chúa trong sự cầu nguyện.

Khi mới bắt đầu học Kinh Thánh, tôi thường cảm thấy mình kém cỏi vì, mặc dù tôi được lớn lên trong môi trường Cơ đốc, tôi nhận ra rằng về mặt Kinh thánh tôi vẫn chưa tốt nghiệp mẫu giáo. Tôi thích nghe những gì tôi đã được dạy nhưng trong tâm trí tôi có điều gì đó cứ đeo bám tôi và nói, "Làm thế nào họ có thể tìm những câu gốc đó dễ dàng như vậy, tôi không bao giờ có thể làm được điều đó." Tôi đang dò dẫm cố gắng tìm sách và câu gốc phù hợp, và tôi chỉ cầu mong tôi sẽ không phải là người cuối cùng để mọi người phải chờ đợi. Thật là xấu hổ! Những năm đào tạo mà tôi đã nhận được trong việc so sánh bản thân mình với những người khác bắt đầu xuất hiện trong cuộc hành trình Cơ đốc mới của tôi. Khá dễ dàng để Thánh Linh của Đấng Christ cáo trách tôi về lời nói và lối sống của tôi, nhưng sẽ mất thời gian để tôi nhận ra rằng các xúc tu của Duracell thật đã đâm rễ sâu thế nào.

Khi tiếp tục cuộc hành trình của mình, tôi đã phát triển một tình yêu sâu sắc đối với Kinh Thánh. Đó là một trong những cách tốt nhất để tìm hiểu về người anh hùng của tôi, người đã hiến mạng sống của Ngài vì tôi. Tôi chỉ thích học về Chúa Giê-xu và đó là một điều phước hạnh, nhưng đời sống cũ của tôi đang rình rập, sẵn sàng giăng bẫy tôi. Tôi bắt đầu nhận thấy rằng những người xung quanh tôi có ít kiến thức hơn tôi xa về những điều trong Kinh thánh. Sự hiểu biết Kinh thánh đang lớn lên của tôi đã cho tôi sự tự tin hơn để phát biểu và chẳng bao lâu tôi đã đảm trách các nhóm nhỏ và sau đó là các nhóm lớn học Kinh Thánh. Một lần nữa, đây là một phước hạnh cho tôi và những người xung quanh tôi, nhưng tôi đang dần dần, đều đặn trở lại một nền tảng giá trị bởi hiệu suất thay vì giá trị bởi mối quan hệ. Nó xảy ra chậm và không thể nhận thấy, nhưng nó xảy ra. Khi suy xét lại, tôi thấy rằng đối với nhiều người trong chúng ta, chúng ta có những vị thần giống nhau nhưng với những cái tên khác nhau.

Nếu nhìn vào bảng dưới đây, bạn có thể thấy thật dễ dàng để tin vào Kinh thánh nhưng sống giống như thế gian. Ý tôi không phải là sống một lối sống buông thả, tôi muốn nói là đạt được giá trị bằng những gì bạn làm.

TRONG THẾ GIAN	TRONG HỘI THÁNH
Giáo dục	Kiến thức Kinh thánh
Khả Năng Thể Thao	Khả Năng Nói Trước Công Chúng
Khả năng nghệ thuật	Mục Vụ Âm Nhạc
Địa Vị Công Việc	Chức Vụ Giáo Hội
Sở Hữu	Ân Tứ Thánh Linh
Ngoại Hình Thể Chất	Cuộc Diễn Hành Thời Trang của Hội Thánh
Quốc Tịch	Bảo Thủ / Tự Do

Đối với nhiều người trong chúng ta, bước đi của chúng ta với Chúa Giê-xu bị quyền lực quỷ quyệt của Duracell chiếm đoạt. Khi tôi nhìn quanh nhà thờ hôm nay, tôi có thể thấy các vị thần chúng ta đã tìm cách trốn thoát trong thế gian đã tìm thấy chúng ta trong nhà thờ. Họ khoác cho mình những bộ áo ánh sáng và chúng ta đã từng

đón nhận họ như những người bạn tốt. Kết quả không thể tránh khỏi là sự tức giận, cay đắng và tranh đấu trong Hội thánh. Trông có vẻ ngoan đạo trong nhà thờ thì dễ, nhưng còn về người ngồi ở phía bên kia trong nhà thờ thì sao, họ không nói chuyện với bạn vì bạn đã nói sau lưng điều gì đó về họ và điều đó đã được nói lại với họ? Còn về người đàn dương cầm đã qua một Hội thánh khác vì cô ấy đã được bảo là việc chơi đàn của cô là dưới tiêu chuẩn? Còn về những "cảnh sát giáo lý", những người đã đi đi lại lại trong nhà thờ để tìm kiếm những ai không tán thành định nghĩa của họ về sự chính thống để có thể trục xuất khỏi Hội thánh? Còn những kẻ "cấp tiến" tìm cách chiếm đoạt ban thờ phượng và áp đặt phong cách thờ phượng mới của họ lên mọi người, và thật quá tệ cho những người không thích điều đó thì sao? Danh sách là vô tận và kẻ thù lớn của linh hồn chúng ta biết rằng miễn là hắn có thể khiến chúng ta nhảy theo điệu nhạc này, thì về cơ bản chúng ta vẫn còn là thần dân của vương quốc hắn.

Bằng chứng mạnh mẽ nhất cho thấy chúng ta vẫn còn bị tê liệt bởi các nguyên tắc của Vương quốc Sa-tan là mức độ mất đoàn kết cao và thiếu tình yêu thương của Cơ đốc nhân trong Hội thánh. Nếu chúng ta coi các mối quan hệ của mình cách mà Đức Chúa Trời coi trọng mối quan hệ của Ngài, thì sẽ có tình yêu thương nhiều hơn trong Hội thánh và quan tâm nhiều hơn đến cách chúng ta đối xử với nhau.

> Tấn công tập thể Hội thánh vì sự bội đạo khỏi lẽ thật của các sứ đồ là một chuyện. Thấy cùng các nguyên tắc đó đang hoạt động trong chính cuộc sống của chúng ta lại là chuyện khác. Chúng ta hãy đảm bảo rằng chúng ta tự mình lấy cây đà ra khỏi mắt mình trước khi tìm cách lấy cái rác

Thật thú vị là sự chuyển giao tinh tế này của các vị thần từ thế gian đến Hội thánh trong kinh nghiệm cá nhân của chúng ta cũng đã xảy ra trong kinh nghiệm của tập thể Hội thánh. Vào thế kỷ thứ tư, khi hoàng đế Constantine chấp nhận Cơ đốc giáo, thì toàn bộ một loạt các thay đổi đã diễn ra trong Hội thánh Cơ-đốc. Một điểm đặc biệt thú vị là nhiều tượng của các vị

thần ngoại giáo ở trong Đền Pantheon ở La Mã đã được chuyển đến nhà thờ Cơ đốc và tên của chúng đã được đổi thành các nhân vật trong Kinh thánh như Môi-se, Đa-vít và Phi-e-rơ. Cùng một vị thần, tên khác nhau! Không quan trọng cách nào bạn khoác áo cho nó, nó vẫn là ngoại giáo, và chúng ta có thể nói gì ngày hôm nay? Tấn công tập thể Hội thánh vì sự bội đạo khỏi lẽ thật của các sứ đồ là một chuyện. Thấy cùng các nguyên tắc đó đang hoạt động trong chính cuộc sống của chúng ta lại là chuyện khác. Chúng ta hãy bảo đảm rằng chúng ta tự mình lấy cây đà ra khỏi mắt mình trước khi tìm cách lấy cái rác khỏi mắt anh em mình.

Thật thú vị khi nghiên cứu cuộc hành trình của những người theo Đấng Christ nhiệt thành nhất — các môn đồ của Ngài. Vấn đề quyền lực và vị trí thường trỗi dậy. Hãy để ý một vài đoạn Kinh thánh:

> Lúc ấy các môn đồ đến hỏi Đức Chúa Jêsus rằng: "Ai là người cao trọng hơn hết trong vương quốc thiên đàng?" — Ma-thi-ơ 18:1

Có một lý do và một lý do duy nhất tại sao các môn đồ hỏi câu hỏi đó — tư lợi. Các môn đồ tin rằng Chúa Giê-xu là Đấng Mê-si, Đấng Christ. Họ phấn khích và say mê với niềm tin của họ vào Ngài; một số thậm chí sẵn sàng chết vì Ngài, nhưng giống như khi tôi chuẩn bị để cầu nguyện và tâm trí của tôi chuyển từ mối quan hệ của tôi sang hiệu suất của tôi trong sự cầu nguyện, các môn đồ chuyển từ mối quan hệ của họ với Đấng Mê-si sang vị trí trong vương quốc mới của Ngài.

> Hai con trai của Xê-bê-đê là Gia-cơ và Giăng đến gần Đức Chúa Jêsus và nói: "Thưa Thầy, chúng con mong Thầy thực hiện điều chúng con cầu xin." Ngài hỏi: "Các con muốn Ta làm gì cho các con?" Họ thưa: "Khi Thầy được vinh hiển, xin cho hai chúng con một người được ngồi bên phải, một người bên trái của Thầy." — Mác 10:35–37

Vị thần của địa vị và thân phận đã lấn át các nguyên tắc của vương quốc mới mà Gia-cơ và Giăng đang học hỏi, đến nỗi họ hỏi Chúa Giê-

xu liệu họ có thể ngồi bên trái và bên phải của Ngài trong vương quốc của Ngài không. Rất may, Chúa Giê-xu không bao giờ mệt mỏi với sự thất bại liên tục của họ trong việc từ bỏ các nguyên tắc của vương quốc cũ. Ngài hiểu rằng chúng ta cần có thời gian để thấy các nguyên tắc của vương quốc Sa-tan đã thực sự bén rễ sâu như thế nào. Vấn đề chúng ta gặp phải là khi chúng ta cho phép các nguyên tắc cũ giành quyền kiểm soát thì những điều sau đây sẽ xảy ra:

> Nghe vậy, mười sứ đồ kia giận Gia-cơ và Giăng. — Mác 10:41

Khi chúng ta cho phép các nguyên tắc của vương quốc cũ cai trị chúng ta, sự tranh chấp sẽ luôn luôn là kết quả. Điều Gia-cơ và Giăng đã làm khiến các môn đồ khác tức giận. Tại sao? Bởi vì họ đang gửi một thông điệp, "Chúng tôi tốt hơn bạn." Họ có thể không có ý định làm điều đó nhưng đó gần như luôn luôn là kết quả. Chúa Giê-xu nhân cơ hội này để cố gắng mở rộng sự hiểu biết của họ về cách Vương quốc Đức Chúa Trời khác với vương quốc mà họ đã lớn lên. Họ sẽ phải học cách nghĩ khác.

> Đức Chúa Jêsus gọi họ đến và nói: "Các con biết rằng những người được tôn làm nhà cầm quyền dân ngoại thì thống trị dân; các quan chức cao cấp thì dùng quyền lực mà cai trị. Nhưng giữa các con thì không phải vậy. Trái lại, ai muốn làm lớn trong các con thì phải làm đầy tớ, còn ai muốn đứng đầu trong các con thì phải làm nô lệ cho mọi người. Vì Con Người đã đến không phải để được phục vụ nhưng để phục vụ, và hiến dâng mạng sống mình làm giá chuộc cho nhiều người." — Mác 10:42–45

Hãy để những lời này mãi văng vẳng bên tai chúng ta! Nếu bạn muốn làm lớn trong vương quốc Chúa thì hãy học cách thích phục vụ người khác thay vì thao túng và kiểm soát họ. Chúa Giê-xu nói với chúng ta rằng những người ngoại giáo (Dân ngoại) làm chúa trên người khác và thích thực thi quyền hạn của họ và thể hiện ai là xếp. Lạ thật, cùng một tinh thần này thường điều khiển hội thánh với nhiều thành viên khác nhau tìm cách áp đặt ý muốn và quyền hành

của họ lên Hội thánh. Hai ngàn năm sau thập tự giá và nhiều người trong chúng ta vẫn không hiểu những điều cơ bản.

Tại sao kẻ thù của linh hồn chúng ta lại dễ dàng kéo chúng ta trở lại cách suy nghĩ cũ của mình? Như chúng ta đã nói trước đó, đó là ý thức sâu xa của chúng ta về sự bất an khiến Sa-tan dễ dàng cám dỗ chúng ta để chứng tỏ bản thân. Trừ phi chúng ta nhớ rằng chúng ta có được giá trị bằng cách nào, chúng ta sẽ thấy không thể chống lại sự cố gắng biến đá thành bánh mì để chứng minh rằng chúng ta là người quan trọng.

Có điều gì đó tôi thấy rất đáng báo động về việc nguyên tắc Duracell này ngoan cố bám lấy chúng ta. Chúa Giê-xu là người thầy tốt nhất chưa từng thấy trên thế giới này. Ngài đã dành hơn ba năm với các môn đồ, dạy họ nhiều như Ngài có thể về vương quốc thiên đàng, và thậm chí sau tất cả những điều này, chúng ta thấy rằng ngay trong đêm Ngài bị đóng đinh, các môn đồ vẫn bị điều khiển bởi các nguyên tắc của đời sống cũ.

> Khi ăn xong, Ngài cũng làm như vậy, lấy chén trao cho các môn đồ và phán: "Chén nầy là giao ước mới trong huyết Ta vì các con mà đổ ra. Nầy, bàn tay kẻ phản bội Ta đang để trên bàn với Ta. Con Người đi theo như điều đã định, nhưng khốn thay cho kẻ phản Con Người!" Các môn đồ bắt đầu hỏi xem ai trong số họ là người sẽ làm điều đó. Các môn đồ lại tranh biện với nhau xem ai trong họ sẽ là người lớn hơn hết. — Lu-ca 22:20–24

Vào đêm trước của sự chứng minh vĩ đại nhất của tình yêu mà vũ trụ chưa từng thấy, những người thân cận nhất với Chúa Giê-xu là những người biết nhiều về vương quốc của Ngài hơn bất kỳ ai khác, đang tranh cãi về việc ai trong số họ là người lớn hơn hết. Nỗi buồn mà Chúa Giê-xu đã trải qua vào thời điểm đó hẳn là vô cùng lớn! Có thể nào những người trong chúng ta tự xưng là người theo Chúa Giê-xu lại đang lặp lại những sai lầm giống như các môn đồ — những người nhiệt thành theo Chúa Giê-xu, nhưng lại chen lấn nhau để xem ai là người lớn nhất?

Có một điều duy nhất còn tệ hơn là bị điều khiển bởi các nguyên tắc của Duracell trong thế gian; đó là bị điều khiển bởi chúng trong Hội thánh. Xin Chúa giúp chúng ta thoát khỏi những nguyên tắc tìm kiếm tư lợi này để chúng ta có thể kinh nghiệm niềm vui trọn vẹn trong vương quốc của Ngài!

CHƯƠNG 15

Bạn Đọc và Hiểu Thế Nào?

Hôm nay sẽ là một ngày đặc biệt. Bạn tràn đầy sự mong đợi và hào hứng về những triển vọng tiềm năng đang ở phía trước. Người đứng đầu của một công ty sản xuất lớn quan tâm đến một thiết kế đặc biệt mà bạn đã làm và đang nghiêm túc xem xét việc sản xuất và xuất khẩu nó ra khắp thế giới. Bạn quyết định gặp nhau để ăn trưa tại một nhà hàng nhỏ xinh ở địa phương. Chưa từng gặp bao giờ, bạn lo lắng nhìn xung quanh cố tìm xem ai là người sẽ biến giấc mơ của bạn thành hiện thực. Cuối cùng thì ông ấy cũng đến và bạn bắt tay chào ông một cách mạnh mẽ, và sau đó cả hai đi vào nhà hàng và tìm chỗ ngồi. Để làm quen, đối tác đang dùng bữa với bạn hỏi bạn một chút về gia đình và nơi bạn sống và con cái bạn học hành ở trường ra sao. Mọi thứ đang diễn ra tốt đẹp ngoại trừ việc ngay phía sau bạn có một anh chàng húp súp sùm sụp như thể đó là cả một nghệ thuật. Lúc đầu bạn bỏ qua, nhưng sau một lúc điều đó trở nên hơi khó chịu. "Một số người cần phải học một chút phép lịch sự" bạn tự nghĩ, nhưng gạt nó đi để bạn không bị phân tâm. Cuộc trò chuyện với đối tác kinh doanh tiềm năng của bạn đang diễn ra tốt đẹp và bạn đang thảo luận dở về một số lợi ích phụ trội của thiết kế của bạn khi đột nhiên anh chàng phía sau bạn ợ một tiếng khủng khiếp gần như làm rung chuyển cả dao kéo trên bàn của bạn. Mọi ánh mắt đột nhiên đổ dồn vào cá nhân bất thường này, người dường như không có chút phép lịch sự nào cả. Căn phòng tràn ngập âm thanh của những tiếng cười khúc khích và tiếng cười bị nén lại kết hợp với kinh sợ và ghê

tởm. Cuối cùng chủ nhà hàng đi ra và yêu cầu người đàn ông rời khỏi, nói rằng loại người như anh ta không được chào đón trong nhà hàng.

Điều thực sự đáng kinh ngạc là nếu cùng một người đàn ông này ngồi trong một nhà hàng phản ánh văn hóa Trung Hoa, có lẽ không ai nhìn nửa mắt. Thực tế, ông chủ và bà chủ nhà hàng có thể thất vọng nếu bạn không làm những cử chỉ này. Cũng trong văn hóa Trung Hoa nếu bạn muốn bắt tay chào ai đó bạn chưa từng gặp trước đây hoặc nói về các vấn đề gia đình trong bữa ăn tối, bạn sẽ bị coi là khá bất lịch sự.[44]

Thật đáng ngạc nhiên khi cùng những hành động giống nhau có thể được giải thích bằng những cách hoàn toàn khác nhau tùy thuộc vào nền văn hóa hoặc thế giới quan của bạn. Điều này cũng đúng khi chúng ta nhìn vào hai nền văn hóa khác nhau của vương quốc của Đức Chúa Trời ngược lại với vương quốc của Sa-tan.

Đức tin Cơ đốc có một nền tảng, đó là Chúa Giê-xu Christ, song khi chúng ta xem xét rất nhiều nhóm nhân danh Chúa Giê-xu, chúng ta bối rối thấy rằng rất nhiều mâu thuẫn có thể tồn tại trên một nền tảng. Cuộc hành trình vào Vương quốc của Đức Chúa Trời liên quan đến việc chuyển đổi văn hóa và chuyển đổi thế giới quan. Trong chương vừa qua của chúng ta, chúng ta đã mô tả sự khó khăn chúng ta thường gặp phải trong việc học cách suy nghĩ theo cách của thiên đàng.

Những khó khăn lớn nhất trong bước đi của Cơ đốc nhân xoay quanh cách chúng ta tiếp cận Lời Chúa, Kinh thánh. Chúng ta bước ra khỏi thế giới nơi chúng ta đã được học về thành tích và địa vị, nhưng khi chúng ta chuyển sang Vương quốc của Đức Chúa Trời, điều tối quan trọng là chúng ta phải từ bỏ ý kiến của mình và để Thánh Linh của Đức Chúa Trời dạy chúng ta cách đọc Lời Chúa. Đáng buồn là điều này thường không xảy ra, và nhiều mâu thuẫn, dị giáo và tranh cãi được tìm thấy trong đức tin Cơ đốc và lịch sử đến trực tiếp từ việc đọc Kinh thánh với một khuôn khổ Duracell hơn là trong

[44] http://chinawestexchange.com/Chinese/Culture/customs.htm

khuôn khổ của thiên đường, tập trung vào các mối quan hệ chính đáng và thân thiết.

Chúa Giê-xu nêu lên quan điểm này trong cuộc thảo luận của Ngài với một luật gia trong Lu-ca 10. Luật gia hỏi Chúa Giê-xu, "Thưa Thầy, tôi phải làm gì để được hưởng sự sống đời đời?" Chúa Giê-xu trả lời, "Trong luật pháp có chép điều gì?" Để đi đến vấn đề sâu hơn, Ngài hỏi, "Ngươi đọc và hiểu thế nào?"[45] Chúa Giê-xu không hỏi bạn đọc gì; Ngài hỏi bạn đọc thế nào, hoặc bạn giải thích thế nào những gì bạn đọc? Đây là câu hỏi quan trọng cho bất cứ ai muốn thực hiện cuộc hành trình từ Duracell trần gian đến các mối quan hệ thiên đàng — Bạn đọc và hiểu thế nào?

Câu hỏi liên quan đến sự sống đời đời mà luật gia hỏi Chúa Giê-xu là một trong những câu hỏi mấu chốt trong bước đi của Cơ đốc nhân. Địa vị bạn chiếm giữ và những người bạn giao du là một dấu chỉ mạnh mẽ về giá trị của bạn trong thế giới này. Ngược lại, trong vương quốc thiên đàng, mọi người đều là con cái của Chúa và đáng được tôn trọng và có phẩm giá. Khi theo dõi cuộc thảo luận, chúng ta lưu ý rằng luật gia muốn giải thích Kinh thánh bởi cái trước chứ không phải cái sau. Ông ta cho Chúa Giê-xu câu trả lời đúng bằng cách nói, "Ngươi phải hết lòng, hết linh hồn, hết sức lực, hết tâm trí mà kính mến Chúa là Đức Chúa Trời ngươi; và yêu thương người lân cận như chính mình"[46]. Thực chất Chúa Giê-xu nói, "Ngươi đáp phải lắm. Hãy làm điều đó thì ngươi sẽ sống," nhưng luật gia, nhận ra đầy đủ những hàm ý của điều đó, đã tìm cách vặn vẹo ý nghĩa bằng cách hỏi: "Ai là người lân cận tôi?"[47] Ý nghĩa của Kinh thánh rất đơn giản nhưng tấm lòng con người dưới ảnh hưởng của Duracell lại làm như thể nó khó hiểu, bởi vì nó không muốn buông bỏ cái cũ và hoàn toàn đón nhận

Trong vương quốc thiên đàng, mọi người đều là con cái của Đức Chúa Trời và đáng được tôn trọng và có phẩm giá.

[45] Lu-ca 10:25-26. Câu hỏi của Chúa Giê-xu được dịch là "Ngươi đọc và hiểu thế nào?" theo bản tiếng Anh "How do you read?" mà tác giả dùng. Một số bản Kinh Thánh tiếng Việt dịch câu này theo nghĩa "đọc thấy gì". Cả chương này dựa trên sự khác biệt giữa đọc "gì" và đọc "thế nào", nên cách dịch này được giữ lại.

[46] Lu-ca 10:27

[47] Lu-ca 10:28-29

cái mới. Đây là lý do có rất nhiều Cơ đốc nhân vô hồn, họ tin vào vương quốc của Đấng Christ nhưng lại sống theo vương quốc của Satan và kết quả là gây ra hoang mang, chán nản và xấu xa.

Toàn bộ đức tin Cơ đốc đều hoang mang về vấn đề cứu rỗi bởi vì Kinh thánh dạy rõ ràng rằng một Cơ đốc nhân được ân điển ban năng lực sẽ sống trong sự hài hòa với Mười Điều Răn. Tuy nhiên, nhiều người trong chúng ta tiếp cận Mười Điều Răn trong bối cảnh của Duracell; chúng ta tìm cách thực hiện chúng để đạt được mục tiêu cứu rỗi, thay vì nhìn thấy Mười Điều Răn như một mô tả về mối quan hệ đã hứa sẽ xảy ra giữa Đức Chúa Trời và con cái Ngài.

Ngược lại, và phổ biến hơn, chúng ta có vô số người thấy được sự bất khả thể để thực hiện các yêu cầu của luật pháp, nhưng thay vì bước vào bằng một mối quan hệ đức tin, họ tuyên bố sự tuân giữ điều răn của Đức Chúa Trời là không thể làm được và do đó không bao giờ được hưởng sự tự do chiến thắng trong Đấng Christ. Cho dù bạn tìm cách thực hiện hay không tìm cách thực hiện, vấn đề vẫn là hiệu suất chứ không phải là mối quan hệ. Không nhóm nào trong hai nhóm này sẽ vào vương quốc thiên đàng trừ khi họ chấp nhận Mười Điều Răn trong bối cảnh của mối quan hệ dựa trên đức tin với Ngài, Đấng đã chết vì chúng ta.

Đối với nhóm Cơ đốc nhân áp dụng lập trường chống hiệu suất và sự bất khả thể để chiến thắng trong bước đi của Cơ đốc nhân, thì chẳng bao lâu họ cũng cho rằng Đức Chúa Trời mà họ phục vụ cũng không thể làm được. Kết hợp xu hướng này với ham muốn thế gian cho việc được công nhận và không có gì ngạc nhiên khi thấy các học giả Cơ đốc, những giáo viên và những tín đồ từ chối khả năng tạo ra thế giới của Đức Chúa Trời trong sáu ngày theo nghĩa đen. Cũng như luật gia đưa ra câu trả lời rằng ông phải yêu người lân cận nhưng sau đó lại đặt câu hỏi, "Ai là người lân cận tôi?" Rất nhiều học giả ngày nay nói, "Đúng, chúng tôi tin vào sự sáng tạo trong sáu ngày, nhưng loại ngày đó là gì?" Sự gian ác luôn tìm cách vặn vẹo Kinh thánh cho phù hợp với chính nó; tin vào Đấng Christ nhưng vẫn sống theo thế gian. Những con quỷ cũng tin vào Đấng Christ và sống theo thế gian này.

Một khi một người đã mất niềm tin vào một Đức Chúa Trời có thể tạo ra một tấm lòng mới và đã học được cách đặt những câu hỏi ranh mãnh về những lời tuyên bố rõ ràng của Kinh thánh, thì rất dễ dàng đón nhận và chấp nhận đồng tính luyến ái như một chuẩn mực Cơ đốc, cùng với việc từ chối vai trò của nam và nữ trong gia đình và Hội thánh mà Kinh thánh đã bày tỏ rõ ràng trước mặt chúng ta. Khái niệm này là xa lạ đối với vương quốc thiên đàng. Giá trị luôn luôn bởi mối quan hệ chứ không phải bởi vị trí.

Chúng ta có thể liệt kê sự dạy dỗ này đến dạy dỗ khác trong Kinh thánh đã bị bóp méo và bẻ quẹo cho phù hợp với các nguyên tắc quyền lực, địa vị và hiệu suất, nhưng tôi nghĩ điều này đã đủ rõ: nếu chúng ta tuyên bố là tín đồ của Chúa Giê-xu thì chúng ta sẽ tìm cách giải thích Kinh thánh theo các nguyên tắc của vương quốc Ngài hơn là vương quốc mà từ đó tất cả chúng ta đã đến.

CHƯƠNG 16

Không Còn Là Đầy Tớ

Đó là một trong những thời điểm đặc biệt. Con trai sáu tuổi của tôi và tôi đã cùng đi trên xe. Chúng tôi đã có một cuộc trò chuyện sâu sắc và ý nghĩa, à thì, sâu trong chừng mực mà kinh nghiệm của con trai yêu quý của tôi cho phép. Tôi có thể thấy nó đang suy nghĩ rất chăm chú. Tôi cảm thấy nó sắp nói ra một điều gì đó khá sâu sắc, và rồi nó thốt ra. "Ba biết không, con nghĩ mọi chuyện sẽ ổn hơn rất nhiều nếu đôi khi Ba là ông chủ, và đôi khi con là ông chủ." "Chà con trai, đó chắc chắn là một gợi ý thú vị," tôi hắng giọng nói. Có một khoảnh khắc im lặng vì tôi đang cố gắng để nghĩ ra lý do chính đáng tại sao đề nghị của nó là sai lầm, và nếu tôi không thể nghĩ ra một lý do thì cả hai chúng tôi có thể sẽ gặp rắc rối. "Chà, đó không hẳn là cách Kinh thánh cho chúng ta biết làm thế nào để làm điều đó, con trai." "Nhưng tại sao lúc nào Ba cũng phải bảo con điều phải làm?" "Chà, con trai à, Chúa Giê-xu đã bảo Ba dạy con cách trở thành một chàng trai trẻ mạnh mẽ cho Ngài, và bởi vì Ngài là ông chủ của Ba, Ba nghĩ rằng tốt hơn Ba nên làm những gì Ngài bảo Ba làm."

Nuôi dạy con cái là một quá trình học hỏi thực sự. "Con trai, hãy ngồi xuống trong khi con ăn." "Ha, không công bằng!" "Cưng, hãy nhặt đồ chơi của con và cất chúng đi." "Ha, Mẹ, con muốn ra ngoài chơi." "Con trai, đã đến lúc phải đi ngủ." Khóc, rên rỉ, hú lên, "Nhưng mà Mẹ không đi ngủ bây giờ. Tại sao con phải?"

Tất cả các quy tắc và quy định này! Bạn sẽ nghĩ rằng cha mẹ lúc nào cũng là người độc ác. Tại sao trẻ con không thể hiểu rằng bạn muốn chúng ngồi yên và ăn chậm rãi tại bàn để chúng không bị khó tiêu? Hoặc rằng bạn muốn chúng học cách ngăn nắp và gọn gàng để chúng học biết sắp xếp và hiệu quả hơn khi chúng lớn hơn? Và tại sao trẻ con không hiểu rằng bạn muốn ngăn ngừa chúng bị bệnh bằng cách cho chúng ngủ đủ giấc? Tại sao? Bởi vì chúng không biết những cạm bẫy và nguy hiểm của cuộc sống.

Sứ đồ Phao-lô dùng sự so sánh này để minh họa cuộc hành trình của chúng ta trong đời sống Cơ đốc.

> Bây giờ tôi nói rằng bao lâu người thừa kế còn thơ ấu, dù làm chủ toàn bộ tài sản, thì cũng không khác gì một nô lệ (đầy tớ trong KJV). — Ga-la-ti 4:1[48]

Phao-lô mô tả mối quan hệ của một đứa trẻ với cha mẹ nó không khác gì mối quan hệ của một người đầy tớ đối với chủ mình. Người cha phải huấn luyện con trai mình theo các nguyên tắc của vương quốc Đức Chúa Trời, nhưng cậu con trai với bản chất Duracell của nó không hiểu lý do của tất cả sự huấn luyện này. Nhiều bài học cha sẽ dạy cho nó trái với bản chất của nó và thường là công việc khó nhọc có vẻ không khác gì làm đầy tớ. Cậu bé có thể dễ dàng tự hỏi, "Tại sao cha tôi ngăn cản tôi làm nhiều điều tôi muốn? Tôi cảm thấy mình như một nô lệ. 'Con trai, làm điều này, con trai, đừng làm điều kia.' Điều đó có vẻ không công bằng!"

Tình huống này mô tả một cách hoàn hảo cách đối xử của Đức Chúa Trời với chúng ta khi Ngài tìm cách chuẩn bị chúng ta cho vương quốc của Đức Chúa Trời. Nhiều người xem các yêu cầu của Đức Chúa Trời như khắt khe và nặng nề và thường đặt câu hỏi, "Tại sao Chúa lại để điều này xảy ra với tôi hay tại sao đời sống Cơ đốc nhân có vẻ hạn chế như vậy?" Cũng có nhiều người gia nhập các Hội thánh, những người có vẻ hài lòng để vẫn làm con trẻ và chỉ là đầy tớ, thực hiện các nhiệm vụ của đời sống Cơ đốc nhân và hy vọng rằng

[48] Ga-la-ti 4:1. Bản tiếng Anh KJV mà tác giả dùng ở đây dịch là "servant" (đầy tớ). Chữ này được giữ vì nó nối với tựa chương "Không Còn Là Đầy Tớ" và với lời Phao-lô ở câu 7 rằng chúng ta không còn là nô lệ nữa.

họ sẽ được thưởng cho những nỗ lực của họ, những người như vậy có nguy cơ bị nhấn chìm bởi cảm giác của người anh cả trong câu chuyện về đứa con hoang đàng.

Phao-lô giải thích cho chúng ta cách chúng ta có thể thoát khỏi những bối rối trong cuộc sống và những thắc mắc về cách đối xử của Đức Chúa Trời với chúng ta. Khi chúng ta thực sự hiểu rằng Đức Chúa Trời là Cha của chúng ta và Ngài đang chuẩn bị cho chúng ta để bước vào Vương quốc của Ngài và Ngài yêu thương chúng ta mãnh liệt, thì mối quan hệ của chúng ta với Chúa bắt đầu có ý nghĩa. Các quy tắc và quy định không còn được coi là những hạn chế và ranh giới ngăn chúng ta vui vẻ; thay vào đó chúng trở thành những cánh cửa tự do bộc lộ sự quan tâm dịu dàng của Đức Chúa Trời dành cho chúng ta và sự mong mỏi của Ngài muốn chúng ta nhận được cơ nghiệp trọn vẹn của chúng ta với tư cách là con cái của Đức Chúa Trời. Phao-lô giải thích như sau:

> Chúng ta cũng vậy, khi còn thơ ấu, chúng ta làm nô lệ cho các thần sơ đẳng trong thế gian. Nhưng khi kỳ hạn đã được trọn, Đức Chúa Trời sai Con Ngài đến, do một người nữ sinh ra, sinh ra dưới luật pháp, để chuộc những người ở dưới luật pháp, và nhờ đó chúng ta được nhận làm con nuôi của Ngài. Vì anh em là con, nên Đức Chúa Trời đã sai Thánh Linh của Con Ngài ngự vào lòng chúng ta kêu lên: "A-ba! Cha!" Như vậy nhờ ơn Đức Chúa Trời, anh em không còn là nô lệ nữa mà là con; và nếu là con, thì anh em cũng là người thừa kế. — Ga-la-ti 4:3–7

Đây là một số trong những lời đẹp nhất trong Kinh thánh. Khi chúng ta nhận ra sự hy sinh của Chúa Giê-xu trong việc bảo đảm chúng ta được nhận làm con của Đức Chúa Trời, chúng ta được giải phóng khỏi ách nô lệ của vương quốc Sa-tan. Chúng ta thoát khỏi bạo quyền của Duracell và chúng ta đứng vững và cao quý như con trai

Khi chúng ta nhận ra sự hy sinh của Chúa Giê-xu trong việc bảo đảm chúng ta được nhận làm con của Đức Chúa Trời, chúng ta được giải phóng khỏi ách nô lệ của vương quốc Sa-tan.

và con gái của Đức Chúa Trời nhận biết rằng nhờ Chúa Giê-xu, chúng ta sẽ luôn luôn là những đứa con yêu dấu của Ngài. Thánh Linh của Đức Chúa Trời đã kêu lên trong lòng bạn "A-ba Cha", "Ba, Ba" chưa? Bạn có cảm thấy an tâm trong tình yêu của Ngài đến mức có thể chạy vào trong vòng tay Ngài và biết rằng bạn không chỉ được chào đón mà còn được Ngài mong muốn sâu sắc? Bạn đã trở lại với sự ngưỡng mộ trẻ thơ, rạng rỡ khi Cha ở gần chưa? Cho đến khi bạn trải nghiệm sự tự do này, bạn sẽ luôn vẫn là một đầy tớ sống với nỗi bất an rằng ngày mai bạn có thể bị cho thôi việc.

Là con cái của Đức Chúa Trời, cơ nghiệp của chúng ta là chắc chắn. Chúng ta có thể dạn dĩ đến với Ngài và trình các thỉnh cầu của mình; chúng ta có thể tin chắc rằng Ngài biết điều gì là tốt nhất cho chúng ta. Tất cả những gì xảy ra với chúng ta trong cuộc sống là để giúp chúng ta lớn lên trong sự hiểu biết sâu nhiệm hơn về các giá trị của vương quốc của Đức Chúa Trời và để phá vỡ chế độ nô lệ của Duracell.

Bạn còn nhớ trong Chương 6 chúng ta đã thảo luận về công việc đáng kinh ngạc mà Đức Chúa Trời đã đối diện trong việc tìm cách đưa loài người trở lại trong vòng tay yêu thương của Ngài. Một lần nữa đây là những điểm:

1. Một phương tiện cung cấp cho loài người sự khôn ngoan để thực sự nhận ra tình huống tuyệt vọng của họ một cách đúng đắn, cùng với một cách để cho họ được ảnh hưởng đúng hướng mà không xâm phạm quyền tự do lựa chọn.
2. Một cách cho họ thấy rằng họ đã nhận thức sai về đặc tính và vương quốc của Ngài và bằng cách nào đó cho họ thấy rằng Ngài thực sự yêu họ.
3. Một cách để loại bỏ cảm giác tội lỗi và bất an của họ, khôi phục lại danh tính và giá trị thật của họ với tư cách là con cái của Đức Chúa Trời.
4. Một cách để lấy lại ý thức về mục đích, lý do tồn tại hoặc số phận của họ.
5. Tất cả những điều trên cần thời gian. A-đam và Ê-va đã đánh mất sự sống của chính họ, vì vậy họ cần một

hệ thống duy trì sự sống để cho họ thời gian lựa chọn và quyết định.

6. Trong khi làm tất cả những điều này, Đức Chúa Trời phải duy trì sự công chính. Ngài không thể bỏ qua sự nổi loạn của họ và nói rằng nó ổn. Trong khi Chúa bởi lòng thương xót của Ngài không để cho họ phải chịu toàn bộ hậu quả của sự lựa chọn của họ, A-đam và Ê-va phải hiểu đầy đủ hậu quả của sự lựa chọn của mình để họ bắt đầu nhận ra lỗi lầm về những gì họ đã làm.

Công việc của Chúa Giê-xu trong chức vụ, cái chết và sự phục sinh của Ngài đã cung cấp giải pháp cho tất cả sáu thách thức. Ai có thể hiểu được sức mạnh của thập tự giá của Chúa Cứu Thế? Nó sâu sắc hơn nhiều so với việc đơn giản loại bỏ những việc làm sai trái của chúng ta; nó sâu xa hơn nhiều, sâu hơn nhiều.

Bạn sẽ không quỳ xuống và nhìn vào thập giá ngay bây giờ và nhìn thấy sự giải phóng của bạn khỏi Duracell chăng? Bạn có thể nghe thấy giọng nói từ thiên đàng nói rằng bạn là đứa con yêu dấu của Ngài mà Ngài yêu mến không? Bạn sẽ không trút bỏ tất cả cảm giác tội lỗi, oán hận, kiêu ngạo và cay đắng cho Ngài sao? Hãy để niềm vui trọn vẹn của Ngài ngập tràn tâm hồn bạn ngay bây giờ. Bạn có thể làm điều đó, nếu bạn chưa làm. Bí mật để thoát khỏi Duracell đó là không còn là một người đầy tớ nữa, mà là một con trai hay con gái.

CHƯƠNG 17

Sự Sụp Đổ của Ba-by-lôn

Nó đánh nhanh như chớp. Các sư đoàn Panzer của Đức tràn qua các cánh đồng của Hoà Lan và Pháp, và chỉ sau một đêm, các quốc gia này đã bị giữ chặt trong quả đấm sắt của cỗ máy chiến tranh Đức Quốc xã. Sống ở một đất nước bị chiếm đóng là một trải nghiệm làm héo mòn con người. Cha tôi đã sống trong suốt thời gian này ở thị trấn Assen ở miền bắc Hoà Lan.

Những người đàn ông bị ép phục vụ cho cỗ máy chiến tranh Đức. Bọn chỉ điểm lúc nào cũng sẵn sàng báo cáo họ với cảnh sát mật đáng sợ, và bất cứ lúc nào họ cũng có thể nhận được tiếng gõ cửa và có những người thân yêu bị kéo đi, không bao giờ được gặp lại nữa. Chế độ Quốc xã cho thấy tất cả dấu ấn của Duracell, một tinh thần thích kiểm soát, loại bỏ tất cả các đối thủ, cai trị bằng sự sợ hãi và thể hiện sức mạnh của nó với sự thỏa mãn quái ác.

Bị tước đoạt và cạn kiệt tài nguyên, mệt mỏi vì xiềng xích áp bức đã ràng buộc nó, Hoà Lan đã không chuẩn bị cho mùa đông năm 1944. Họ không thể rời khỏi nhà mình vì sợ rằng khi họ quay lại, nó sẽ không còn ở đó nữa và đã bị dỡ ra để lấy củi. Hàng ngàn người trong các thành phố bị thiệt mạng vì đói và lạnh. Cơn ác mộng này sẽ kéo dài bao lâu đây?

Cuối cùng quân Đức rút lui, thổi bay những cây cầu, phá hủy đạn dược và để lại càng nhiều tàn phá càng tốt. Ba tôi nhớ mọi người nhảy múa trên đường phố và những người lính đồng minh phát khẩu

phần ăn. Thật quá khó để tin rằng nó đã kết thúc, cuối cùng được tự do!

Tinh thần của Ca-in vẫn tồn tại, và sách Khải Huyền tiết lộ rằng ngay trước khi Đấng Christ trở lại, tinh thần thích kiểm soát, bất an, ghen tị và mặc cảm vô giá trị này sẽ có một lần thể hiện sức mạnh cuối cùng trước khi tàn lụi. Giăng mô tả nó như một con thú có bảy đầu và mười sừng nhô lên từ biển.

> Sau đó, tôi thấy một con thú từ biển lên. Nó có mười sừng, bảy đầu; trên các sừng có mười mão miện, trên các đầu có danh hiệu phạm thượng. — Khải-huyền 13:1

Con thú này được ban cho sức mạnh và quyền hành to lớn đối với tất cả các quốc gia trên trái đất, và tất cả thế giới tôn thờ và phục tùng sức mạnh của con thú.[49] Sức mạnh dã thú này chống lại mối quan hệ của chúng ta với Đức Chúa Trời đấng đã tạo ra các tầng trời và đất. Nó tìm cách lôi kéo sự tôn thờ về cho chính nó.

Lý do tại sao con thú này có thể dễ dàng thuyết phục cả thế giới theo nó là vì nó chạy bằng pin Duracell. Nó nói ngôn ngữ mà tất cả chúng ta đều nói một cách tự nhiên. Nó khuyến khích chúng ta tìm kiếm danh tính của mình bằng những gì chúng ta đạt được và thực hiện, đồng thời khuyến khích chúng ta gặp gỡ Đức Chúa Trời theo cách riêng của mình, mang sự hy sinh không đổ máu của chính chúng ta và mong đợi Đức Chúa Trời tuân theo và chấp nhận sự thờ phượng của chúng ta. Hầu hết thế giới đã nằm dưới sức mạnh của con thú này nhưng không nhận ra nó. Khi thế giới từ chối các nguyên tắc của tự do và quay trở lại quyền kiểm soát toàn cầu thông qua sợ hãi và vũ lực, nó sẽ chỉ đơn giản là một biểu hiện ra bên ngoài của những gì ẩn sâu trong lòng mỗi chúng ta.

Đức Chúa Trời không ngồi yên mà không làm gì cả. Ngài gửi một thông điệp cuối cùng cực kỳ nghiêm trọng để cảnh báo thế giới không đầu hàng trước sức mạnh quái thú này. Nó đến dưới dạng ba thông điệp. Thông điệp đầu tiên kêu gọi loài người chú ý và nhắc nhở chúng ta rằng chúng ta nên thờ phượng Đức Chúa Trời, Đấng đã

[49] Khải-Huyền 13:2, 7-8

dựng nên trời và đất. Nó hướng chúng ta đến sự hy sinh của Chúa Giê-xu và nhắc nhở chúng ta rằng của lễ của Ca-in không bao giờ có thể được Đức Chúa Trời chấp nhận. Chúng ta không bao giờ có thể tự mua được ân huệ của Đức Chúa Trời, vì sự cứu rỗi của chúng ta đã được mua cho chúng ta qua huyết Chiên Con.[50]

Sau đó, Chúa nhắc nhở chúng ta về một sự thật rất quan trọng. Ngài diễn đạt điều đó như sau:

> Một thiên sứ khác, là vị thứ hai theo sau, nói rằng: "Ba-by-lôn vĩ đại đã sụp đổ, đã sụp đổ rồi! Nó đã khiến tất cả các nước uống rượu cuồng loạn vô luân của nó." — Khải-huyền 14:8

Tại sao Đức Chúa Trời sử dụng thuật ngữ Ba-by-lôn? Khi xem qua Kinh thánh, chúng ta thấy rằng chính Nim-rốt là người đã xây dựng thành phố Ba-by-lôn. Nim-rốt là một nhân vật thú vị. Kinh thánh cho chúng ta biết, "Khởi đầu vương quốc của ông gồm Ba-bên [Ba-by-lôn], Ê-rết, A-cát và Ca-ne trong đất Si-nê-a".[51] Nim-rốt là người đầu tiên được ghi lại là đã thành lập vương quốc của riêng mình. Cũng thú vị khi lưu ý rằng Nim-rốt tại một thời điểm nào đó đã kết hôn với mẹ mình — một gia đình thật sự rối loạn! Cũng có một số ý kiến cho rằng Nim-rốt đã giết cha mình để kết hôn với mẹ của mình. Dù thế nào đi nữa, gia đình của Nim-rốt không được thành lập trên nguyên tắc của vương quốc Đức Chúa Trời, nơi mối quan hệ gia đình là thiêng liêng.

Sự thiếu cảm giác yên ổn của Nim-rốt trong cuộc sống gia đình của mình lớn đến nỗi ông bắt đầu được biết đến bởi những gì ông đã làm, hơn là bởi việc ông thuộc về ai.

Sự thiếu cảm giác yên ổn của Nim-rốt trong cuộc sống gia đình mình lớn đến nỗi ông bắt đầu được biết đến bởi những gì ông đã làm, hơn là bởi việc ông thuộc về ai. Trong Sáng thế ký chương mười, Kinh thánh liệt kê gia phả của nhân loại. Mỗi người đàn ông được

[50] Khải-huyền 14:6-7
[51] Sáng-thế-ký 10:10

xác định bởi ai là cha của mình. Danh tính của họ được xác lập bởi các mối quan hệ gia đình của họ. Đây là cách vương quốc của Đức Chúa Trời vận hành. Nim-rốt, tuy nhiên, đã được biết đến như là một thợ săn dũng mãnh và một nhà cai trị hùng mạnh.

Ông là một thợ săn dũng mãnh trước mặt (đối mặt)[52] Đức Giê-hô-va; vì thế mới có câu tục ngữ: "Giống như Nim-rốt, một thợ săn dũng mãnh trước mặt (đối mặt) Đức Giê-hô-va!" Khởi đầu vương quốc của ông gồm Ba-bên [Ba-by-lôn], Ê-rết, A-cát và Ca-ne trong đất Si-nê-a. Từ vùng đất đó, ông tiến vào A-si-ri, và xây dựng thành Ni-ni-ve, Rê-hô-bô-ti, Ca-lách, và Rê-sen. Rê-sen nằm giữa thành Ni-ni-ve và thành lớn Ca-lách. — Sáng-thế-ký 10:9–12

Nim-rốt, bị thúc đẩy bởi những bất an của mình, cảm thấy cần phải chứng tỏ bản thân. Vì thế ông bắt đầu xây dựng các thành phố và sau đó ông bắt đầu xây dựng quân đội để chinh phục các bộ lạc gia đình láng giềng. Một nhà sử học sáng suốt ghi nhận những điều sau:

> Quyền lực của những người cai trị trước đây đã dựa vào cảm giác thân thích, và uy thế của người đứng đầu là hình ảnh của sự kiểm soát của cha mẹ. Nim-rốt trái lại là một người cầm quyền trên lãnh thổ, và trên con người chỉ trong chừng mực họ là cư dân của lãnh thổ đó, và không phân biệt quan hệ cá nhân. Trước đó đã có những bộ lạc mở rộng — các gia đình – Xã hội; bây giờ đã có một quốc gia, một cộng đồng chính trị — đó là Nhà nước.[53]

Gần như cả thế giới ngày nay đều theo bước chân của Nim-rốt. Các chính phủ ngày nay là thuộc về chính trị và lãnh thổ, không phải thuộc về bộ lạc và du mục.

Thật thú vị để ghi nhận các bước Nim-rốt đã theo để xây dựng hệ thống chính trị dựa trên căn bản nhà nước này. Đức Chúa Trời đã

[52] Chữ Hê-bơ-rơ được dịch là "trước mặt" cũng có thể hiểu là "chống lại" hay "đối mặt với". Tác giả dùng nghĩa này để cho thấy Nim-rốt đã đứng lên chống lại Đức Giê-hô-va.
[53] A.T Jones, Các Đế chế của Kinh thánh, (Nhà xuất bản Review and Herald, 1904) tr. 51

đặt tên cho hệ thống này theo thành phố đầu tiên ông đã xây dựng, được gọi là Ba-by-lôn. Hãy lưu ý bản chất của cách Ba-by-lôn phát triển trong tấm lòng con người:

1. Nó bắt đầu từ những đứa trẻ bị cha ghẻ lạnh.
2. Sau đó, vì sự bất an do đó mà ra, chúng liên tục tìm kiếm sự công nhận.
3. Lòng khao khát được công nhận thường dẫn những người này đến các biện pháp liều lĩnh để bù đắp cảm giác trống rỗng và vô giá trị của họ.

Đây là nguyên liệu bí mật làm cho rượu vang của Ba-by-lôn trở nên dễ gây nghiện. Có bao nhiêu người trong chúng ta đã từng không bị làm phiền bởi cảm giác vô dụng, hoặc quyết tâm để chứng minh cho người khác rằng chúng ta có đủ khả năng? Có bao nhiêu người trong chúng ta cảm thấy rằng những nỗ lực của mình để làm vui lòng Đức Chúa Trời chỉ là một thất bại hoàn toàn, và không có lý do gì để cố gắng nữa? Có bao nhiêu người trong chúng ta đã từng bị kẹt trong một cuộc tranh giành quyền lực tại nơi làm việc, trường học hoặc nhà thờ và nghe hoặc nói những lời tức giận hoặc lời cay độc như một phương tiện tự vệ hoặc trong một nỗ lực để mở rộng vương quốc nhỏ của riêng mình? Cả thế giới không uống từ chiếc cốc này sao? Nếu chúng ta hành động như vậy thì chúng ta không thực sự là nô lệ của Ba-by-lôn hay sao?

Vậy sự sụp đổ của Ba-by-lôn có ý nghĩa gì? Cụm từ, "Ba-by-lôn đã sụp đổ," đến trực tiếp từ Giê-rê-mi 51:8 và có bối cảnh trong Giê-rê-mi 50 và 51.

Trong Giê-rê-mi 50, Đức Chúa Trời mô tả dân Ngài như những con chiên lạc đã bị dẫn đi lạc và những người đã quên nơi an nghỉ của họ. Dân sự của Chúa đang bị Ba-by-lôn giam giữ theo nghĩa đen và nhiều người trong số họ đã quên nhà đích thực, nơi an nghỉ của họ.

Nhưng Đức Chúa Trời không quên con cái của Ngài. Ngài đưa ra những lời hứa đẹp đẽ sau đây:

> Đức Giê-hô-va vạn quân phán: "Con cái Y-sơ-ra-ên và con cái Giu-đa đều bị ức hiếp; những kẻ bắt chúng đều giữ chúng nghiêm nhặt, không chịu thả chúng đi. Đấng Cứu Chuộc chúng thật mạnh mẽ. Danh Ngài là Đức Giê-hô-va vạn quân. Ngài chắc chắn sẽ bênh vực chúng để đem an bình cho đất nước chúng, nhưng làm rối loạn dân cư Ba-by-lôn." — Giê-rê-mi 50:33–34

Sau đó, trong Chương 51, chúng ta đọc những điều sau:

> Hãy trốn khỏi Ba-by-lôn, Mỗi người tự cứu lấy mạng sống mình! Đừng vì tội nó mà bị chết mất. Vì đây là kỳ báo trả của Đức Giê-hô-va; Ngài sẽ báo trả nó xứng đáng. Ba-by-lôn vốn là cái chén vàng trong tay Đức Giê-hô-va, Làm cho cả đất say sưa; Các nước đã uống rượu nó, Vì thế mà trở nên điên cuồng. Thình lình, Ba-by-lôn sụp đổ tan tành, Hãy khóc thương cho nó! Hãy lấy nhũ hương xoa lên vết thương nó; Biết đâu nó được chữa lành. 'Chúng ta cố chữa lành cho Ba-by-lôn Nhưng nó vẫn không lành. Hãy lìa bỏ nó, Mỗi người hãy trở về xứ mình; Vì án phạt nó thấu đến tận trời, Lên tận mây xanh.' 'Đức Giê-hô-va biện minh cho chúng ta. Hãy đến, chúng ta hãy rao ra trong Si-ôn Công việc của Giê-hô-va Đức Chúa Trời chúng ta.' — Giê-rê-mi 51:6–10

Trong bối cảnh của chương này, dân sự của Đức Chúa Trời đang bị giam cầm bởi Ba-by-lôn. Họ đã lạc lối, nhưng Chúa sẽ giải cứu họ, không phải bởi vì họ xứng đáng, nhưng bởi vì họ là con cái của Ngài.

Cụm từ "Ba-by-lôn đã sụp đổ" vừa là một tuyên bố về sự phán xét và kết án, vừa là một lời hứa về sự tự do cho Y-sơ-ra-ên, bởi vì

Ba-by-lôn đã giam cầm Y-sơ-ra-ên.

Sự sụp đổ của Ba-by-lôn có trong Thông Điệp của Thiên Sứ Thứ Nhì giải thoát Y-sơ-ra-ên thuộc linh khỏi sự bất an, mặc cảm vô giá trị và tinh thần kiểm soát mà nó buộc chúng ta phạm tội. Khi chúng ta nhận ra rằng chúng ta được chấp nhận trong Đấng Yêu Dấu, rằng chúng ta thực sự là con cái của Đức Chúa Trời qua sự hy sinh của

Chúa Giê-xu, tất cả sự bất an và mặc cảm vô giá trị của chúng ta bị cuốn trôi đi, và chúng ta đứng tự do trong tư cách là con cái của Đức Chúa Trời.

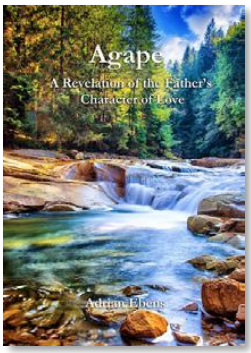
Thông Điệp Ba Thiên Sứ còn được gọi là Thông Điệp Ê-li, và không phải tình cờ mà phần cuối cùng của thông điệp này trong Ma-la-chi 4:6 phán rằng Đức Chúa Trời sẽ xoay lòng cha trở lại với con cái và con cái trở lại cùng cha. Nói cách khác, sức mạnh của thông điệp này sẽ được phát ra khi chúng ta thực sự tin rằng chúng ta là con cái của Đức Chúa Trời, không phải bởi bất cứ điều gì chúng ta đã làm, mà bởi những gì một mình Chúa Giê-xu đã làm cho chúng ta.

Hãy lìa bỏ Ba-by-lôn và các nguyên tắc Duracell của nó. Không còn là một đầy tớ nữa, nhưng hãy kêu lên "A-ba Cha" và biết rằng bạn là con yêu dấu của Ngài. Qua Đấng Christ, chúng ta được tự do.

Các sách khác có tại

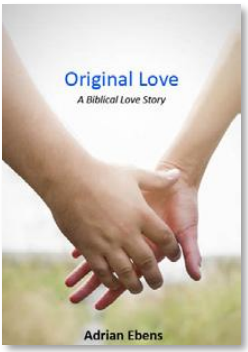
fatheroflove.info

cũng có sẵn dạng sách nói để tải xuống

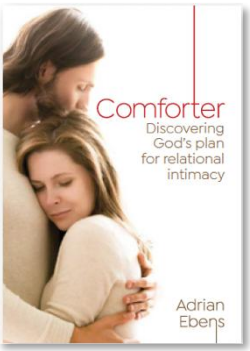

Agape

Hãy có cái nhìn sâu hơn vào bằng chứng của Kinh Thánh rằng Đức Chúa Trời của Cựu Ước cũng giống như những gì Chúa Giê-xu đã bày tỏ trong Tân Ước. Sách này là một sự xem xét chi tiết và có hệ thống về những sự kiện cho một cách nhìn trực tiếp về nhiều truyện tích trong Kinh Thánh đã không được xem xét trước đây. Chỉ 300 trang thôi, đây là một bài đọc nghiêm túc cho những người thực sự đang tìm kiếm câu trả lời. Một cuốn tiếp theo đầy thú vị cho tập sách mà bạn có trong tay.

Tình Yêu Ban Đầu

Hôn nhân như một định chế đang ở dưới mối đe dọa nghiêm trọng. Vì sao nhiều người thường có một trải nghiệm tồi tệ với hôn nhân và các mối quan hệ? Tình Yêu Ban Đầu nhìn vào mối quan hệ ban đầu được mô tả trong Kinh thánh để xem chúng ta có thể học được gì để các mối quan hệ của chính mình được nâng cao và trở nên phong phú. 44 trang được gói trọn với các nguyên tắc tối cần thiết cho một hôn nhân sinh động

Đấng Yên Ủi

A-đam đã phải đối mặt với một quyết định khi vợ ông mang trái cấm đến cho ông. Khi chọn làm theo bà và ăn trái cây ông đã từ chối Đấng Tạo Dựng mình. Ai bây giờ sẽ là nguồn an ủi của ông?

Sự sa ngã đã thay đổi mối quan hệ hôn nhân như thế nào và ảnh hưởng đến món quà tính dục.

Hãy khám phá chương trình của Đức Chúa Trời cho mối quan hệ tình cảm. 174 trang.

Hàng triệu người phải vật lộn với chứng trầm cảm mỗi ngày. Động lực để tiếp tục bước tới ngày càng khó tìm hơn và nhiều người tìm kiếm một lối thoát.

Mặc cảm vô giá trị gây hại vì nó đến từ việc chúng ta tự đánh giá rằng mình chẳng giỏi gì, không được ai yêu mến và chẳng có ích gì nhiều. Hầu hết các sách phát triển bản thân đều cố gắng giải quyết vấn đề này bằng cách khuyến khích mọi người yêu thương, nuông chiều bản thân và nói với bản thân họ rằng họ là đặc biệt.

Phương pháp này hoàn toàn bỏ qua nhu cầu thiết yếu của con người là được ban phước. Đó là hình ảnh cha mẹ hoặc người cố vấn dày kinh nghiệm nói những lời chúc phước vào cuộc sống của bạn. Không có gì có thể thay thế kinh nghiệm mạnh mẽ này khi được một người bạn kính trọng và ngưỡng mộ nói rằng bạn được yêu thương.

Cha chúng ta trên trời muốn nói với chúng ta điều này mỗi ngày nhưng Sa-tan đã làm mù mắt nhiều người trên thế giới, khiến họ tìm kiếm giá trị ở những nơi khác và trở nên điếc trước phước lành tuyệt vời đó của Cha — rằng bạn là đứa con yêu dấu của Ngài.

FATHER
OF LOVE
fatheroflove.info